

Roze literare

Consiliul Județean Vaslui

Muzeul „Vasile Pârvan” Bârlad

Roze literare

ANTOLOGIA
CONCURSULUI DE CREAȚIE LITERARĂ

Sesiunea juniorilor
„Vasile Pârvan”

Edițiile IV-VI
2021-2025

Coordonator

Valentina MUREȘAN

* *

Editura Sfera
Bârlad • 2025

Consilier editorial: dr. Mircea Mamalaucă
Redactor și lectură: Valentina Mureșan
Corecturi: Mihaela Năstac
Coperta: Bogdan Artene

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Roze literare : antologia concursului de creație Sesiunea juniorilor
"Vasile Pârvan" : edițiile IV-VI, 2021-2025 / coord.: Valentina
Mureșan. - Bârlad : Sfera, 2025
ISBN 978-630-302-250-5

I. Mureșan, Valentina (coord.)

821.135.1

Cuvânt înainte

Ajunsă la cea de-a șasea ediție în acest an, 2025, publicația „Roze literare” reunește creații literare scrise de elevi de gimnaziu și liceu, de la mai multe unități de învățământ din județul Vaslui, care, prin talent, sensibilitate și curaj artistic, au dat glas unei diversități de voci și perspective originale.

În acest nou volum sunt prezentate toate lucrările transmise de participanți la concursul județean de creație literară Sesiunea juniorilor „Vasile Pârvan”, în ultimele trei ediții, a IV-a (2021), a V-a (2024) și a VI-a (2025), fie că au fost sau nu câștigătoare și premiate.

Sesiunea juniorilor, concurs lansat în 2018, an centenar, a devenit, de-a lungul timpului, o platformă de afirmare pentru elevii care cultivă pasiune pentru literatură și pictează gânduri sau trăiri prin cuvinte. Concursul a pornit la drum cu scopul de a susține și de a dezvolta pasiunea pentru literatură prin creație și s-a adresat tuturor elevilor din județul Vaslui, cu preocupări și aptitudini literare ce merită cunoscute și promovate. Prin intermediul acestei competiții literare, tinerii autori au avut ocazia să își exprime sentimentele, imaginația și viziunea asupra lumii, într-o încercare de a transforma experiența în cuvânt și cuvântul în emoție, ca o dovadă că literatura rămâne un instrument util de comunicare și introspecție.

Concursul a avut o întrerupere cronologică, între anii 2022 și 2023, din motive obiective ce au ținut de contextul organizatoric, însă, reluarea sa, în 2024, a marcat o reafirmare a angajamentului față de promovarea tinerelor voci literare, din dorința de a susține creativitatea elevilor și de a le oferi un cadru în care să își exprime liber gândurile, emoțiile și viziunea literar-artistică.

Privind în retrospectivă, **ediția a IV-a**, din 2021, a adunat 17 creații literare (proză și poezie). Printre unitățile de învățământ colaboratoare, de la care elevii au participat, pot fi amintite: Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, „George Tutoveanu”, Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”, Colegiul Național „Gheorghe Roșca-Codreanu” din Bârlad și Școala Gimnazială „Ion Murgeanu”, din Zorleni.

Respectând tradiția anuală, competiția literară dedicată, în semn omagial, marelui arheolog Vasile Pârvan, s-a lansat la aceeași dată, 28 septembrie. A avut două secțiuni: proză și poezie, ambele cu aceeași temă: „Lumea necuvântătoarelor”, menită să stimuleze sensibilitatea artistică și puterea de imaginație a participanților. S-a desfășurat pe două categorii de vârstă: elevi de gimnaziu (10-14 ani/clasele V-VIII) și elevi de liceu (15-18 ani/clasele IX-XII). Premiile și diplomele au fost acordate pe 11 decembrie 2021, în funcție de categoria de vârstă a participanților și secțiunea lucrării. La aceeași dată a avut loc lansarea primului volum al antologiei cu lucrările edițiilor I-III, reprezentând materializarea concursului.

Cea de-a V-a ediție, din 2024, a debutat mai devreme, pe 10 aprilie, la ceas aniversar, data lansării concursului marcând 110 ani de existență a Muzeului, fiind, așadar, în strânsă legătură cu momentul de început al instituției culturale.

Tematica propusă pentru ediția aniversară a provocat elevii să exploreze un univers imaginar de „Personaje mitologice”: zei, zeițe, eroi, monștri, creaturi supranaturale sau alte ființe cu caracteristici și puteri speciale, care să reprezinte forțe naturale, virtuți și vicii umane, elemente cosmice sau diverse aspecte ale existenței umane și ale lumii înconjurătoare. Subiectul a fost inspirat dintr-un eveniment important din istoria noastră și anume descoperirea cetății Histria, care a avut loc tot în urmă cu 110 ani, în 1914, realizare a marelui arheolog Vasile Pârvan, cel care a început săpăturile arheologice care au scos la lumină prima așezare urbană atestată documentar de pe teritoriul de azi al României. În urma acestor demersuri, au fost descoperite o serie de monumente remarcabile, datând din diferite perioade

din existența cetății. Pentru epoca greacă se remarcă „zona sacră”, cu templul lui Zeus și templul Afroditei, precum și resturile de locuire de pe platoul pe care se află așezarea civilă.

Ca și în anii precedenți, competiția literară a avut două secțiuni: proză și poezie. S-a desfășurat pe două categorii de vârstă: elevi de gimnaziu (10-14 ani/clasele V-VIII) și elevi de liceu (15-18 ani/clasele IX-XII), printr-o colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean Vaslui. Premiile și diplomele au fost acordate pe 14 decembrie 2024, în funcție de categoria de vârstă a participanților și secțiunea lucrării.

S-au înscris 27 de creații literare, elevii provenind de la mai multe instituții de învățământ din județ, respectiv Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Școala Gimnazială „Stroe S. Belloescu”, Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Colegiul Național „Gh. Roșca-Codreanu” din Bârlad, Școala Gimnazială „Dimitrie Negruțiu” Pogonești și Centrul de Excelență Vaslui.

Anul acesta, **lansarea celei de-a VI-a ediții** a concursului a avut loc în 28 septembrie, o zi cu semnificație aparte pentru comunitatea culturală locală, în contextul omagierii marelui istoric și arheolog Vasile Pârvan. Această dată simbolică a devenit prilej de celebrare a valorilor culturale și de încurajare a creativității în rândul elevilor.

Sesiunea juniorilor a continuat să încurajeze talentul și priceperea în arta condeiului a elevilor din județul Vaslui, oferindu-le un cadru valoros de recunoaștere publică, prin exprimare literară, artistică și culturală. De această dată, tema competiției a fost „Povești de sub ruine”, un exercițiu de imaginație și sensibilitate, prin care elevii au reînviat trecutul și au transformat vestigiile în povești pline de mister și speranță.

Într-o lume zguduită de conflicte, crize umanitare și incertitudini geopolitice, ruinele devin simboluri universale ale fragilității umane, dar și ale speranței care renaște din cenușă. Concursul și-a propus să transforme aceste vestigii ale distrugerii în spații de reflecție, creație și renaștere. Prin literatură, participanții au fost invitați să demonstreze într-un mod creativ forța tăcută a reconstrucției și a păcii.

Concursul a continuat pe firul normativ al edițiilor precedente, fiind structurat pe două categorii de vârstă (gimnaziu și liceu) și două secțiuni: proză și poezie.

Prin demersul creativ, participanții au fost invitați să exploreze trecutul, să valorifice patrimoniul și să transforme fragmentele de istorie în creații care vorbesc despre identitate, memorie și continuitate.

Anul acesta, numărul participanților a crescut semnificativ, ajungând la 39 de elevi, de la mai multe unități de învățământ din județul Vaslui. Acestea sunt: Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Colegiul Național „Gheorghe Roșca Codreanu”, Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”, Liceul Pedagogic „Ioan Popescu” din Bârlad, Școala Gimnazială „Ionel Miron” din Ivănești, Liceul „Ștefan cel Mare” din Codăești, Liceul Tehnologic Puiești, Colegiul Național „Cuza-Vodă” din Huși, Școala Gimnazială „Ionel Miron”, din Vaslui și Liceul cu Program Sportiv Vaslui.

Premiile câștigătorilor au fost oferite cu sprijinul Consiliului Județean Vaslui și al unui sponsor local generos, societatea KREDIANIS SRL, pentru care suntem profund recunoscători, cu atât mai mult cu cât bucuria elevilor premiați a fost vizibilă și molipsitoare, iar dovada implicării lor a confirmat valoarea efortului depus.

Textele selectate pentru această publicație reflectă măiestria stilistică a autorilor și capacitatea lor de a surprinde nuanțele lumii interioare și ale realității cotidiene.

Cu siguranță, această antologie va fi o lectură plăcută pentru autorii înșiși, cât și pentru alți potențiali scriitori, ca o sursă de noi începuturi în arta condeiului, în filele volumului, cititorii, descoperind povești pline de inspirație.

Bibliotecar Valentina Mureșan – coordonator concurs

EDIȚIA A IV-A

2021

SECȚIUNEA PROZĂ – GIMNAZIU

Portalul necunoscut

Într-o seară, împreună cu sora mea, Anais, având poftă să mâncăm ceva bun, am mers până la magazin să ne cumpărăm câte o prăjitură. Când ne-am întors acasă, în pădurea din apropiere am văzut o lumină foarte puternică și, pentru că sunt un copil foarte curios, am luat-o pe Anais de mână și am alergat până acolo, dar am constatat că nu era doar o lumină, era un portal. Pe marginile lui erau ramuri de copaci și tot felul de flori, în multe culori. Era minunat. Anais s-a uitat în ochii mei și mi-a spus:

- Îmi pare rău, dar ar cam trebui să plecăm, o să-și facă mama griji.
- Dar... Anais, ești sigură că nu ai vrea să vedem ce este dincolo de acest portal?
- Evelin, am spus că trebuie să plecăm.
- Te rog!
- Of, bine, facem cum zici tu, dar, dacă se întâmplă ceva, tu ești răspunzătoare.
- Bine!

Așa am zis, și așa am făcut. Am trecut împreună prin portal. Era destul de ciudat. Totul era la fel, copacii, florile, portalul, frunzele, de parcă nici nu am plecat de acolo. I-am sugerat surorii mele să ne mai plimbăm puțin. Totul devenea din ce în ce mai întunecat.

Deodată, s-a auzit un sunet, un foșnet, venea dintr-un tufiș, o plantă carnivora mare și roșie, cu gura căscată amenințător, era gata, gata să ne mănânce. Am luat-o la fugă, nu eram așa speriată, dar, Anais chiar era, așa că i-am spus să se oprească, deoarece nu mai era nimic în spatele nostru, însă Anais mi-a spus pe un ton răstit, foarte nervoasă:

- Evelin, trebuie să plecăm acum! Aici, totul este prea ciudat... nu cred că am procedat bine...

- Dar...
- Nu avem timp de discuții! Nu ai văzut? Era să murim. Gata, hai!
- Dacă am fi fost mai atente, nu am fi deranjat planta. Noi suntem vinovate, pentru că i-am invadat spațiul. Între timp, planta își retrăsese marginile răsfrânte ale gurii, salivând după noi...

- Deci, asta înseamnă că trebuie să plecăm. Acum!
- Promit că nu se va mai repeta.
- Bine, dar dacă se mai întâmplă ceva, eu plec, te las singură, să știi.

După puțin timp, am ajuns la un râu care curgea repede printre pietrele albe, lucioase. Din spatele nostru, se auzeau niște voci foarte subțiri, când, deodată, au apărut mai mulți pitici.

- Bună, numele meu este Arno, zise piticul din față, cu un ton foarte fericit.
- Bună, eu sunt Evelin, iar ea este sora mea, Anais.
- Încântat de cunoștință! Ce vă aduce pe aici?
- Păi, mergeam spre casă și, deodată, am zărit o lumină care, ce să vezi, era, de fapt, portalul spre lumea voastră.

- Oh, nu. Veniți din lumea de dincolo?
- Da.
- Șșșș..., faceți liniște și veniți după mine!

După ceva timp, am ajuns la o casă foarte mică, era casa piticului. Am intrat cu greu în casă, deoarece eram destul de înaltă. Piticul ne-a dus la subsol și ne-a închis acolo, spunând că se va întoarce foarte repede. Când a ajuns, părea cam trist, ne-a spus că îi pare rău și după aceea a plecat iar. La miezul nopții, deasupra, s-au auzit pași, erau niște pitici înarmați care veniseră pentru a ne prelua. M-am uitat în ochii surorii mele și i-am șoptit:

- Când ei vor deschide ușile, fugi înspre portal, ne întâlnim acolo. Eu trebuie să fac ceva, mai întâi.

- Bine.

Când ne-au dat drumul, împreună cu Anais i-am împins cu putere și am fugit cât am putut de repede. Anais a ieșit din casă, dar eu m-am dus în camera piticului și i-am lăsat o scrisoare, spunându-i că ne-a surprins tare neplăcut ceea ce a făcut, că a fost total greșit, că noi ne doream să fim prieteni și, după ce am pus scrisoarea pe masă, am ieșit grăbită, îndreptându-mă spre portal. Am ajuns, dar nici urmă de Anais. M-am uitat spre cer și am văzut o mulțime de pitici zburând pe dragoni înaripați și atunci mi-am dat seama ce s-a întâmplat cu Anais. Fusese răpită. Trebuia să o gădesc.

Am plecat în căutarea surorii mele, chiar dacă știam că și eu sunt în pericol, trebuia să o gădesc, mai ales că ea mă avertizase încă de la început.

Și totuși... în momentul când am terminat de mâncat prăjiturile, totul era la fel ca înainte: noi două, mulțumite că ne potolisem pofta de dulce, întinse în fața televizorului, unde se derula filmul *Avatar*.

M-am uitat cu mare ușurare spre sora mea, care, neștiind de ce o iau în brațe, mi-a zâmbit, la rândul ei, fericită. Atunci, am realizat de ce părinții ne spun mereu: „nu mai mâncați dulciuri multe, consumul exagerat de zahăr dăunează grav sănătății”. Da, și aș mai completa, și imaginației, deoarece te duce într-o altă lume, periculoasă, plină de capcane din care s-ar putea să nu mai ieși niciodată.

Sunt sigură că viața ne va mai oferi și alte lecții, pe care abia aștept să le învăț, experimentându-le sau, cel mai bine, evitându-le. Vă mai povestesc eu, dragi prieteni. Pe curând!

Andone Loredana, clasa a VII-a
Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Bârlad
Prof. coord.: Cărăbăț Niculina

Un prieten necuvântător...

E după-amiază. Sunt în grădină, mă plimb printre flori și mă las învăluită de parfumul lor. E o zi foarte călduroasă. Privesc spre cer. E senin, doar un norișor îmi face cu ochiul. Îi zâmbesc. Merg mai departe. Grădina e plină de verdeață. Merg la copacul meu preferat. Un zarzăr pe care tatăl meu l-a plantat când m-am născut și pe care îl îngrijesc de mică. Mă așez la umbra lui. Printre frunze se strecoară o ploaie de lumină albastră...

Copacul meu a crescut. Peste el au trecut ani grei, dar nu se lasă bătut. Sufletul lui reîntinerește când primăvara, îmbrăcată cu rochie de brândușe și ghiocei, cu părul din raze de soare, cu ochii albaștri ca marea, îl vizitează și-i lasă în urmă o puzderie de flori - viitoarele zarzări. Urmează vara. Florile au devenit fructe zemoase. Din ramurile lui se aud zumzete gingașe,acompaniate de foșnetul frunzelor. Apoi toamna. Începe să se întristeze, deoarece păsările încep să-l părăsească. Se îngrijorează văzând că nimeni nu-l mai vizitează. Se lasă vânt rece; frunzele cad și se răresc din ce în ce mai mult. Iarna îi lasă crengile goale... Este dușmanul lui, dar și al meu. Nu mai putem petrece mult timp împreună. Dar asta numai până la primăvară.

Oricând vreau să discut cu cineva știu că el este acolo, gata să mă asculte. Lui pot să-i spun orice; nu mă judecă niciodată pentru faptele mele și mă ajută totdeauna să fac alegerile cele mai înțelepte. Câteodată îmi închipui că zarzărul este un profesor care mă ascultă la lecție, dar... unul care nu-mi pune niciodată o notă proastă. Când ne jucăm *De-a v-ați ascunselea* eu câștig întotdeauna și stârnesc invidia prietenilor, pentru că el îmi oferă cea mai bună ascunzătoare. Tata mi-a zis că zarzărul rodește doar pentru mine și îmi răsplătește astfel

prietenia. De aceea, eu am onoarea să le gust prima în fiecare an, după care le împart tuturor; de fiecare dată sunt parcă mai bune - zemoase și parfumate. Primăvara trecută a făcut foarte multe flori. Eram așa de bucuroasă! Abia așteptam să crească fructele și să le împart cu prietenii mei! În vacanță am plecat la bunici, iar când m-am întors, după o lună, nu am mai găsit nici un fruct. Ce se întâmplase? Degeaba îmi explica tata că a fost grindină și i-a scuturat fructele... Eram convinsă ca m-a pedepsit pentru că l-am lăsat singur... Am încercat să-l îmbunzez, dar totul a fost în zadar. Se pare că era prea târziu. Cu toate acestea, n-am încetat nici o clipă să-l consider prietenul meu și nu l-am mai lăsat singur așa de mult timp. Am sperat că mă va ierta și acest lucru s-a întâmplat abia în primăvara aceasta, când a făcut flori și mai multe.

Ploaia de lumină albastră îmi bate în ochi și mă trezește din visare. Hotărâsc să mă întorc în casă. Mireasma florilor mă înmoaie. Norișorul mă invită să fac o plimbare cu el. Poate altă dată. Din camera mea privesc spre fundul grădinii. Știu că acolo e prietenul meu necuvântător care mă așteaptă la el și mâine.

Băgu Elena, clasa a VI-a
Școala Gimnazială „Ion Murgeanu”, Zorleni
Prof. coord.: Pleșu Denisa

Mânzul

Într-o dimineață frumoasă de vară eram pe pajiște, admirând frumusețea cerului și a florilor. În acel loc erau mai mulți cai însoțiți de stăpânii lor. Tot acolo era și un mânz, ce putea fi deosebit foarte ușor de ceilalți cai, deoarece acesta avea o pată de forma unui romb pe gât. De când l-am văzut, am știut că voi găsi în acel căluț un prieten de nădejde și m-am asigurat că prietenia noastră o să fie una de lungă durată, mergând să-l vizitez zilnic.

Cum stăpânul lui era un om foarte bun și foarte atent cu animalele, acesta îmi dădea voie să îmi petrec timpul cu noul meu prieten. Mă obișnuisem atât de mult să stau alături de el, încât nu mi-aș fi putut închipui vreodată că lucrurile s-ar putea schimba și că aceste întâlniri zilnice ale noastre s-ar putea sfârși.

Într-o zi de sâmbătă, am luat niște morcovi și m-am dus din nou să mă joc cu prietenul meu necuvântător, însă pe pajiște nu era decât stăpânul. Acesta îmi spuse, printre lacrimi, că mânzul a dispărut fără urmă. M-am oferit să-l ajut și am plecat împreună în căutarea bunului meu amic. Deși căutările păreau a fi în zadar, eu nu mi-am pierdut nici o clipă speranța și nu l-am abandonat. În fiecare dimineață reveneam cu sufletul la gură pe pajiște, pentru a verifica dacă nu cumva s-a întors la vechiul nostru loc, după care continuam căutările.

La începutul unei zile ploioase, pe când mă îndreptam spre casă, pe stradă trecea un om cu un cal și un mânz, fapt ce mi-a atras atenția. M-am apropiat pentru a mă convinge dacă e sau nu mânzul meu. În momentul în care i-am văzut semnul de pe gât, ce-l făcea să fie unic printre restul căluților, am știut că îl am în fața ochilor pe bunul meu prieten, care nu mai era atât de fericit ca altădată. Mergea trist, în spatele celui alt cal, iar, din când în când, noul său stăpân îl mai lovea. Pentru o clipă a ridicat capul din pământ și a nechezat ușor. Sunt sigură că mă recunoscuse... Nu am avut însă curaj să intervin și să-mi salvez vechiul prieten, dar m-am dus cât de repede am putut la adevăratul stăpân al acestuia și i-am povestit ceea ce am văzut.

La finalul acelei zile, am constatat cu bucurie că prietenul meu ajunsese acolo unde îi era locul, alături de omul care merita pe deplin să-i fie stăpân și care știa că și animalele au nevoie de multă iubire. Cât despre hoțul nemilos, am aflat că și el ajunsese acolo unde îi era locul – la închisoare, unde nu mai avea posibilitatea să se poarte urât cu animalele.

Iar eu, fericită și recunoscătoare că mi-am recăpătat mânzul, am revenit la programul obișnuit. Încă de la primele ore ale dimineții mă aflu pe pajiște, unde petreceam clipe minunate în compania celui mai bun prieten.

Buta Maria, clasa a VI-a
Școala Gimnazială „Ion Murgeanu”, Zorleni
Prof. coord.: Pleșu Denisa

Câinele vorbitor

Era vineri, iar Robert terminase orele și se îndrepta spre casă. Pe drum, acesta aude un strigăt. El decide să-l ignore. Strigătul, însă, se repetă.

- Hei! Hei! Știu că mă poți auzi!

Când Robert își întoarce capul pentru a vedea de unde se aud vorbele, rămâne șocat. Era un câine. Robert nu putea crede că un câine tocmai a vorbit, chiar în fața ochilor lui. Acesta își face curaj și îl întreabă:

- Chiar ești un câine? Sau ești un om vrăjit, transformat în câine?

- Da, sunt doar un câine, afirmă el. Un câine, repetă, sleit de puteri.

- Dar dacă ești câine, atunci cum poți vorbi?

- Eu am o putere specială. Pot înțelege ce vorbesc oamenii, dar doar o persoană poate înțelege ce rostesc eu.

- Iar eu sunt acea persoană? Întrebă Robert confuz.

- Da, tu ești! Te-am căutat peste tot. Mă bucur că, în final, te-am găsit.

- Nu-mi vine a crede! Cu toate acestea, trebuie să mă grăbesc spre casă, deoarece mama mă așteaptă.

Băiatului i-ar fi plăcut să continue discuția cu surprinzătorul câine vorbăreț, dar dacă ar fi întârziat acasă, părinții s-ar fi îngrijorat. Astfel, îi veni o idee: avea de gând să ascundă câinele în ghiozdan, dar nu fără a-i cere părerea micuțului animal:

- Ce-ar fi dacă te voi ascunde în ghiozdan, printre numeroasele cărți?

- Eu sunt de acord, dar doar dacă facem un pact! Promite-mi că-mi vei aduce mâncare, stabilește câinele.

- Îți făgăduiesc! Apropo, tu ai un nume?

- Nu. Nimeni nu mi-a oferit un nume.

- Atunci, acum e timpul! Hmm, Bruno este un nume ce ți s-ar potrivi.

- Îmi place! Sună chiar bine!

Pe drum, aceștia au continuat să vorbească. Ajunși acasă, Robert l-a pus pe Bruno în ghiozdan, așa cum au stabilit, și-l lăsa în camera lui.

- Robert, e pregătită masa, spune mama lui.

- Vin acum, răspunde acesta.

- Bruno, așteaptă-mă aici, îi șoptește câinelui.

Când Robert termină de mâncat, se întoarce grăbit în camera lui, uitându-se în ghiozdan. Îl caută pe Bruno, dar nu-l zărește nicăieri. Deodată, mama îl întreabă:

- Tu ai adus acel câine acasă?

- Da, dar cum l-ai găsit? Întrebă Robert, uimit.

- Stătea pe pat, la vedere.

- Și ce ai făcut cu el?

- L-am alungat, bineînțeles.

- Mamă, scuză-mă, dar trebuie să plec chiar acum, să-l caut. Nu este un oarecare animaluț! Am nevoie de el! Promit să fac tot ce-mi vei cere, dar dă-mi voie să pornesc în căutarea acestuia.

Fără să aștepte răspunsul mamei, Robert fugi prin oraș, făcând pe detectivul. L-a căutat prin tot orașul, dar nu l-a găsit niciunde. Într-un final, copilul acceptă faptul că nu-l va mai găsi și se întoarce dezamăgit acasă.

În dimineața următoare, un câine lătra în fața ușii. Robert se duce să verifice. Era Bruno.

- Bruno, chiar tu ești?

- Da, eu sunt. Îmi pare rău că aseară am fugit, că n-am reușit să-mi iau bun rămas. Patul părea foarte confortabil, eram istovit, așa că m-am așezat pe el. Mama ta m-a observat și m-a alungat. M-am speriat foarte tare, dar, totuși, voiam să mă-ntorc. În timp ce veneam spre tine, un bărbat m-a cuprins în brațe, m-a învelit și m-a dus la căsuța sa. A devenit noul meu stăpân... M-a hrănit, m-a ocrotit, și-ar fi nedrept să-l abandonez. Deși nu poate înțelege ce-i vorbesc, voi rămâne alături de el. Astfel, voi duce viața unui câine normal. Ție ți-aș fi cauzat probleme, iar tu ești bunul meu prieten, ești singurul om căruia mă pot confesa...

- Deopotrivă mă bucur și mă-ntristez să aud toate acestea! Sunt fericit că ești bine, dar îmi pare rău că va trebui să fii, în continuare, departe de mine.

- Nu trebuie să-ți pară rău! Eu mă bucur că, deși pentru o perioadă scurtă de timp, te-am întâlnit, te-am cunoscut, și, mai ales, că am putut fi ascultat. Acum, cred că a venit timpul să plec. Rămas bun, prietene!

- Rămas bun, Bruno!

Într-un final, cei doi se despart, dar în fiecare zi se gândesc unul la celălalt. Fiecare și-a trăit viața normal, în lumea din care făcea parte... Dar Robert știa, știa că Bruno nu este „normal”, ci special. Zi de zi se-ntreba cum este să vorbești fără să fii auzit. Bruno vorbea. Vorbea mult, clar, coerent. Avea o voce suavă, dar era de neauzit. Datorită lui Bruno, Robert a învățat să asculte, să fie mai atent la tot ceea ce aude.

Crețu Fabian, clasa a VI-a C

Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Bârlad

Prof. coord.: Mihăilă Alina Laura

O pisică deosebită

Afirm, cu sinceritate, că animalul meu preferat este pisica. Fiind singur la părinți, mi-am dorit întotdeauna un prieten, o persoană care să semene foarte bine cu mine. Să fie sensibil, prietenos, jucăuș. Mergând în vizită la diferiți colegi, am început să mă gândesc cât de bine și de frumos ar fi să am ca prieten o necuvântătoare. Îmi plac căței, dar cel mai mult îmi plac pisicile. Am vorbit cu părinții și aceștia au fost de părere că, pentru a nu mă mai simți singur, trebuie să îmi aducă o pisică.

„Mao”, pentru că așa l-am numit, era cel mai frumos cadou primit vreodată. L-am numit „Mao”, pentru că abia îl auzai cum miaună. Un ghemotoc cu blana zbârlită, dar curată, gri, cu piciorușele parcă încălțate cu ghetuțe albe, imaculate, cu ochii mari ca două migdale, avea să ne schimbe total viețile. L-am descoperit încet, încet.

Pentru mine era mai mult decât perfect. În fiecare zi abia așteptam să mă întorc de la școală, ca să mă joc cu el. În timp, mi-am dat seama că pisicile sunt foarte agile, foarte vesele. Am învățat, după felul în care mieuna, când îi este foame, când vrea să se joace, când vrea să te certe. Pentru că era o pisică diferită de celelalte pisici, și asta pentru că îi plăcea foarte mult libertatea, pe care eu nu am putut să i-o ofer, deoarece locuiesc la bloc, am decis să o dau altei familii, de asemenea iubitoare de pisici, dar care stă la curte.

Am învățat că pisica și, în general, necuvântătoarele, nu sunt niște jucării, deoarece ele simt și, totodată, te fac să simți tot felul de emoții. Ele trebuie tratate și îngrijite precum

oamenii. Mi-a părut foarte rău că a trebuit să mă despart de Mao, dar părinții m-au convins că trebuie să îi ofer ceea ce el voia, ceea ce avea nevoie - dorința de a fi liber.

Insistând destul de mult, părinții mi l-au adus pe „Puf”. Este un pisic deosebit. Prima interacțiune cu el a fost atunci când și-a lipit boticul de năsul meu. De atunci am știut că va face parte din familia noastră. Când sunt trist, Puf mă face să trec mai ușor prin supărare. Îi cumpăr jucării și strictul necesar, pentru a se simți și el bine. Dacă se îmbolnăvește, mergem cu el la veterinar. Dacă cerșește atenție, mă joc cu el. Fiind unul lângă altul, timpul trece mai frumos. Este animalul perfect, dar și membrul cel mai alintat al familiei noastre!

Gafton Ștefan, clasa a VI-a C
Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Bârlad
Prof. coord.: Mihăilă Alina Laura

Poțiuni și un alt fel de animale...

Cascada Morinch! Acolo se află castelul celebrului... Merlin Ambrosius, sfătuitorul regal al regelui Arthur, creatorul lui Stonehenge și al Camelotului, puterea din spatele tronului și... cel mai nebun vrăjitor! Credeți-mă, știu ce zic!

Totul a început în Evul Mediu, pe când Merlin construia Stonehenge-ul cu giganții lui ciudați, când, deodată, apărură de nicăieri o bătrânică, ce ținea în mână un crin alb a cărui strălucire era mai puternică decât cea a stelelor.

- Bună ziua, domnilor!

- Sărut-mâna, maică! răspunse vrăjitorul.

- Văd că sunteți înfometați și însetați... Luați acest crin și spuneți incantația următoare: *Tuum perum nocte crista*, pentru că așa va apărea mâncare și băutură cât pentru o sută de copii!

- Mulțumim, dar suntem bine.

- Te rog, stăpâne Merlin! Ne e foame! spuseră uriașii, implorându-l pe vrăjitor.

- Prea bine...

După ce spuse incantația, apărură sute de animale de diferite specii.

- Bătrân neghiob! Tu chiar ai crezut? Nu știi ce înseamnă incantația asta? spuse bătrânică, care se transformă pe dată într-o femeie războinică cu părul lung, castaniu, cu ochi verzi, îmbrăcată în armură argintie: era chiar Morgana, ucenica și dușmanul de temut al lui Merlin.

- Morgana! Ce ai făcut?

- Ți-am adus un animăluț de companie. Ha, ha, ha, ha!

Și așa m-am pricopsit cu aiuritul de Merlin. Pardon, așa ne-am pricopsit cu aiuritul de Merlin. Din acel crin magic am ieșit cu toții: porumbelul Jhon, papagalul Rino, leoaica Akta, maimuța Bobo, crocodilul Dave, și eu, șoricelul Carter. Bineînțeles, suntem mult mai mulți, dar acesta este grupul meu. Trăim în acest castel prăfuit și vechi de peste trei sute de ani! Și e foarte plictisitor, crede-mă. Nimic nu se întâmplă pe aici! Așa că, împreună cu prietenii mei, am hotărât să merg la stăpânul nostru și să-i cer permisiunea de a pleca într-o aventură!

- Bună ziua, stăpâne! Am venit la tine, pentru a...

- Nu te teme, totul va fi bine! spuse vrăjitorul.

- Serios? Stăpâne, dacă-ți dai seama cât sunt de...

- Însământat, știu.

- Da, exact, însă... Stai ce?

- Ai venit la mine, pentru că ai aflat că eu voi părăsi castelul pentru o zi, dar nu te teme, totul va fi bine. Motivul plecării mele este Morgana. A ieșit din închisoarea în care a

fost întemnițată și acum e mai puternică, iar magia mea... Oricum, te las pe tine să ai grijă de toate! spuse Merlin, îndreptându-se spre ieșire.

- Morgana, magie, castel, închisoare, găină? Aaa, eu am mâncat găina! Dar cum să...?

Deja era prea târziu, stăpânul plecase. Ce mă fac eu? Nu sunt în stare nici să am grijă de codița mea de șoricel, și el vrea să am grijă de un castel cu 500 de animale? Eu v-am zis că vrăjitorul acesta e NEBUN!

- Respiră, Carter! Totul va fi bine! spuse Jhon.

- Ba nu, nu, nu, nu și nuuu! am spus eu, băgându-mi capul într-o pungă, inspirând și expirând, pentru a-mi face mai mult curaj.

- Stai liniștit! Ne-am ocupat noi de tot! Am făcut curățenie, i-am hrănit pe ceilalți, le-am făcut baie, am preparat mâncarea pentru stăpân, chiar și desertul lui preferat, i-am pregătit și lustruit armura, i-am făcut patul și am aranjat toate sucurile alea ciudate pe care le ține în cămăruța lui!

Am rămas cu gura căscată!

- Akta, când ai făcut toate astea?

- Te smiorcăi de cinci ore, Carter! Sau mai bine spus... Chițailă!

- Foarte amuzant, Rino! am spus eu rușinat.

- Carter, tu-ți dai seama ce oportunitate avem? Acum, că stăpânul e plecat, putem să ieșim de aici, până se întoarce el! Să descoperim lucruri noi, tot ce ne-am dorit vreodată!

- Dave, Merlin a încuiat ușile castelului!

- M-am ocupat eu de tot! spuse Bobo, rânjind în colțul gurii.

- Uitați care e planul! Mai întâi, vom lua cheia dormitorului său, pentru că acolo se află cămăruța cu toate sucurile acelea ale lui, care, de fapt, se numesc poțiuni speciale, pe care le folosește pentru vrăjitoriile lui. Ele conțin un soi de magie și cu ea putem crea o vrajă pentru a deschide ușa și scutul de siguranță al castelului.

- Bobo, nu-mi vine să cred că spun asta: Ești un geniu!

- Da, știu, răspunse mustăcînd.

Și-am pornit la drum! Am ajuns în fața peșterii, unde Stăpânul nostru ținea ascunsă cheia camerei lui. Acolo se afla o ușă din lemn decorată cu flori desenate, parcă desprinse dintr-un basm. Akta o deschise ușor, când brusc se auzi o voce teribilă:

- Cine sunteți și ce vreți? întrebă un dragon uriaș și furios.

Avea solzii de culoarea smaraldului, gheare ascuțite, imense, lungi cât cornul unui rinocer, ochii mari, bulbucați, care ne pândeau și ne analizau fiecare mișcare.

- Noi s...untem animalele stăpânului Merlin, domnule...

- Ovtak. Tu cine ești?

- Rino, iar ei sunt Akta, Dave, Bobo, Jhon și Chițailă, adică... Carter, șoricelul.

- Aha, bine, și de ce aveți nevoie?

- De cheia de la came...

- În nici un caz! Merlin mi-a spus să nu o dau nimănui!

- M-am gândit și la asta... spuse Bobo, aruncându-i lui Dave o frânghie.

- Bună idee! Legați-l! zise Jhon cu bucurie.

- Aaaaaaaa! Credeți că vă puteți măsura puterile voastre cu ale mele? întrebă dragonul, scuipând foc.

- Rino, Jhon, atrageți-i atenția! Dave, mușcă-l de coadă! Akta, rotește-te în jurul lui, pentru a-l ameți! Bobo, urcă-te pe capul lui și zăpăcește-l de tot!

Dragonul e căzut la pământ, legat fedeleș! Echipa mea a ieșit triumfătoare!

- Bine lucrat, prieteni! am adăugat eu, strângându-i pe toți în brațe.

Am ajuns în camera lui Merlin sperând să nu mai întâlnesc vreun alt dragon. Am mers în cămăruța unde ținea poțiunile, iar Bobo începu să le spargă pe toate.

- Bobo, ce crezi că faci?

- Păi, nu trebuie să facem acea vrajă?
- Aaaaaa! țipă Akta îngrozită.
- Ce e?
- Am corp de crocodiiiiii!

Avea dreptate. Ea avea corpul lui Dave, Dave avea corpul Aktei, Jhon avea corpul lui Jhon, Jhon avea corpul meu, iar eu îl aveam pe al lui! Numai Bobo nu pățise nimic.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Merlin, intrând în cameră.
- Oh! Ne pare rău, stăpâne! Voiam și noi să plecăm din castel, dar, clar, pe cuvânt, ne-am fi întors până la venirea ta!
- Carter, puteai să mă întrebi!
- Te-am mai întrebat același lucru, în urmă cu 200 de ani! Și ai spus, nu se poate...
- Acum 200 de ani, erai doar un pui!
- Oh...
- Sper să învățați ceva din asta! Ca pedeapsă vă voi lăsa așa tot restul vieții voastre!
- Stai, ce? Stăpâne, nu, stai așa... Bineînțeles că nu ne-a lăsat așa, dar a trebuit să curățăm întreaga cameră, ceea ce ne-a luat toată după-amiaza, care ni s-a părut o veșnicie. Apoi, am plecat în sălbăticie, iar până la miezul nopții eram acasă, în brațele stăpânului nostru.
- Și apropo, știți care e a doua mea dorință? Posibilitatea de a zbura! Și am văzut eu o poțiune pe care scria...
- Nici să nu te gândești, Carter! mă avertiză imediat Merlin.
- Oops! Ce pot să spun? Curiozitatea asta păcătoasă nu-mi dă pace deloc...
- Pe mai târziu, prieteni!

Jora Daria-Maria, clasa a VII-a
Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Bârlad
Prof. coord.: Cărăbăț Niculina

Regăsirea a două suflete pereche

Seara târziu, când fumul zburliț părăsea hornurile caselor din cartier, iar covorul argintiu al pământului se ascundea cu un oftat scârțâit sub pașii trecătorilor fermecați de dansul jucăuș al fluturilor de gheață, dincolo de ferestrele luminate ale casei de la colțul străzii, plină de oaspeți veseli puși pe distracție, răsunau cuvintele cântecului prin care toți îi urau aniversatului serii la mulți ani. Dintr-o suflare, Darius tocmai stinsese cele treisprezece lumânări de pe tortul pregătit cu migală de mama sa. În gând, repeta cu emoție o singură frază: „Doamne, cel mai mult îmi doresc să am familia și prietenii aproape de inima mea!”

De jur împrejurul lui era multă veselie și fericire. După un timp, a apărut mama băiatului, aducând platourile cu aperitive gustoase, servindu-i pe bunicii, verișorii, vecinii și prietenii invitați. În momentul când ajunge în dreptul lui Darius, îi șoptește la ureche:

- Du-te la Lord, și dă-i și lui o felie din șunca de la noul măcelar! Se va bucura nespus de mult!

Lord era un labrador Golden Retriever pe care copilul îl primise cadou în ziua în care împlinise zece ani. Era cel mai bun prieten al sărbătoritului.

- N-aș putea să-i dau mai mult? Știi prea bine cât de mult îi plac preparatele din carne...

- Îmi pare rău, dar dacă îi vei oferi mai mult, știi, la fel de bine și tu, că se poate îmbolnăvi!

- Știu, știu cât de mult îl iubești!

Băiatul rămase singur și ieși pe verandă.

*

Înainte cu o oră, musafirii își aliniară automobilele în parcare de lângă *Rezidența Marin*. Un singur moment de neatenție a fost necesar ca Lord să iasă pe stradă. „Acolo!” își zise câinele în sinea lui, văzând poarta deschisă larg, deoarece fusese crescut numai în curte, de când avea doar două luni.

Niciodată nu trecuse mai departe de stâlpul de iluminat de la colțul străzii. De acolo, când întâlnea alți câini sau alte persoane necunoscute, nu se mai simțea în siguranță.

Brusc, adulfecă un miros cunoscut, pe care îl mai simțise, demult, doar la frații și surorile lui, și care îi declanșă curiozitatea de a merge mai departe. Era un alt labrador. Din instinct, picioarele îi porniră în salturi avântate și, în câteva secunde, trecuse deja de stâlpul de la colțul străzii. Apoi, a trecut de un magazin cu vitrina luminată. A intrat pe o alee întunecată. Când a văzut câțiva maidanezi rătăcind haotic, s-a ascuns într-un parc abia renovat. Alerga plin de avânt pe lângă Liceul „Mihai Eminescu”, împiedicându-se de câte un om binevoitor, care, văzându-l dezorientat, dorea să-l mângâie și să-l alinte. Dar nu, el trecea mai departe, atras de mirosul care pusese stăpânire pe simțurile lui și care îl răscoleau în mod ciudat. În fața lui, la mică distanță, celălalt labrador îl aștepta, se oprea, din când în când, doar cât să observe dacă nu este urmărit de maidanezii periculoși. Dintr-o privire, și un ușor mârâit prietenesc, cei doi fac cunoștință.

*

Și, totuși, ceva ciudat se întâmplă, pentru că în momentul când băiatul, bucuros că îi suplimentase porția cu încă o bucățică de carne, se apropie de locul unde trebuia să fie prietenul său, Lord nu era acolo.

- Loooooord! strigă băiatul cu vocea tremurândă.

După câteva căutări febrile, Darius își dădu seama că prietenul patrupeze nu era nicăieri. Parcă se evaporase. Bucuria lui de până atunci părea să se diminueze și în locul ei prindea dimensiuni din ce în ce mai mari teama care se transforma amenințător într-un adevărat coșmar... Nu voia să creadă, nu-și imagina mai mult decât mintea lui începuse deja să facă, anume să țeasă scenarii din cele mai sumbre, nu se putea una ca asta, să dispară tocmai de ziua lui...

Ceea ce a făcut băiatul, în continuare, i-a uimit pe toți invitații, deși, dacă gândești prin prisma legăturii dintre cei doi, asta era ceva perfect normal. Într-un suflet, a alergat și i-a spus tatălui său despre dispariția lui Lord. Apoi, amândoi au urcat în mașină și au gonit prin cartier, scotocind, cu atenție, alee cu alee, stradă cu stradă, strigând cu toată suflarea:

- „Loooooord! Unde ești?”

Un sentiment straniu se strecura în sufletul lui, ceva îi spunea că se afla foarte aproape de prietenul său, și totuși nu-l putea vedea, inima i se despărțise în două.

Prima seară de căutări a fost fără succes. Băiatul era complet demoralizat. Aproape obsesiv, șoptea mereu: „Aceasta este cea mai nefericită zi de naștere de până acum!”

Au rătăcit sperați pe străzi, până spre dimineață, când, răpuși de frig și de oboseală, tatăl și fiul au încetat căutările, promițându-și unul celuilalt să o ia de la capăt dimineață. Darius adormise, într-un final, pe scaunul din mașină, cu ochii încetoșați, nu voia să intre în casă, spera că prietenul său va apărea, iar el trebuia să fie acolo, să-l întâmpine.

A doua zi, căutările au început de la prima rază de soare. Strigătul băiatului răsuna în tot cartierul. Pe toate rețelele de socializare oamenii, solidari cu suferința sa, au postat fotografia lui Lord, încercând să-i aline suferința și disperarea copilului nefericit care își pierduse câinele chiar de ziua lui.

La un moment dat, pe ecranul telefonului a apărut un mesaj de la un vechi prieten:

„Bună! Am văzut astăzi un câine, care semăna izbitor de mult cu Lord, era alături de alt labrador în curtea unui cunoscut din zona Liceului „Mihai Eminescu”. L-ai pierdut cumva?”

Pentru un moment, universul parcă se oprise în loc, iar în inima băiatului începuse să crească din nou speranța că își va putea revedea prietenul fugar.

- Daaa! exclamă el, cu ultimele puteri.

În scurt timp, cei doi băieți s-au întâlnit și au plecat împreună spre locul unde se presupunea că s-ar afla câinele.

*

După o noapte lungă de explorare prin orașul necunoscut și de dormit pe sub toboganele din Parcul Central, Lord fu trezit cu multă gingășie de o voce blândă.

- Ce faci, tu, aici? îl întrebă un băiețel de numai unsprezece ani. Trebuie să-ți fie foame. Haide, hai cu mine, frumosule!

Pentru un moment, Lord avu impresia că băiețelul uscățiv din fața sa era Darius. Dar nu mirosea ca el și nici nu semăna cu prietenul său blond, cu ochii mari, albaștri. Doar vocea parcă era la fel de blândă și liniștitoare. Îi era atât de dor de prietenul său! Nimeni nu-l putea înțelege mai bine. Doar el îi putea simți și alina durerea din suflet, înțelegea că l-a dezamăgit tare, și, acum, regreta că a cedat primului impuls și că a plecat singur pe străzi, în plină noapte...

*

Când au ajuns la adresa indicată, Darius a apăsat plin de speranță soneria pe care scria cu litere aurii „Familia Ursu”. Un bărbat masiv ieși din casă.

- Bună ziua, domnule! În urmă cu două zile, am pierdut un labraaa...

Nici nu termină bine de rostit cuvântul și imediat auzi lătratul atât de cunoscut al câinelui său. Nu mai avea nicio îndoială. Era el, Lord al lui.

- Looord! îl strigă din nou, rămânând fără suflare.

Lacrimile începură să curgă șiroaie pe obrajii băiatului, care era deja în genunchi, deoarece picioarele îi obosiseră de la atâta alergat. Scâncind, cu vocea stinsă, cu inima bătându-i în gât de emoție, băiatul își îmbrățișă cu toată puterea prietenul regăsit după îndelungi și istovitoare căutări. Câinele era din nou aproape de sufletul lui prea încercat în ultimele zile, și, plin de bucurie și de recunoștință, îl linse pe față, mai mult și cu mai multă dragoste, ca niciodată, fără să-i mai spună cineva să se oprească.

Dintr-un colț, salvatorul, în vârstă de doar unsprezece ani, urmărea cu multă emoție scena revederii dintre cei doi, apoi, întrebă curios:

- Tati, nu-l mai putem păstra, nu-i așa? Nu-i plăcea la noi?

- Nu, dragule, tocmai și-a regăsit stăpânul!

Toate privirile erau îndreptate către Darius și prietenul său. Acum erau ca un întreg, fermecați unul de celălalt, până la lacrimi, suspinând, nici ei nu mai știau de ce, de bucurie, de teama că nu s-ar mai fi întâlnit vreodată sau pentru că, în acel moment, au realizat amândoi că au învățat o lecție foarte importantă, și anume respectarea regulilor, pentru siguranța și fericirea amândurora.

Lord își regăsi sufletul pereche, de lângă care știa că nu va mai pleca vreodată, iar inima lui Darius era din nou întreagă, după o experiență de care nu va putea să nu-și amintească fără emoție, pentru că, da, o asemenea aventură te marchează pentru tot restul vieții, demonstrându-ți că prietenii necuvântători trebuie prețuiți și protejați.

Marin Petru-Darius, clasa a VII-a
Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Bârlad
Prof. coord.: Cărbăț Niculina

Cum e lumea văzută de un nor curios

Cum am apărut pe lume nu știu să vă spun. Casa mea era un nor, al cărui acoperiș era mângâiat de degetele lungi ca niște sulite nevăzute ale unui imens disc de aur care împrăștia peste tot o lumină orbitoare. Mi s-a spus că acea lumină vine din inima de foc a Soarelui. Mereu am fost fascinat și dornic să aflu mai multe despre acel loc.

- Ce aş putea să fac pentru a ajunge acolo? l-am întrebat într-o zi pe tatăl meu.

- Nimeni dintre noi nu a ajuns acolo. Noi trecem pe lângă el, îl privim, dar de cele mai multe ori îl ocolim. Menirea ta este să cobori liniștit, să te plimbi și să te bucuri de imaginea, protecția și căldura lui fenomenală.

Și, în acea clipă, am simțit că mă îndepărtez de locurile cunoscute.

- Au! Au! Mi-e frică! am strigat speriat și surprins totodată. Cobor, cobor, cobor...

Frica m-a cuprins de îndată și parcă am înghețat! Mă priveam și nu mă recunoșteam: aveam niște aripioare de parcă aş fi fost un norișor minuscul. În jurul meu, alte mii de norișori, unii mai mici, alții mai mari cântau, râdeau, se bucurau. Mi-am amintit povestea pe care mi-o spunea bunica Vreme: „Ai să fii ușor ca un puf și te vei numi Fulgușor”. Nu mai coboram atât de repede, ca un bob de plumb, ci pluteam domol, liniștit. M-am lăsat purtat de vânt și m-am bucurat că nu urcam spre lumina fierbinte a Soarelui.

La un moment dat, m-a cuprins o ușoară teamă: oare vântul nu mă va ridica spre Soare? Chiar atunci, am simțit o atingere delicată și rece. I-am privit cu uimire pe ceilalți norișori, însă m-am liniștit repede, pentru că împreună știam că suntem mai puternici și coboram, după cum ne-am dorit. Tot mai aproape de noi, se auzea un zgomot înfundat, la început, apoi, din ce în ce mai puternic, asemenea tunetelor pe care le auzisem prima oară în Casa Norului Uriaș unde am crescut, huruitul parcă venea din adâncimi de hău. M-am mirat, pentru că era lung, nesfârșit, cu luminițe roșii și plutea odată cu noi.

- Hmm, este un avion, îmi spune în treacăt unul dintre prietenii mei și, apoi, dispare.

Mă simțeam un pic mai liniștit, mai ales că vedeam undeva, jos, alte avioane, unele mici, mici de tot, care zburau fără nici un zgomot. Le ascultam, le urmăream plutirea și credeam că sunt păsări care vin să-i bucure pe oameni. Mă țineam aproape de ceilalți, ca să aflu mai multe.

Zburam cu grupul de prieteni, curios și uimit, mai departe, când am perceput un miros greu, neplăcut, dezagreabil, care ajungea până la noi, ca o umbră cețoasă, un amestec de gri, galben și maroniu; când ne-am apropiat mai mult am putut observa sursa aceluia miros înecăcios, irespirabil. Era o groapă de gunoi atât de mare și plină de resturi în putrefacție, care fumegau neconținut, iar fumul dens urca până la noi. Până și păsările spun că nu se opresc în preajma unui astfel de loc, ci zboară spre pădurea de brad, acolo unde aroma plăcută, delicată și răcoroasă le încântă și le dă bună dispoziție. Ne-am hotărât și noi să ne apropiem de pădurea de brazi falnici, cu vârfurile ascuțite de parcă ar fi vrut să ne atingă, ca într-un joc de-a prinslea. Peisajul încântător ne-a convins să ne așezăm, legănați de vântul călduț, pe vârfurile brazilor prietenoși. Priveam cum în jurul nostru alergau copii veseli și jucăuși. Unii, mai îndrăzneți, voiau să ne prindă și se înălțau pe vârfuluri, întinzând mânuțele mici și delicate. Lângă un copac, un copil stătea retras de ceilalți, părea trist. Deși temător, m-am apropiat cât am putut, m-am așezat pe mâna lui, șoptindu-i:

- De ce ești supărat, copile?

- Nu sunt supărat, doar că, privind norii, mă gândeam la povestea primului fulg, despre care am învățat la școală. Era o poezie scrisă de poetul Nicolae Labiș.

- O, dar știu și eu această poezie, am auzit-o spusă de el însuși, acolo sus, în Marea Casă a Cerului.

- Chiar așa? Ai vrea să mă duci și pe mine acolo unde se află poetul?

- Eu pot să te duc, dar nu vei putea vorbi cu el. Numai noi suntem în stare să ascultăm ceea ce ne vorbește.

- Am citit că s-a dus la cer prea devreme, era abia la început, atât de tânăr și plin de elan, cu o imaginație bogată și cu dragoste mare față de oamenii și de locurile pe unde a trăit. Poate am putea măcar să ne oprim la fereastra de unde a privit primul fulg, cel care l-a inspirat să scrie poezia.

Copilul s-a așezat bucuros pe aripa mea și am pornit în zbor, ghidat de acesta. Curând, ne-am apropiat de o căsuță veche, umbrită de copaci.

- Fereastra este întunecată și ușa ferecată cu zăvor, îmi spune șoptit copilul.

- De ce a plecat atât de timpuriu poetul?

- Nu știu decât că, într-o zi, pe înserat, în timp ce se întorcea acasă, o „pasăre mare cu clonț de rubin” s-a apropiat de poet și dintr-o lovitură l-a pus la pământ. Așa, cu ultimele puteri, a scris cea din urmă poezie. Oare acea pasăre l-a urcat la cer? Tu l-ai văzut când a ajuns în lumea de sus?

N-am știut cum să-i spun că acea pasăre se hrănește cu sufletele celor pe care îi răpește de pe pământ și că sufletele lor sunt salvate în timp ce urcă, sus, tot mai sus, spre Soare. Pentru că, da, Soarele are puterea de a le reda viața veșnică și le arată calea spre Împărăția Nesfârșită, unde nu este decât lumină și liniște deplină.

Ne-am așezat pe o bancă. M-am bucurat că nu mai eram singur. Împreună formam un întreg, acoperiți de o haină pufoasă și rece, dar, totuși, încălziți de gândurile și inimile noastre pline de iubire.

Copilul m-a cuprins cu brațele lui calde și moi, iar atunci nu mai știam care sunt eu. Mergeam într-un pas, veseli, gata să ne aruncăm în iarba verde și moale, apoi ne-am apropiat de un copac, ascunzându-ne printre crengile lui mari și groase. În cădere, m-am afundat pe un colț de mușchi pufos și umed, iar acolo un boboc alb și gingaș de floare a răsuflat ușurat:

- Ooo, fără voi, aș fi înghețat și nu aș mai fi vestit primăvara! Vă mulțumesc! Dormitam, visând la zilele însorite și am uitat că timpul a trecut...

Atunci, am înțeles care era menirea mea și că am reușit să cobor, să ajung pe pământ și să aduc bucurie copiilor care mai târziu vor crește mari și vor avea grijă ca norii să rămână mereu albi, pufoși, jucăuși, veseli și prietenoși.

Mihoci Teodor, clasa a VII-a

Scoala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Bârlad

Prof. coord.: Cărăbăț Niculina

Povestea lui Jack

Jack, dragul meu Jack! Este un câine de rasă, Ciobănesc Belgian Malinois, și o inimă mare. Era luna iulie, anul 2018. Mai era doar o lună, iar eu și familia trebuia să ne mutăm în frumusețea naturii, la țară, la căsuță.

Ca la orice locuință țărănească, era necesar un „paznic”, un câine care să ne protejeze. Ne trebuia un câine puternic, nu unul ca Moț, un Shi-Tzu, pe care îl aveam deja, dar nu aveam nevoie nici de unul mult prea mare. Eu și tatăl meu am decis să luăm un Ciobănesc Belgian Malinois, deoarece, nu cu puțin timp în urmă, înainte să începem lucrările la casă, văzusem un reportaj despre această rasă.

Într-o seară, încercam să dorm, dar nu izbuteam. Eram agitat și nu înțelegeam de ce nu pot dormi, întrucât blocul în care locuiam era foarte liniștit. Rareori se auzea câte-un zgomot produs de cine știe ce obiect căzut. După vreo zece minute de când tot încercam să adorm, m-am concentrat mai mult pe sunetul minor care se auzea. Nu putea fi un obiect căzut, deoarece sunetul se auzea continuu. Mi-am dat seama că era un plâns de cățel.

A doua zi, dis-de-diminează, îi zic surorii mele despre ceea ce am auzit aseară, iar ea mă întreabă:

- De unde se auzea? Din ce parte a locuinței provenea sunetul acela?
- Cred că dinspre geamul de la bucătărie.
- Am înțeles!

Deși abia-i oferisem răspunsul surorii, ea deja era afară. Mama, fiind în bucătărie, mă strigă de vreo două, trei ori. Nu chiar cu un glas alarmant, ci mai degrabă cu un glas asemănător celui pe care-l folosește când mă strigă să vin să gust din ciorbă. Când ajung la bucătărie, o văd pe sora mea, jos, lângă fereastră, cu un cățel extrem de mic. El avea coloritul unui Ciobănesc Belgian Malinois, dar nu credeam că este unul. Bineînțeles, tot Jack l-am botezat.

Următoarea zi, învelit în pătură, Jack a fost dus la deparazitare și vaccinare. Atunci, doctorița ne-a spus ce rasă e Jack. Ne considerăm o familie norocoasă, deoarece Jack aparține chiar rasei pe care ne-o doream. Actualmente, frumosul Jack este un cățel mare, blând, vesel și iubitor.

Roșca Ercan, clasa a VI-a C
Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Bârlad
Prof. coord.: Mihăilă Alina Laura

SECȚIUNEA PROZĂ – LICEU

Pisicile negre aduc noroc

Nu-mi aminteam prea multe. Doar felul în care luna strălucea, rotundă și mare, deasupra mea. Îmi amintea de acele globuri disco pe care le tot vedeam la televizor și pe care mama nu mă lăsa să le ating. Nu ne pemiteam să irosim banii de mâncare pe distracții prostești și inutile. Munceam până târziu, atât eu, cât și mama, pentru a le asigura surorilor mele mai mici strictul necesar. Nu era niciodată suficient, însă încercam să ne descurcăm cât puteam.

N-aveam habar unde mă aflam. Eram recunoscătoare că-mi dispăruse durerea de cap și se făcuse zi. Probabil stăteam întinsă pe o alee, căci puteam să zăresc cerul albastru și soarele care mă lovea puternic în frunte. Am încercat să mă ridic, dar corpul nu-mi răspundea, așa cum era normal și firesc. În jurul meu, totul era mult mai mare decât de obicei. În loc de piele, aveam blană. Neagră și deasă, cam lungă și murdară.

Mă reîncarnasem. Mă reîncarnasem într-o pisică neagră.

N-am fost niciodată religioasă, însă mama și surorile mele credeau cu tărie în reîncarnare și erau adepte aprige ale hinduismului. Murisem, cine știe cât trecuse de atunci, iar sufletul meu își găsisese drept adăpost un trup de pisică. Nu mă puteam gândi decât la ele.

Ce făcea mama? Ce făceau surorile mele? Cum se descurcau fără mine? Aveau mâncare suficientă?

Mă chinuiau în fiecare colț al minții și mi se loveau de restul gândurilor, făcând o gălăgie infernală. Trebuia să mă mișc. Trebuia să ajung acasă, să mă asigur că totul era bine. Trebuia să le ajut chiar și așa, indiferent de forma în care mă aflam. În fond, aveam același suflet. Era familia mea, chiar dacă nu mai făceam parte din aceeași specie.

M-am ridicat cu greu, încercând să-mi controlez toate cele patru picioare, așa cum simțeam că trebuie să fac. Era surprinzător faptul că mă aflam singură între cutii de carton, fără surori sau mama care să aibă grijă de mine. Un strigăt de tristețe mi-a părăsit trupul, în încercarea de a mă face auzită, de a mă observa cineva, de a mă ajuta. Însă, spre dezamăgirea mea, am fost întâmpinată doar de șuieratul aspru al vântului care mi se strecura printre firele dese de blană, amenințând să-mi ajungă până între coaste. Bănuiam că poposisem acolo de ceva timp, că rătăcisem drumul și mă pierdusem printre cutii de carton și tomberoane. Îngrijorarea începuse să pună stăpânire pe mine, afundată în panică, și pe cale de a plânge. Nici n-am observat când umbra unui trecător s-a oprit deasupra mea. I-am simțit privirea analizându-mi mișcărilor, reținute, de frică să nu fiu lovită.

Oamenii nu iubeau pisicile negre, mai ales în orașul în care crescusem. Era acea poveste cu care îi speriau părinții pe toți copiii care nu voiau să se culce. Salem, orașul din Massachusetts, nu avea o istorie prea roz. În jurul lui circula celebra poveste a vrăjitoarelor din Salem și a proceselor prin care au trecut. Mama detesta acele întâmplări și a căutat să locuim cât mai departe de casa vrăjitoarelor.

Dar știam toți ce se întâmplase, indiferent de locul în care ni se afla casa. Din cauza asta, majoritatea pisicilor negre erau ucise cu prima ocazie, ca să nu aducă ghinion proprietarilor. Îmi simțeam blana ridicându-se pe șira spinării. Voiam să fug, dar parcă picioarele îmi erau înțepenite în asfalt. Simțeam cum respirația și inima începuseră să-mi fie haotice. Miroseam a frică, până când, în agitația gândurilor mele, am auzit o voce prea binecunoscută.

- Cine te-a lăsat aici? vorbi fata, și-și întinse mâna dreaptă spre mine. Când am văzut-o, am simțit cum ceața care-mi acaparase mintea s-a ridicat brusc. Aadya, una dintre surorile mele, m-a ridicat cu grijă în brațe. Părea că nu dormise de zile întregi. O trădau cearcănele

puternice pe care le avea sub ochi și faptul că avea obrajii prea palizi. Plânsese, mai mult decât o făcuse vreodată. Mă durea inima cumplit s-o văd așa, dar n-aveam idee cum puteam să mă revanșez.

- Nu e nimeni... Nu te pot lăsa aici! Chiar dacă mama o să se supere, o să te ascund câteva zile.

N-avea mai mult de 14 ani și nu înțelegeam ce căuta pe acolo la acea oră, dar am fost mai mult decât fericită să merg cu ea. Totuși, ceva din mine nu-mi dădea pace. Cu câteva săptămâni în urmă, auzisem că prin acea zonă a orașului s-ar fi aflat un cuțar mic plin cu bijuterii vechi de sute de ani, care fusese furat cu mult timp în urmă de un tâlhar. Din nefericire pentru el, l-au prins înainte să-și consume prada. N-aveau habar unde a ascuns-o, dar se zvonea că ar fi strecurat cuțarul într-un loc imposibil de ajuns pentru oricare om.

Citiseam despre asta, căci eram foarte pornită să o găsesc. Și o găsisem, în seara în care am murit, dar n-aveam cum să ajung la ea. Era fix pe acea stradă. Fix lângă locul în care mi-am dat ultima suflare. Într-un zid puternic afectat de vreme, care risca să cadă dacă era atins prea brusc. Trebuia intervenit din interior, lucru care mie, la acea vreme, îmi era imposibil. Dar nu și acum. Eram destul de mică încât să scot comoara de acolo. I-am sărit Aadyei din brațe și am luat-o la goană, fiind atentă ca ea să mă urmeze. În ciuda strigătelor ei, nu m-am oprit până n-am ajuns acolo unde trebuia.

O cărămidă căzuse. Arăta mult mai rău decât înainte, dar nu-mi păsa. Chiar dacă aveam să-mi pierd iar viața, măcar aș fi asigurat familia mea, destul de convingător, încât să-și cumpere o casă nouă și nu numai. Ar fi trăit mai mult decât decent pentru o perioadă bună. Cu frica duduindu-mi inima, m-am strecurat încet printr-o crăpătură. Duhnea a praf și a vechi și m-a făcut să-mi strâmb nasul rozaliu. Nu era prea mult spațiu. Abia-mi încăpea trupul mic, și nu știam cum aveam să trag după mine acel obiect. Dar trebuia să încerc. Am apucat mânerul rece între dinți și am tras cu grijă, în încercarea de a nu dărâma totul peste mine. Speram că Aadya nu plecase. Am tras și am deschis, până când am auzit un scârțâit care m-a făcut să întețenesc. Dar nu puteam abandona. Orice s-ar fi întâmplat, eram prea aproape pentru a renunța.

Lumina soarelui mi-a atins spatele. Vântul mi-a trecut prin blană, anunțând salvarea. Am mieunat cât m-au ținut plămâni, căutând atenția surorii mele, care n-a întârziat să apară. Ea privi confuză cuțarul și-l ridică în brațe. Uimirea i-a acaparat chipul atunci când a descoperit comoara pe care i-am dăruit-o.

Așa am învățat o lecție importantă: Pisicile negre aduc noroc!

Rînzescu Andreea-Gabriela, clasa a XII-a F2
Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”, Bârlad
Prof. coord.: Șerban Ionel

Sceneta ecosistemului (adevăr sau provocare?)

*Motto : <<De 200 de ani cucerim natura.
Acum o batem de moarte .>>
Tom McMillan*

A fost odată ca niciodată „gândul”. El năștea vorba, iar vorba năștea fapta. Gândul era un semn al viului. Materia vie cuprindea 5 regnuri, însemnând aproximativ 8,7 milioane de diferite specii. Din aceste 8,7 milioane de specii doar 0,00001149...∞ dintre ele aveau puterea voinței raționale. Iar acea specie era *Homo Sapiens*, omul, care gândea rațional și dependent de voința proprie. Doar gândul omului năștea vorba. Doar gândul omului năștea fapta. Tocmai de aceea, oamenii erau singurii îndreptățiți să conserve natura, casa lor. Când făptuiau un lucru, trebuiau să prevadă consecințele pe toate direcțiile.

Și-a fost odată ca niciodată o vreme când unul dintre oameni se întrebase: „Cum ar fi dacă toate animalele ar vorbi? Ce ne-ar spune, nouă, oamenilor?” Și-a răspuns singur: „Ca să știu ce ar vrea ele să ne transmită, am să le cunosc viața și habitatul.” Și așa, Ion, omul nostru din Bârlad, s-a conectat la rețeaua Wi-Fi (viteza 150G) a orașului, a deschis Google Animals și a căutat informații despre ele. Le-a pus cap la cap ajutat de robotul său personal, John4274g, apoi a alcătuit o scenetă VR pe care a prezentat-o unei audiențe on-line de peste 1.000.000 de persoane și mai mult de 500.000 de roboți... din noua generație. Toți au fost exaltați. De ce? Ion știa că ne vom întreba acest lucru, așa că a decis să ne transmită sceneta sa în format scris, dar și un mesaj de mare impact, în final:

„MAIMUȚA (primate): Eu sunt MAIMU cea cocheta, printre primate-s vedetă, foarte mulți m-au studiat, cu omul m-au asemănat. Poate-au cam... exagerat! Prin păduri eu locuiesc, cu banane mă hrănesc...Cum aeru-i cam poluat, banana s-a cam stricat, iar cum apa nu-i curată, iată: sor-mea-i decedată!

ZEBRA GREVY (imparicopitate): Sunt zveltă, din alb și negru, hrană bună pentru lei, dar omul cu vânătoarea vinde blana-mi pe mulți lei. Casa el mi-o a distrus, din savane-aproape c-am apus...¹

CAPRA (paricopitate): Cel mai bun lapte din lume eu îl fac cu măiestrie... Dar de vreo lună încoace... Nu știu ce omul îmi face: în loc de iarbă curată, îmi dă chimicala toată! Tare-mi este mie frică... că bunul meu lapte se strică! Iară, fratele meu porc... cred că are arderi lente! Se îngrașă într-o zi, cât în sute adunate! Curioasă, eu, din fire, l-am întrebat cu uimire: ce îți pune în mâncare? Ce mi-a răspuns? CHIMICALE!

ELEFANTUL AFRICAN (proboscidiene): Colții mei cresc încontinuu, din fildeș ei sunt făcuți, pe ei oamenii-i râvnesc, parcă și-au ieșit din minți!² Ei nu știu că, fără mine, dezastru poate fi-n lume!

DELFINUL RÂULUI DIN ASIA DE SUD (cetacee):³ Energia este bună, dar când este lăcomie, iaca nu-i nici omenie! Diguri, pungii de plastic multe, care par a-mi fi surate, mă sufocă, din păcate! Și-am dispărut fără urmă... pentru om am fost o glumă!

FOCA⁴ (pinipede): Blana mea este frumoasă, perfectă de un Vuitton, iară lumea nemiloasă mi-a pus un mare gând rău: să mă omoare de tot, să aibă pește tot!

RÂSUL IBERIC⁵ (carnivore): Rozătoarele bolnave-s, infrastructura umană pușca spre mine-ndreptată - mă omoară dintr-o dată!⁶

JAMES BOND (rozătoare)⁷: Vestitul de lângă mare, largă familie-aveam, colonizările-amare, încet-încet dispăream!

¹ În Africa există mai multe specii de zebre (de câmpie, de munte), între care și zebra Grevy. Zebra de munte este listată ca vulnerabilă, ea mai numără doar 2.500 de exemplare în sălbăticie, număr care o face să fie în pericol de dispariție.

² Peste 20 de elefanți au fost uciși și măcelăriți pentru a li se lua colții de fildeș, în ultima lună, în Camerun, arată un raport al IFAW (International Fund for Animal Welfare).

³ Moartea, ca și capcană, poluarea râurilor, construcția digurilor și alte forme de presiuni antropologice în mediul lor au împins acești delfini în pragul dispariției.

⁴ Efectivele scăzute de foci sunt cauzate, în principal, de pescari, care le omorau pur și simplu ca să nu se mai hrănească cu pește, sau din cauza celor care le vânau pentru carne și blană.

⁵ Râsul iberic este pe cale de dispariție, doar 84-143 de lincși din această specie mai trăiesc în Spania. Este cea mai amenințată specie de pisică și carnivorul cel mai amenințat din Europa.

⁶ Râsul iberian este protejat prin lege încă din anii '70, când vânarea sa a fost strict interzisă. Ceea ce nu înseamnă că braconierii nu continuă să îl hăituiască și să îl vâneze pentru blana și carnea sa. Chiar mai rău de atât, râsul iberic este uneori ucis doar pentru că reprezintă o amenințare pentru animalele domestice! Nu în ultimul rând, foarte frecvent, râșii cad victimele capcanelor puse pentru iepuri, principala lor sursă de hrană... Fiindcă vorbim despre o specie endemică a Peninsulei Iberice, este lesne de înțeles de ce reducerea habitatului său natural - din cauza intervenției umane - este o problemă majoră. Râsul iberic își duce traiul cu precădere în Spania, unde infrastructura umană i-a redus drastic spațiul de desfășurare. Ca orice felină, și râsul iberic este un animal de pradă. Și unul care preferă iepurii, în mod special. Rozătoarele sunt, din păcate, tot mai puține în Peninsula Iberică, din cauza unor boli grave care le-au redus dramatic efectivele.

LENEȘUL (edentate)⁸: Din America Centrală mai am un pic și dispar: mașinile mă omoară; animal de companie nu pot fi, asta o știu: fără traiul în natură, viața-mi pare un pustiu...!

LILIAC DE ROMÂNIA (chiroptere)⁹: Dozele de suc din peșteri îmi fac cu ochiuispitor, acum în Bihor și Alba, omul batjocoritor nu mai știe că ucide al naturii drag odor!

ARICIUL¹⁰ (insectivore): Un arici mic, pitic, plângea cu capul plecat: Am să mor peste-un pic, pe nimeni n-am înțepat... Habitat eu nu mai am, clima omul a schimbat, pesticide-a combinat, boala nu mi-a vindecat!

CANGURUL DE COPAC (marsupiale)¹¹: Și eu am s-apun curând, fără om să măngrijească: n-am să mai revin nicicând! Cât e omul rău stăpân, lumea n-o să-ntinerească!

ORNITORINCUL (monotreme)¹²: Defrișarea m-a ucis, ochii eu mi i-am închis. Râul omul mi-a schimbat, și-așa nu m-am mai ouat!

HOITARUL (pasăre)¹³: Sunt de spiță tare-naltă, mai poposesc pe la Deltă, însă cum ș-acolo-i poluare, simt cum inima-mi mă doare!

BALAUURUL DOBROGEAN (reptile)¹⁴: Sunt inofensiv, măi om! Dar și așa mă strivești lacom! Cine să te înțeleagă, când inima îți e neagră?

MORUNUL (pești)¹⁵: Pungi, conserve, mai nou, măști! Mă tot păcălesc de zor: când le-ntreb: „Cum te numești?”, zic că: „Hrană, peștișor!” Le înghit atunci lihnit, mâine iaca... am murit!

PLANTELE (copaci, alte plante): Oxigen îți dăruim, omule, noi te iubim! Umbră noi facem pe cale, pământul nu cade-n vale! Primăvara înflorim, ochiul să ți-l mulțumim! Pe-a noastre crengi stau mici păsărele, bibilici! Lângă scorbură-n pădure, mănâncă ursul brun mure! Iar mai sus, pe o crenguță, iat-apare-o veveriță! Foaia pe care tu scrii e crescută-n anii mii. Taie-mă, fă-ți casa ta, dar n-o dărâma pe-a mea! Eu ți-am dat, dă-mi înapoi... c-altfel va

⁷ O specie de rozătoare din Republica Dominicană și Haiti, pe cale de dispariție, a primit numele spionului James Bond, informează dailymail.co.uk. Ele poartă, de fapt, numele naturalistului James Bond din secolul al XX-lea, care a fost sursa de inspirație pentru scriitorul Ian Fleming atunci când a creat celebrul spion fictiv cu același nume. Însă colonizarea regiunii caraibiene, mai întâi de sud-americani și apoi de europeni, în secolul al XV-lea, a dus la dispariția unui număr mare din acele specii.

⁸ Cum localitățile s-au dezvoltat, multe exemplare sunt lovite de mașini, în timp ce altele sunt capturate de oameni pentru a le vinde drept animale de companie.

⁹ Liliecii din România sunt pe cale de dispariție. Din câteva zeci de mii de exemplare, au mai rămas acum doar câteva sute. 15 peșteri din Bihor, Cluj și Alba vor fi închise pentru ca mamiferele zburătoare să aibă o șansă. Speologii își pun mari speranțe în acest proiect.

¹⁰ Cei de la The Mammal Society avertizează că schimbările climatice, distrugerea habitatelor naturale, utilizarea pesticidelor și bolile sunt cauzele care au dus la situația actuală. Se pare că populațiile de arici au scăzut cu 70% în ultimii 20 de ani.

¹¹ Cangurul de copac trăiește în zonele Australiei, cât și în insulele care se găsesc pe lângă acestea. Aceste macropode au o abilitate dezvoltată de-a lungul timpului de a se cățăra în copac, iar trupul lor s-a adaptat cu timpul pentru a se sprijini cât mai bine, dar și pentru a sări.

¹² Oamenii de știință estimează că populațiile de ornitorinci au scăzut cu peste 50% din cauza defrișărilor istorice, regularizării cursurilor râurilor și secetei extreme.

¹³ România este habitatul ideal pentru multe specii de animale datorită diversității ecosistemelor și pădurilor extinse, însă vânatul ilegal și defrișările produc în continuare ravagii în rândul animalelor salbatice. Hoitarul, o pasăre nobilă care nu mai cuibărește în România, este în pericol și în restul Europei. 1-2 specimene mai sunt observate anual în zona Dobrogei, iar planurile de reintroducere a unei populații sănătoase nu par să se fi concretizat până în prezent.

¹⁴ Cu o lungime maximă înregistrată de 2,5 m, balaurul dobrogean este cel mai mare șarpe din țara noastră. Doar câteva zeci de exemplare mai există în sălbăcie astăzi, și acestea continuă să fie ucise de către localnici, în ciuda faptului că șarpele este protejat și nu e veninos.

¹⁵ Populația celui mai mare pește de apă din Europa s-a redus cu 93% în doar 15 ani, ceea ce a dus la includerea speciei pe lista unora dintre cele mai periclitate animale din România. Specia este astăzi în pericol din cauza pescuitului excesiv și poluării.

ieși război! Vântul, clima le-ai schimbat, fiindcă tu ai defrișat! Lasă banul, uite-n tine că e gol și putrezire! Unde-i rațiunea ta de mă ucizi într-atâta?

ECOSISTEMUL ÎN COR: Omule, fii cumpătat: dă la loc de unde-ai luat! Noi avem un echilibru: tu ni-l strici cu gându-ți sumbru! Apa tu de-ai poluat, brotacul l-ai afectat! Aerul l-ai murdărit? N-o să mai ai ciripit! Și pământul l-ai stricat: zero plante de mâncat! Nu mai poți iarna de cald, iar vara îngheți la gard? E tot vina ta, stăpâne, ne-ai fiert în moduri hapsâne: fabrici, mașini și uzine! Așa că, nu mai tot da, în iubită casa ta! Ai uitat, omule, oare, că te bagi în închisoare? Tu, de distrugi echilibrul, ai să primești în schimb... jugul!

În final, omule drag, mai plantează un copac! Apleacă-te spre pământ și ia deșeurile, pe rând! Nu uita de apa care curge repede-n izvoare: pune un robot de-al tău să facă totul ca nou! Fă și-o mașină bună în zonă, fără CO₂ o tonă! Mai ușor cu fabricuța, că ne distrugi planeta! Și mai treci și pe la școală, de-nvață niște morală: **PROTEJEAZĂ-ȚI CASA TA CARE ESTE NATURA!**

Asta-i ce-a făcut Ion, omu` nost` din viitor!

BIBLIOGRAFIE:

<https://www.totb.ro/20-de-specii-de-animale-in-pericol-mai-putin-cunoscute-sau-mediatizate/>
<https://www.totb.ro/elefanti-masacrați-in-camerun/>
<https://ro.history-hub.com/o-lista-speciilor-de-cetacee-pe-cale-de-disparitie>
[https://ro.wikipedia.org/wiki/R%C3%A2s_\(animal\)](https://ro.wikipedia.org/wiki/R%C3%A2s_(animal))
https://ro.wikipedia.org/wiki/R%C3%A2sul_iberic
<https://www.animale.ro/articole/stiri/rasul-iberic-o-felina-superba-pe-cale-de-disparitie-5-factori-care-ii-grabesc-pieirea--2149.html>
<https://www.ecomagazin.ro/focile-alta-specie-pe-cale-de-disparitie/>
<https://www.descopera.ro/natura/14288321-o-specie-de-rozatoare-pe-cale-de-disparitie-a-primit-numele-spionului-james-bond>
<https://stirileprotv.ro/divers/lenesii-din-america-de-sud-si-centrala-pe-cale-de-disparitie-prin-ce-chinuri-trec.html>
<https://www.antena3.ro/actualitate/lilieci-din-romania-pe-cale-de-disparitie-din-cateva-zeci-de-mii-de-exemplare-au-ramas-doar-cateva-150959.html>
<https://a1.ro/news/veste-ingrijitoare-una-din-cinci-specii-pe-cale-de-disparitie-id771818.html>
<https://evz.ro/animale-pe-cale-de-disparitie-cangurul-de-copac.html>
https://www.digi24.ro/stiri/externe/mapamond/cercetatorii-australieni-cer-ca-ornitorincul-sa-fie-trecut-pe-lista-speciilor-amenintate-1406090?__grsc=cookieIsUndef0&__grts=54091619&__grua=f34e96995ddf3ff5eb1bfde138cfe29c&__grn=1
<https://www.digi-animalworld.tv/stiri/biodiversitate/specii-pe-cale-de-disparitie-in-romania-unele-mai-au-doar-cateva-exemplare-in-salbaticie-4318>

Roșca Lucian-Andrei, clasa a XII-a
Colegiul Național „Gheorghe Roșca-Codreanu”, Bârlad
Prof. coord.: Mirela Brăescu

SECȚIUNEA POEZIE – GIMNAZIU

Silvia mică-n caprifoi

În grădină am o floare,
Caprifoi ea se numește,
Multe crenguțe ea are
Și miros... când înflorește!

Într-o zi, în luna iunie,
Când pe geam eu m-am uitat,
Am văzut... mare minune:
În caprifoi, un cuib era camuflat!

În el stăteau cumiței
Patru puișori lihniți,
Până când ai lor părinți
Au avut grijă de ei!

Tot așa, și tot așa...
Zece zile au trecut,
Până-n zi de Sânziene,
Când cei patru s-au gândit
Cuibul să și-l părăsească:
A trecut vremea de „copilărit”!

La ce idee am ajuns?
Că natura-i o minune!
Poate ar trebui mai des
Să o vedem în a sa mărire!

Bejan George, clasa a VII-a A
Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Bârlad
Prof. coord.: Dascălu Paula

Disputa

O ceartă s-a iscat între obiecte:
Care e cel fără defecte?
De pe-un perete agățat,
Televizorul spune iritat:
- Asta e de neimaginat!
Pe mine toți mă apreciază,
Ba, unii chiar mă venerează.
Eu sunt cel fără defecte.

- Cred că de mine ai uitat,
Grăi un telefon cam supărat.

Copiii, fără mine, nici nu pot trăi.
Părinții, unii, nici nu pot munci.
Chiar și bunicii par a se molipsi.
Până și școala poți s-o faci de-acasă
Doar cu un simplu telefon pe masă.

Cartea, deodată, prinse-a spune:
- Nu sunt și eu o opțiune?
Eu sunt calea tradițională
Prin care se învață-n școală
Mai toată cultura generală.
Dacă eu nu aș fi fost citită,
Și de mari oameni prețuită,
Voi nici nu v-ați mai fi certat,
Pentru că... n-ați fi existat.

Bordeianu Andreea, clasa a VI-a
Școala Gimnazială „Ion Murgeanu”, Zorleni
Prof. coord.: Pleșu Denisa

Supereroul Ajut

Într-o zi, o furnicuță,
Veselă și hărnicuță,
Își strângea ușor, ușor
Hrană într-un foișor.

Cum muncea așa, de zor,
Un greiere compozitor
Cânta, scria și exersa,
Și deloc el nu muncea.

Furnicuța, supărată,
Îl atenționează de-ndată:
- De ce tragi chiulul la muncă?
Hai, nu te-ai apucat încă?

Sărăcuța, furnicuța,
Supraîncălzindu-și tărtăcuța,
Se prăpădi, iar greierele, neștiind ce-are,
Începu să cânte la înmormântare.

Încet, încet, toți l-au abandonat,
Lăsându-l pe greiere trist și nfometat.
Umblă el un timp, cerșind la fiecare,
Câte ceva de mâncare și puțin-alinare.

Într-o zi, văzu, după o floare,
Albinuța-șefă, ce nu putea să zboare,
Greierele, atunci când a observat
Problema, rapid și sigur a rezolvat.

Albinuța-șefă, a stupului fondatoare,
Profund recunoscătoare,
Îl întrebă pe greierele salvator
Dacă n-ar vrea un post permanent de muncitor.

Greierele, uimit,
Pe jumătate adormit,
Acceptă imediat,
Devenind al stupului salariat.

Odată angajat,
Greierele-a fost de toți complimentat.
Avea faimă, avea bani,
Avea vreo treizeci și ceva de ani.

Greierașul e-acum milionar,
Dar e oare doar un vis imaginar?
Să zicem că da, să credem că ba,
Căci el pe toți, cu drag, îi ajuta.

Când vedea vreo viețuitoare sărmană,
Îi sărea în ajutor de-ndată!
O hrănea, o îmbrăca,
Chiar și o casă nouă în dar îi oferea.

Greierașul și-a făcut o minunată familie,
Avea o frumoasă soție, doi copii,
Cea mai mare bogăție.
De toți el era știut
Ca Supereroul Ajut.

Ibănescu Miruna, clasa a VII-a
Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Bârlad
Prof. coord.: Cărăbăț Niculina

Pisica detectiv

Într-o zi obișnuită, zi cu soare,
Pisica lenevește, se respectă
Și în zare ceva observă:
Niște firimituri suspecte.

Se trezește, privește, din dinți scrâșnind,
Și-aude ceva scârțâind.
Pe masă, plăcinta-i începută,
Iar ușa deschisă îi dă de bănuț.

Se ridică și urmărește firimiturile,
Iar pe lângă ea o umbră parcă zboară.
Tot ce vede, strălucind, sunt borcanele,
Și constată că-i în cămară, cu toate, toate roadele.

Printre atâtea borcane cu delicii,
O singură greșeală făcută
Va atrage-n mod cert atenția bunicii,
Și pisica-și va muta domiciliul chiar afară.

Înfometată, tristă, deloc resemnată,
Atacă dulceața,
Înfulecă zacusca,
Cu riscul de-a dormi pe preș, afară.

Gheorghiu Ioana Ștefania, clasa a VII-a A
Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Bârlad
Prof. coord.: Mihăilă Alina Laura

Rândunica și pisica

De dimineață m-am trezit,
La geam, o pasăre-a venit,
În cameră ea s-a uitat
Și, ciripind, m-a salutat.

Era o rândunea călătoare,
Ce abia a început să zboare,
Din țări mai calde a venit,
La geamul meu a poposit.

Acum stă să se odihnească
Și cuibul să și-l construiască.
- Aici, sub streșină la mine,
Eu o să am grijă de tine!

Îți voi da apă, mâncare,
Când tu vei sta pe oușoare,
Și pui mici când vei avea,
Se vor hrăni și vor zbura!

Îmi este foarte drag de ea,
Frumoasă rândunica mea!

În patul meu, când m-am trezit,
Rândunica am privit,
Dar pisica a mai lenevit.

Misy, pisicuța mea,
Cu mustățile de nea,
Ca un fulg de catifea,
Blana albă, mătăsoasă,
Îngrijită și lucioasă,
În picioare-i încălțată
Cu pernuțe ca de vată.

Oare-s ghetete sau pernuțe?
Stau în ele cinci gheruțe.
E frumoasă, dragăstoasă,
Și-i place să stea pe masă.

Îi place să bea lăptic,
Cu boticul ei cel mic
Și mereu ar alerga,
Cu mingiuța s-ar juca.

Nu o plimb prin părculeț,
Eu o țin în coșuleț,
Unde-i cald, și-i este bine,
Și mereu stă lângă mine.

Cu ochii de catifea,
Blana albă ca de nea,
Bucuroasă, sănătoasă,
E pisica mea de casă!

O rândunică și o pisicuță
Îmi fac viața mai drăguță
Și le iubesc pe amândouă -
Vă împărtășesc asta și vouă!

Copii, puteți iubi voi oare?
Aceste mici necuvântătoare?

Nițu Matteo Ionuț, clasa a VI-a C
Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Bârlad
Prof. coord.: Mihăilă Alina Laura

SECȚIUNEA POEZIE – LICEU

Credincioșii și ateul

Cică sub zodia cancerului,
În lumea împânzită de icoane,
De lei și porumbei mișei,
Cu suflete goale,
Un șoarece, bietu' de el,
Se perinda-n neștire,
Din vizuină-n vizuină,
Doar de-ar găsi măcar puțină
Îndurare de la animale,
Să i se-ofere niscaiva mâncare.

Dar cum pe la biserici nu ședea
Și nici o slujbă sfântă n-asculta,
Și mai cu seamă-n zilele de sărbătoare
Lucra asiduu, toropit de soare,
Pentru familia cu treișpe fii
Și cu-ncă zece fete și-o nevestă,
Enoriașii noștri n-acceptau
Ca să primească-ntr-a lor casă
Asemenea ateu de rasă,
Tocmai când cerurile se-nnoptau.

Se duse șoarecu' la mielul
Ce preot se spunea că este,
Dar, behăind un „aleluia”,
Îl înghionți și-i zise rece:
„În numele divinității,
Nu te primesc în Casa Sfântă,
Căci n-ai plătit impozitare,
Și-n ziua Marii Boboteze
Nu te-am găsit ca să-mi dai dare,
Iertată fie-a ta purtare!”

Așa, deci, mica rozătoare
Fusese alungată însăși
Din Casa vindecării sfinte,
În care se-aducea aminte
La slujbe de niște cuvinte:
Cum că un păcătos, cu bucurie,
Fi-va primit în Marea-Împărăție,
Și grabnic, față de cei nouășnouă
Ce se scutesc de-o pocăință nouă.

Cu coada bleagă-ntre picioare
Și cu urechile plecate,

Privit de bufnițe-aplecate
Să vadă păcătosul nostru
Ca mai târziu să-l dea-n povețe
Drept un exemplu rău ce este,
Un chițait îi luă suflarea
Când dintre tufe-i apăru
În față, sâsâind, dihania
De șarpe, ce ostil păru.

Căci îl privea cu ochii galbeni
Și pielea-i emana din frigul
Ce fiarele clamau că-n suflet
Îl poartă ca pe un răsunet
Ce sâsâitul îi încarcă,
Și că în colții-i lungi ce-i poartă
Ascunde din veninul care
Ar face chiar și mieii dulci,
Să fie pradă necredinței
Ateului cu trupul lung.

Dar, spre mai marea sa mirare,
Reptila îi șopti că are
Să-i dea, de vrea, ceva mâncare,
Pe-un câmp, la mică depărtare,
Căci lui puțin spuse că-i pasă
De șoarece dacă plătește
Din mai nimicul ce îl are
Impozite pentru credință,
Căci el n-avea nicicum dorință
În a-l supune la căință.

Deci, uneori, în astă lume,
Când ajutorul îl vom cere,
De nu vom fi la fel ca restul,
Ce se supun în toate cele
Și drept figuri de sfinți se-arată,
Și spun că-s bunătatea toată,
Se poate sprijin să găsim
În ultimul lacheu din lume,
Ce renegat e că nu pune
În calcul tot ce se impune.

Ciolan Maria, clasa a XII-a
Colegiul Național „Gheorghe Roșca-Codreanu”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefăniță Lucy Ana-Maria

**EDIȚIA A V-A
2024**

SECȚIUNEA PROZĂ – GIMNAZIU

Apolla, zeița empatiei

În timp ce Apolla se uita pe fereastră, a observat frumusețea și semnificația toamnei. Frunzele care cădeau au făcut-o să se gândească să renunțe, un proces pe care îl înțelege bine. Chiar dacă este tânără, Apolla are o înțelegere profundă a provocărilor vieții, similar cu omonimul Apollo, zeul înțelepciunii și al poeziei. Părerile ei unice despre viață o ajută să relaționeze cu ceilalți cu empatie și atenție, la fel ca Apollo, mesagerul zeilor.

După ce s-a confruntat cu provocări personale, Apolla a câștigat o mai bună înțelegere a experiențelor umane și se angajează să-i ajute pe alții să se vindece, reflectând conexiunea lui Apollo cu vindecarea și medicina. Apolla crede că exprimarea emoțiilor este importantă și a creat diferite moduri de a face acest lucru. Își găsește bucuria cântând la pian și dansând, ceea ce îi permite să se exprime. Apollo, zeul artelor, ar aprecia, probabil, creativitatea ei. De asemenea, prețuiește cunoștințele și crede că îi ajută pe oameni să crească și să înțeleagă mai bine umanitatea, conformându-se cu asocierea lui Apollo cu cunoașterea și arta.

Apolla are o curiozitate puternică și îi place să învețe. Îl admiră pe Mihai Eminescu, văzându-l ca pe un mare poet, ca pe Apollo, patronul poezilor. De asemenea, îi place să învețe despre personaje istorice și vrea să viziteze un muzeu pentru a afla mai multe despre istorie și cultură, ceea ce este un obiectiv de dorit pentru cineva inspirat de zeul înțelepciunii. Prin interacțiunile ei cu ceilalți, Apolla învață mai multe despre experiența umană, ceea ce îi întărește dorința de a lucra în domeniul sănătății mintale. Amestecul ei de empatie, auto-reflecție și talent artistic o pregătește să ofere îngrijire de susținere altora. Apolla se vede pe ea însăși ca un terapeut, în viitor, ajutând oamenii să-și navigheze emoțiile, în mod similar cu modul în care Apollo îi ghidează pe marinari.

Ea înțelege că propriile ei lupte și experiențele de vindecare au echipat-o să aibă un impact semnificativ asupra celorlalți, fiind ecoul puterilor de vindecare ale lui Apollo. Apolla se conectează cu ușurință cu oameni din medii diferite, făcând-o pur și simplu unică. Devotamentul ei de a-i înțelege și de a-i sprijini pe ceilalți o deosebește. Pe măsură ce avansează, Apolla servește ca un exemplu despre modul în care empatia și grija față de ceilalți pot face diferența în lume, onorând zeul care o inspiră.

Abdelmaksoud May

Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Coord.: bibliotecar Jidănașu Manuela

Statueta

Era sâmbătă, abia plecasem de la Bârlad. Împreună cu părinții mei ne îndreptam către Igești, la unchiul lui tata. Mereu mi-a plăcut să merg la țară, pentru că acolo erau toate rudele dragi mie și era foarte aproape de Blăgești, unde era casa noastră.

Cu o seară în urmă, unchiul tatei ne-a sunat și ne-a spus să venim pe la el pentru că i s-a stricat televizorul și avea nevoie de ajutorul nostru.

Imediat cum am ajuns, eu și Cosmin, fratele meu, am început să ne jucăm cu Gheorghită, cățelul. Apoi am hotărât să explorăm casa. Tata mi-a povestit acum ceva timp că, înainte ca bunicii lui să aibă casa în care stă unchiul său, aceasta a fost o școală. După ce am răscolit toate încăperile, în jur de jumătate de oră, am intrat în bucătărie și la masă era tata cu unchiul său. În acel moment l-am auzit pe acesta cum spune:

- Uite bre, măiastra de la Igești e la muzeu, la Bârlad.
După cele auzite, l-am întrebat pe tata:
- Ce este măiastra de la Igești?
- Este o statueta veche, pe care și eu și unchiul Neculai am vrut să o găsim.
- Dar ce este așa important la ea? am întrebat.
- Păi, spuse unchiul Neculai, unii spun că e din Primul Război Mondial, alții că e de pe vremea dacilor. Patruzeci de ani am căutat-o dar nu am găsit-o, nu există loc în satul ăsta în care să nu fi căutat. Aș fi căutat-o și azi dacă vedeam mai bine și nu eram nevoit să merg cu baston mereu. Și tatăl tău mi-a spus, când era cam de vârsta ta, că el va face ce eu nu am reușit, dar nici el nu a găsit-o.

După ce au vorbit mai bine de o oră despre această statueta veche, tata cu unchiul Neculai au decis să mergem la muzeu să vedem măiastra de la Igești.

Sâmbăta ce-a urmat, l-am luat pe unchiul Neculai de la Igești, care nu mai ieșise din sat de mai bine de douăzeci de ani, și ne-am întors la Bârlad, la muzeu. Unchiul Neculai, cum a ajuns în muzeu, s-a grăbit să găsească statueta, lăsându-ne pe noi în urmă.

Imediat l-am ajuns și l-am văzut în fața ei, zâmbind. M-am uitat lung la el și atunci am văzut fericirea unui om care a găsit ce își dorea de mai bine de patruzeci de ani. Din păcate, nu putea să o atingă, deși își dorea foarte mult.

După ce am văzut toate celelalte exponate, l-am dus pe unchiul Neculai înapoi la Igești, împăcat cu faptul că a văzut, că a găsit, în sfârșit, statueta pe care o căuta încă din copilărie.

Bratoveanu Robert
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria

Personaje mitologice

Într-o vale ascunsă între munți, uitată de timp, trăiau de secole ființe mitologice, necunoscute muritorilor. Valea era locuită de Zmei, Iele și Solomonari, fiecare purtându-și povestea, tradițiile și magia cu ei. Sub strălucirea palidă a lunii, Zmeii își înălțau trupurile masive peste copaci, pândind din umbră. Se spune că Zmeii, în ciuda înfățișării lor fioroase, erau păzitorii vechilor comori ascunse adânc în pământ, dar inima lor era plină de dorințe nestinse și, astfel, se aventurau adesea în lupta cu destinul.

În fiecare noapte, când stelele străluceau cel mai tare, Ielele își începeau dansul lor fermecat într-o poiană ascunsă. Trupurile lor vapoase se împleteau cu adierea vântului, iar cântecul lor magic putea îmbăta orice suflet ce le auzea. Dar ele nu căutau răzbunare sau distrugere, ci doar libertatea pură de a se mișca printre valurile timpului.

Uneori, oameni pierduți în pădure găseau drumul spre poiana lor, atrași de cântecul lor hipnotic. Dar el, Ilie, un om demn și curajos, nu s-a temut. A știut că, în fața forțelor mitologice, doar cei ce înțeleg echilibrul dintre dorință și sacrificiu pot supraviețui.

Într-o noapte mai întunecată decât toate celelalte, când vântul aducea șoapte din adâncul pădurii, Solomonarii au coborât din munți. Purtau mantii grele, țesute din umbre și fulgere, iar ochii lor străluceau ca jarul. Ei erau stăpânii furtunilor, cei ce puteau chema norii și fulgerele cu o singură incantație. Ilie i-a privit fără teamă, căci știa că adevărata putere stă în curajul de a înfrunta necunoscutul.

Atunci, valea întregă s-a cutremurat, ca și cum timpul însuși ar fi deschis o poartă. Zmeii au ridicat privirea spre cer, Ielele și-au oprit dansul, iar Solomonarii au rostit cuvinte vechi, pierdute din memoria oamenilor. În acel moment, Ilie a înțeles că el era alesul care trebuia să unească lumile.

Povestea lui Ilie a devenit una de legendă, povestită de bătrânii satelor, despre omul care a descoperit secretele uitate ale mitologiei și, într-un fel necunoscut, a învățat să pășească între lumi.

Ciocoiu Ștefania Cătălina

Școala Gimnazială „Stroe S. Belloescu”, Bârlad

Prof. coord.: Darie Sorina

Paradisul pierdut

A fost odată ca niciodată, într-un tărâm necunoscut, o prea frumoasă fată numită Ileana. Ea avea frumusețea unei lebede: palidă, armonioasă, înaltă, cu niște obrăjori roșii ce îi furau, pe loc, inima. Ileana avea o poveste de viață foarte stranie, pe care eu am auzit-o din moși-strămoși. O să v-o spun și vouă, dacă aveți puțină răbdare!

Mama sa dispăruse fără urmă înainte ca Ileana să împlinească vârsta de cinci ani. Era cunoscută pentru puterile sale deosebite: putea vorbi cu diferite animale, interpreta semnele naturii și pornea în aventuri pentru a găsi artefacte istorice, lipsind uneori chiar și câteva luni. Înainte de a pleca în ultima sa misiune, i-a lăsat fiicei un pandantiv din corn de cerb, în forma unei lebede, spunându-i să aibă grijă de acel obiect orice s-ar întâmpla.

În ajunul zilei în care împlinea 18 ani, Ileana a avut un vis ciudat. Mama sa o ghida spre o peșteră frumoasă dintr-o pădure. Nu era o peșteră obișnuită, ci una nemaivăzută: totul era albastru. Acolo se afla un lac cu lebede nemaipomenit de frumoase. Lacul era lucios, curat, pur și transparent, mai transparent decât sticla. Când s-a trezit, și-a amintit că în acea zi avea voie să citească o scrisoare lăsată de mama sa împreună cu pandantivul. În scrisoare era o fotografie cu peștera pe care tocmai o visase Ileana, iar sub imagine scria: „Când vei ajunge aici, vei găsi pacea și paradisul”. Tot acolo se afla și o hartă.

De mult timp voia să deslușească misterul dispariției mamei sale, dar tatăl nu o lăsa, temându-se că va sfârși la fel ca ea. După ce a văzut imaginile, Ileana nu a mai stat pe gânduri și și-a confruntat tatăl. Fără să-i mai aștepte binecuvântarea, și-a pregătit un ghiozdan cu provizii. Înainte să iasă pe ușă, i-a sărit în ochi pandantivul. S-a uitat la el un minut, apoi l-a luat cu ea. Nu știa de ce, dar o voce lăuntrică îi spunea să o facă.

Ileana a pornit la drum în necunoscut, cu harta mamei sale. După un timp, a ajuns acolo și a rămas uimită de priveliște: copacii erau albaștri, florile albe, iar fluturașii multicolori zburau peste tot. Acolo o aștepta un spirit al florilor.

– Cum te numești? o întrebă spiritul.

– Ileana mă numesc. Am fost ghidată de o hartă până în această pădure magnifică, pe care am primit-o de la mama mea dispărută. Vreau să deslușesc misterul dispariției ei! Ajută-mă, dacă poți!

Spiritul se uită mai atent la Ileana și îi observă pandantivul deosebit.

– De unde ai acest pandantiv? întrebă spiritul, tremurând ușor.

– Mi l-a lăsat mama mea, alături de hartă, spuse Ileana zâmbind, în timp ce o lacrimă îi căzu încet la gândul mamei.

– Ziua a venit. Te rog, urmează-mă! îi răspunse spiritul.

Așa și făcu. Ileana îl urmă prin pădure și au ajuns la o ușă mare, albastră. Spiritul o sfătui să o deschidă cu pandantivul. Și a mers! Când ușa s-a deschis, Ileana a închis ochii pentru un moment, a inspirat și expirat adânc, apoi i-a deschis. Când a văzut ce era înăuntru, a rămas în șoc. Spiritul florilor dispăruse, iar acolo se afla chiar mama sa, dar arăta diferit: palidă, cu un păr lung și împletit, costița ajungându-i până la picioare.

– M-ai găsit! Ai găsit paradisul... spuse mama sa.

Ileana, surprinsă, nu știa ce să facă: să fugă să o îmbrățișeze, să plângă? A rămas uimită, ascultând-o.

– Ai reușit, ai ajuns în paradis. Odată ce ai ajuns aici, eu nu-mi mai am rostul. Sunt zeița care protejează acest loc. Avem o misiune deosebită: trebuie să apărăm acest ultim colț de paradis pentru ca lumea să mai existe. Odată ce vei scoate pandantivul din ușa, tu vei deveni zeița, iar eu una dintre lebedele lacului.

Mama ei îi ghidă mâna spre pandantiv. Ileana era menită să devină zeiță, dar cu ce preț? Mama sa urma să se transforme în cea mai frumoasă lebedă din lac. Ileana începu să plângă.

Seara, la ora zece, mama sa se transformă din nou în om și îi povesti cum, pe când Ileana avea patru ani, explora pădurea și era iubită de animale și de ființele fabuloase de acolo. Descoperise peștera și fusese fermecată de frumusețea ei. Acolo găsisse și pandantivul, pe care i-l lăsase Ilenei. Spiritele întunecate încercau să deschidă ușa pentru a cuceri ultima bucățică de paradis, dar doar un gardian cu inimă curată putea să le țină departe. Astfel, mama Ilenei nu mai era zeița protectoare, ci o lebedă zveltă, de un alb imaculat, care doar o dată pe an se putea transforma în om pentru a fi alături de cei dragi.

Legenda nu ne spune ce s-a întâmplat mai departe cu Ileana și mama ei... Se spune că, în pădurea unde se află peștera, uneori poți auzi cântecele Ilenei, iar o dată pe an, râsetele ei împreună cu cele ale mamei. Unii săteni spun că, atunci când luna plină luminează pădurea, se pot zări umbrele a două siluete albe dansând pe malul lacului. Alții cred că Ileana a devenit cu adevărat zeița pădurii, iar mama sa veghează asupra ei sub chipul celei mai frumoase lebede. Copiii care se rătăcesc prin acele locuri povestesc că sunt călăuziți de cântece blânde și ajung mereu în siguranță acasă. Astfel, legenda Ilenei este încă vie. Ea trăiește prin șoaptele vântului, prin foșnetul frunzelor albastre și prin cântecul lebedei ce strălucește în fiecare an, la ceas de sărbătoare.

Cât despre pandantiv? A fost găsit în acea pădure și încă există într-un muzeu din zilele noastre, dacă nu mă înșel, chiar în frumosul oraș Bârlad, la Muzeul „Vasile Pârvan”.

Și-am încălecat pe-o șa, și v-am spus povestea așa.

Cristea Ioana

Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad

Prof. coord.: Ștefănică Maria

Miracolul din Țara de dincolo de nori

Înainte ca cerul să fie învăluit de nori grei și ploaia să înceapă să cadă fără oprire, câmpurile din jurul Serenthiei erau o adevărată splendoare. În fiecare dimineață, oamenii se trezeau devreme pentru a munci recoltele, căci viața lor depindea de roadele pe care le oferea natura. Timpul se scurgea linistit, iar fiecare zi aducea o rutina binecunoscută și stabilă, iar sătenii își puneau toate speranțele în muncile lor agricole. Totuși, în ciuda acestei armonii, oamenii trăiau cu o teamă, aceea fiind că, în orice moment, vremea se poate întoarce împotriva lor. Din păcate, asta s-a întâmplat!

Într-o noapte liniștită, vântul bătea ușor, iar nimeni nu putea prezice ceea ce se va întâmpla. Dintr-odată, o furtună nemiloasă s-a abătut asupra câmpurilor și a satelor. Ploaia torențială a provocat revărsarea apelor, iar Serenthia a fost copleșită de inundații. Străzile și casele s-au transformat în mormane de noroi, iar oamenii au fost nevoiți să fugă cât mai repede din calea apelor.

În mijlocul acestui haos, o lumină puternică, însoțită de un sunet asurzitor, a captat atenția oamenilor. Din cer, a coborât Thor purtând ciocanul sau puternic. Observase suferința oamenilor și a decis să intervină pentru a le reda speranța și puterea necesară, care a dispărut odată cu agoniseala lor de o viață. Cu o singură mișcare, Thor a ridicat ciocanul către cer. Acesta a atras toate fulgerele, iar norii gri și-ntunecați au dispărut. Însă problema principală

erau apele revărsate. Fără să ezite, Thor a lovit pământul, iar apele s-au retras foarte repede, lăsând în urma lor câmpurile devastate. Zeul și-a folosit puterile divine pentru a le reconstrui casele oamenilor și pentru a readuce la viață recoltele care cândva au fost bogate.

După ce a terminat tot ce avea de făcut, Thor s-a oprit în mijlocul câmpurilor. A văzut cum aceste întinderi uriașe, care cândva fuseseră pline de viață, erau acum devastate, dar a știut că oamenii vor reuși să refacă totul. Acesta le-a spus oamenilor uimiți că adevărata putere nu sta în forță ciocanului, ci în determinarea lor de a munci, în perseverența lor și în capacitatea lor de a nu se da bătuti.

De-a lungul anilor, oamenii au povestit din generație în generație legenda zeului Thor, care a coborât printre muritori și le-a salvat casele, agoniseala, viețile și speranțele. Iar câmpurile care altădată fuseseră devastate au devenit bogate și pline de viață, o mărturie vie a curajului și perseverenței oamenilor.

Diaconu Iustin

Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad

Prof. coord.: Ștefania Daniel

Comoara redescoperită

A fost odată ca niciodată, că de nu ar fi nu s-ar mai povesti. Au fost odată doi frați, unul mai mare și altul mai mic: cel mare era arheolog, iar cel mic era cercetător. Nimeni nu știa cum au venit ei pe lume, iar asta îi întrista mereu, căci nu își cunoșteau originile. Aceștia știau că atunci când erau mici au fost abandonați pe stradă. Totuși, au avut mare noroc, deoarece i-au găsit niște oameni cu un suflet foarte mare, ce i-au îndrăgit și îngrijit ca pe proprii lor copii. De mici ei au știut că aceia nu sunt părinții lor, dar i-au iubit de parcă ar fi fost, răsplătindu-i, astfel, pentru bunătatea și dragostea lor. Din păcate, părinții lor adoptivi au murit când ei aveau o vârstă fragedă. Faptul ca au rămas doar ei doi i-a motivat să înceapă să își caute părinții adevărați, și, totodată, să afle mai multe despre ei.

Într-o zi, când totul părea să fie normal, fratele mai mare găsește într-un sit arheologic un șirag de mărgelă ce l-a fascinat. Nu își putea lua ochii de la acel colier format din pietricele de diverse mărimi și forme. Împletitura aceea din pietricele părea să însemne ceva mai mult, îl chema parcă în trecut. După ce colierul ajunge în posesia arheologului, începe o istorie la care nimeni nu s-ar fi așteptat. Acesta i-a mărturisit fratelui mai mic fascinația sa inexplicabilă pentru acel obiect și i-a cerut ajutorul pentru a afla mai multe despre el.

Au aflat, astfel, că, după ce Traian îl învinge în luptă pe Decebal, acesta fuge în munți împreună cu cei mai credincioși oșteni ai săi, 38 de oșteni, care au murit sacrificându-și viața alături de regele lor. Împăratul Traian îi urmărește și reușește să îi încercuiască chiar aproape de o cetate din munți. Asediul a durat 27 de zile. Traian dorea să sfărâme și ultimul cuib al dacilor, ca să se poată făli la Roma. Chiar și cu pretul vieții, dacii nu au vrut să se predea. Romanii reușesc, totuși, să îi înfrângă, luând capul lui Decebal la Roma și ucigându-i pe cei 38 de viteji daci. Așadar, cei doi frați au înțeles că pe șirag se aflau 38 de mărgelă albe care reprezentau eroii, iar cele 27 de pietricele diferite însemnau zilele pe care le-au petrecut în luptă.

Explorând în continuare, spre mirarea lor, a fost să afle că și un strămoș de al lor era printre cei 38. Viața lor avea, așadar, rădăcini adânci. Nu erau singuri pe lume! Cei doi frați au dorit să expună colierul într-un muzeu, iar de atunci lumea, după ce află povestea din spatele șiragului de mărgelă și pietricele, rămâne fascinată.

Grapă Denisa

Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad

Coord.: bibliotecar Jidănașu Manuela

Ciocanul lui Thor

Ciocanul lui Thor este descris în mitologia nordică ca una dintre armele cele mai de temut, capabile să distrugă munții. Tunetul a fost perceput ca fiind sunetul ciocanului care se prăbușea asupra dușmanilor săi. Ciocanul lui Thor era, cu siguranță, o armă. De fapt, era cea mai bună armă pe care o avea, dar era mai mult decât o simplă armă, a ocupat un rol central în ritualurile de sfințire.

Ciocanul a fost folosit în ceremoniile formale pentru a binecuvânta căsătoriile, nașterile și, probabil, și înmormântările. Istoricul medieval danez Saxa Gramaticus consemnează că s-au păstrat ciocanele uriașe într-unul dintre templele lui Thor din Suedia. Periodic, oamenii ar organiza acolo un ritual care presupune să bată cu ciocanele într-un fel de tambur. Acest tambur, se pare că ar avea capacitatea de a răsuna ca un tunet.

În templul din Suedia, flăcările torțelor aruncau umbre lungi pe pereții de piatră. Ciocanele uriașe erau așezate în jurul tamburului sacru. Doi reprezentanți ai ținutului sunt prinși într-o discuție.

– Ascultați, oameni ai lui Thor! Ciocanul este binecuvântarea zeului. Loviturile sale cheamă tunetul și puterea lui, spuse bătrânul preot.

– Dar cum poate un ciocan să unească cerul și pământul? întrebă tânărul războinic.

– Prin credință și prin legământ. Cu el s-au sfințit căsătorii, s-au binecuvântat prunci și s-au petrecut sufletele spre Valhalla. Tunetul reprezintă viața! spuse preotul.

Lovitura ciocanului a răsunat atunci peste templu, ca un tunet ce cutremura munții.

– Am simțit puterea lui Thor până în inimă! spuse tânărul războinic uimit.

– Așa să fie. Când vei ridica ciocanul, să nu uiți că el cere forță și înțelepciune. Adevărata putere a lui Thor înseamnă ordine, binecuvântare și legătură între lumi! confirmă cu tărie preotul.

Iordache Marin-Cătălin

Școala Gimnazială „Dimitrie Negruțiu”, Pogonești

Prof. coord.: Păvălescu Cristina

Poveștile bunicului

Într-o zi aspră de iarnă, când gerul mușca din pietre și vântul șuiera pe la colțurile casei, eu și bunicul stăteam la căldură, lângă soba care răspândea o lumină roșiatică și liniștitoare. Flăcările trosneau ușor, iar mirosul de lemn ars se amesteca cu tihna după-amiezii. Privindu-l pe bunicul, cu chipul său blând și ochii plini de înțelepciune, l-am întrebat cum erau iernile pe vremea lui, în copilărie.

Atunci, bunicul a început să povestească. Mi-a spus că iernile erau mult mai aspre decât cele de acum, cu nămeți cât gardurile și cu geruri care înghețau până și respirația. Dimineata, când pleca la joacă, îmbrăca două sumane groase, iar în picioare purta opinci, singura încălțăminte pe care o avea. Toată ziua se trăgeau cu sania pe dealuri, râdeau și se bucurau de fiecare clipă, chiar dacă frigul le pătrundea până în oase. Seara, când se întorceau acasă, picioarele le erau vineții și trebuiau să le țină ore întregi la căldură ca să-și revină.

Îmi imaginam toate aceste scene: copii alergând prin zăpadă, obrații roșii de ger, râsetele lor răsunând peste câmpurile albe. Bunicul retrăia intens fiecare moment, iar pe chipul lui se citea o bucurie sinceră, ca și cum ar fi fost din nou copil.

Deodată, și-a amintit că încă mai are sumanul de atunci. L-a scos cu grijă și mi l-a arătat. Era o haină veche, dar încă trainică, făcută chiar de bunica lui, cu mâinile ei harnice. Am rămas uimit de faptul că a rezistat atâta timp fără să se deterioreze. Bunicul vorbea cu o

mândrie de nedescris, iar în glasul lui se simțea recunoștința pentru vremurile trecute și pentru oamenii care i-au dăruit acea copilărie simplă, dar plină de frumusețe.

În timp ce bunicul povestea cu ochii strălucind de amintiri, am zărit prin geamul aburit al casei o siluetă ciudată. Era un personaj bizar, îmbrăcat într-un suman vechi, dar mult prea lung, care se târâia pe jos. Chipul îi era ascuns sub o căciulă uriașă, iar pașii lui nu lăseau urme în zăpadă. Părea desprins dintr-o altă lume, ca și cum ar fi venit din poveștile bunicului.

Bunicul s-a oprit brusc din vorbit, privindu-l cu uimire. În ochii lui am citit o recunoaștere tainică, ca și cum ar fi întâlnit un vechi prieten din copilărie sau poate chiar o umbră a trecutului.

Lavric Gabriel

Școala Gimnazială „Dimitrie Negruțiu”, Pogonești

Prof. coord.: Păvălescu Cristina

Ela, Zeița Binelui și Morgoth, Stăpânul Intrigilor

Într-un tărâm străvechi, unde izvoarele cristaline șopteau cântece de bucurie și pădurile umbroase adăposteau creaturi blânde, domnea Ela, Zeița Binelui. Cu părul de aur, strălucitor ca razele soarelui, și ochii albaștri adânci, ca și cerul, ea era întruchiparea purității și a compasiunii. Palatul ei, un sanctuar învăluit în lumină, era un refugiu pentru toți cei aflați în suferință. Însă, în adâncurile unui abis întunecat, unde nu pătrundea nici o rază de soare, trăia Morgoth, Stăpânul Intrigilor. Invidia îl mistuia văzând fericirea care domnea în regatul Elei. Cu un toiag magic în mână, el țesea certuri și răspândea ură printre creaturi.

Într-o noapte, când luna se ascundea timid după nori, Morgoth a pus asupra tărâmului un blestem străvechi, născut în adâncurile infernului. Lumina și veselia s-au stins, iar întunericul și frica s-au așternut peste tot. Ela, simțind cum răul se răspândește, a strigat cu disperare.

Însă, chiar și în cele mai întunecate momente, credința ei în bine a rămas neclintită. O luptă titanică s-a declanșat între lumină și întuneric, fericire și frică, bine și rău. Ela, cu o putere interioară de nedescris, a invocat forțele binelui, iar în jurul ei s-a format un scut strălucitor. Morgoth, cu ochii strălucind de o ură nemărginită, a aruncat fulgere negre, iar creaturile întunecate i-au venit în ajutor.

În clipa în care Ela și Morgoth se confruntau în vârtejul bătăliei, Stăpânul Intrigilor și-a ridicat toiagul magic, îndreptându-l spre zeiță. O lumină neagră, coruptă, a izbucnit din vârful acestuia, învăluind-o pe Ela într-un cocon întunecos. Puterile ei, odată strălucitoare, începură să se stingă, iar speranța părea să se îndepărteze.

Într-un efort disperat, Ela își aminti de toate ființele pe care le protejase și de binele pe care îl întruchipa. Cu ultimele puteri, ea și-a concentrat toată energia, transformându-se într-o lumină orbitoare. Înainte ca întunericul să o înghită complet, ea a strigat puternic un cântec al speranței, care a rezonat în tot tărâmul.

Deodată, când părea că totul este pierdut, o umbră imensă s-a profilat la orizont. O creatură străveche, un dragon alb, s-a coborât din ceruri, ochii săi străluceau de înțelepciune, iar aripile sale întinse acopereau cerul. Cu un răget puternic, dragonul s-a năpustit asupra lui Morgoth, smulgându-i toiagul din mână și aruncându-l în abis.

Însă, după ce Morgoth a fost învins de către dragon, toiagul magic a căzut cu o forță teribilă creând o fisură uriașă în pământ. Fisura s-a extins rapid, amenințând să înghită tot tărâmul. Pentru a salva lumea, Ela a luat o decizie grea. Cu un ultim efort, ea s-a aruncat în fisură, sacrificându-se pentru a o închide. Întunericul a fost alungat, iar lumina s-a întors în tărâm. După această luptă, inima tuturor era plină de durere pentru pierderea Elei. În timp ce tărâmul se vindeca și își revenea, o legendă a început să se răspândească. Se spune că, în

fiecare noapte, când stelele strălucesc cel mai puternic, sufletul Elei coboară din ceruri și veghează regatul. Se poate ca, într-o noapte specială, cei care cred cu adevărat în ea să o poată vedea...

Haina dintre lumi

Într-un orașel uitat de lume, o haină albă cu țesături negre strălucea în vitrina unei mici croitorii. Ea era un amestec ciudat de eleganță și mister, având o linie grațioasă, dar o aură mai întunecată. Tinerii din oraș vorbeau adesea despre ea, spunând că haina nu era doar un obiect vestimentar, ci o poartă între lumi.

Maria, o tânără visătoare cu o imaginație bogată, a fost prima care a simțit atracția inexplicabilă față de acea haină. În fiecare zi, trecea pe lângă croitorie, admirând-o de la distanță, simțea că între ea și haina albă există o conexiune profundă. Îi dădea impresia că haina o chema, dar nu știa de ce. Ori de câte ori trecea pe acolo, se trezea admirând acea haină și visând ore întregi, pierdută în gândurile sale.

Într-o zi, curajul a copleșit-o și a decis să intre în croitorie. Croitorul, un bărbat în vârstă, cu un zâmbet cald, a observat fascinația ei. „Vrei să o probezi?” a întrebat el, gesticulând spre haina care părea să strălucească și mai tare în lumina moale a încăperii. Maria a ezitat, dar dorința de a o purta era de neoprit. Când a îmbrăcat haina, a simțit un fior parcă magic. Țesăturile negre se mișcau elegant, conturându-i silueta cu un aer sofisticat.

În acel moment, ceva straniu s-a întâmplat. În jurul ei, lumea a început să se estompeze, iar Maria a fost absorbită într-o spirală de lumini și umbre. Când a deschis ochii, se afla într-o lume complet diferită. O lume plină de culori vibrante, dar și de creaturi ciudate care umblau pe străzi. Oamenii purtau haine ciudate și vorbeau într-o limbă pe care nu o înțelegea, dar haina ei albă cu țesături negre părea să o conecteze cu acest loc. Un tânăr cu părul argintiu a observat-o și s-a apropiat. „Tu nu ești din lumea noastră, dar haina ta te-a adus aici. Trebuie să-i găsim proprietarul adevărat pentru a te întoarce.”

Maria a acceptat provocarea. Împreună cu tânărul, care s-a prezentat drept Aiden, au început să exploreze acea lume misterioasă. Pe parcursul aventurii, Maria a învățat despre magia hainelor, despre cum fiecare țesătură îngloba momente din viața purtătorului și cum haina ei era o punte între destine. După multe peripeții și întâlniri cu personaje fascinante, Maria și Aiden au descoperit că haina aparținea unei regine care, în trecut, a fost prinsă între lumi. Haina reprezenta dorința de a evada dintr-o viață de închisoare și de a explora necunoscutul. Maria simțea o mare responsabilitate ca să restabilească echilibrul între cele două lumi. Într-un moment culminant, în fața unui cer plin de stele strălucitoare, Maria a renunțat la haina ei. Cu o ultimă privire, a simțit cum se transformă, transmițând energia dorinței sale de a explora și de a învăța, prin fiecare fir de țesătură. Haina s-a înălțat spre cer, devenind un simbol al liberei alegeri și al aventurilor.

Maria s-a întors în orașul ei, dar ceva în ea se schimbase. Haina nu se mai afla în vitrină, dar ecoul aventurii sale a rămas. Maria a învățat că fiecare alegere pe care o facem poate deschide porți către destine neașteptate. Cu fiecare pas, a simțit conexiunea între toate lumile, fiecare haină având o poveste, iar ea era acum parte din multe dintre ele.

În adâncul sufletului ei știa că aventura mai avea multe de oferit și că, deși haina nu era fizic lângă ea, magia ei va străbate mereu granița dintre lumi, pentru cei curajoși.

Năstase Alessia-Maria

Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad

Prof. coord.: Ștefănică Maria

Două lumi diferite

Povestea mea a început ca una normală. M-am născut într-un sătuc, nu departe de o pădure, cu o poveste înfricoșătoare în spate. Bunicii mei îmi spuneau adesea că oricine ajunge în inima pădurii nu va mai fi văzut vreodată viu. Se zice că exista în pădure o ceată mare de vârcolaci. Evident că eu, curajoasa familiei, nu m-am speriat nici o secundă. Încă de mic copil, am învățat să trag cu arcul și să mă apar de orice primejdie. Familia mea nu era una obișnuită. Ei vânau acești fioroși vârcolaci și tot felul de specii de creaturi. Eu nu am vrut să duc tradiția mai departe și am ales să nu mă implic în plecările și vânătorile lor. În schimb, adoram să citesc în pădure. Acolo era liniște și nu mă deranja nimeni, pentru că toți se speriau de creaturile fioroase ale pădurii.

Într-o seară, pe când stăteam sprijinită de trunchiul unui copac, citindu-mi cartea preferată, aud un sunet ciudat. Părea a fi un urlet, dar nu unul normal, ci mai mult un urlet de ajutor. M-am ridicat speriată și am decis să urmez sunetul, în loc să fug acasă precum o fetiță mică. Sunetul se auzea din ce în ce mai puternic, iar, într-un final, am aflat cauza. În fața mea era un băiat, striga după ajutor. Acesta avea înfiptă în umăr o săgeată. Am recunoscut acea săgeată din prima... astfel de arme sunt făcute doar de familia mea, cu lemn special, care este toxic pentru vârcolaci.

M-am apropiat de el, fără a-mi fi frică de ce avea să se întâmple:

- Lasă-mă să te ajut! îi spun eu băiatului cu o voce blândă și îi scot săgeata din umăr, în așa mod încât să nu fie dureros. Această metodă o învățasem de la tatăl meu, când, din greșală, l-a nimerit pe bunicul cu o săgeată în picior. Băiatul se întoarce încet, să mă privească. Băiatul era unul dintre inamicii familiei mele, era un vârcolac. Acesta avea gheare și colți. Era exact ca în poveștile bunicului....

Nu am fost speriată deloc, ba, mai mult, eram fascinată de frumusețea lui. Într-o secundă, băiatul s-a transformat într-un om adevărat.

- De ce ai ales să mă salvezi? Tu ești fiica celui mai de temut vânător? mă întrebă băiatul speriat.

- Da, într-adevăr, sunt fiica celui mai dur vânător, însă eu nu sunt la fel ca el, îi spun.

Am aflat că numele băiatului era Aaron și că acesta provenea din rivalii familiei mele. Băiatul se pierduse de haita sa și își căuta drumul spre casă, iar fratele meu, ieșit la vânătoare, l-a nimerit cu o săgeată, însă, din noroc sau întâmplare, nu a fost atât de grav.

Cerul era deja întunecat, a venit timpul să merg acasă.

- Promite-mi să ne întâlnim și mâine, în același loc! îmi șopti Aaron.

- Îți promit, Aaron!

Am stat cu sufletul la gură tot drumul spre casă. Dacă părinții mei vor afla că m-am împrietenit cu unul dintre dușmanii lor mă vor omorî!

La cină am stat tăcută apoi am mers direct în camera mea și nu am mai ieșit de acolo.

Toată noaptea m-am gândit doar la Aaron.

Într-un final, zorii zilei aveau să-și facă apariția și să-mi lumineze calea.

Le-am spus părinților mei că voi merge într-o plimbare pentru a-mi limpezi gândurile, dar eu mergeam să mă întâlnesc cu cineva.

Atât de rău îmi părea că trebuie să-mi mint familia, însă nu aveam încotro.

Am mers să-l întâlnesc pe Aaron în același loc. Am stat și ne-am cunoscut mai bine, atât cât ne-a permis timpul. Am aflat despre Aaron ca nici lui nu îi place familia din care provine și faptul că este vârcolac. Însă cu mine părea a fi un om normal. A ales că nu vrea să îmi arate cealaltă latură a sa.

L-aș fi privit ore întregi pe băiatul ăsta cum povestește. Cine a spus că cele mai bune și frumoase lucruri din lume nu pot fi atinse, ci pot fi simțite cu inima, a avut mare dreptate. Lângă el mă simțeam în siguranță, iar faptul că el nu era la fel ca mine nu mă deranja deloc.

- Oare de ce familiile noastre nu se înțeleg? mă întreabă Aaron.

- Bunicii mei mi-au povestit că între oameni și vârcolaci era pace, până într-o zi, când unul dintre vârcolaci a rănit un om într-o noapte cu lună plină pentru că nu își putea stăpâni puterile. Astfel, s-a pornit un fel de ură între neamurile noastre, i-am răspuns eu melancolică.

- Nu știam de povestea asta! Părinții mei îmi spun și acum că oamenii ne vânează pentru a ne face rău, spuse Aaron.

Am stat amândoi pe gânduri, și, într-un final băiatul îmi zise:

- Hai să ne promitem că, orice s-ar întâmpla între familiile noastre, noi vom fi mereu unul lângă altul și nu ne vom trăda vreodată!

- Îți promit asta, Aaron! îi răspund eu cu voce blândă.

Zilele treceau iar eu și Aaron ne vedeam pe ascuns. Totul începea să devină din ce în ce mai greu. Te poți ascunde un timp, dar totul va ieși la iveală. Iar mie mi-a fost teamă ca părinții mei să nu afle ce fac.

Totul avea să se schimbe. Am mers într-o zi în pădure, însă Aaron nu și-a făcut apariția. Ore în șir am așteptat până când am renunțat. Seara nu mă cuprindea somnul deloc și am ales să ies la o plimbare prin partea mea preferată a satului, în pădure. Mă apropiam tot mai mult de locul unde obișnuiam să mă întâlnesc cu noul meu prieten.

Era deja întuneric, dar cerul era luminat de lună plină. Deodată zăresc o reflexie de om, era Aaron, sau așa credeam... M-am apropiat din ce în ce mai tare, iar el cade la pământ. Era transformat în vârcolac. Nu l-am mai văzut așa de ceva vreme. Aaron era rănit. Pe cer era lună plină, iar cu ocazia asta vânătorii au ieșit prin pădure și victima lor a fost chiar el.

Mă apropii și îl îmbrățișez fără a-mi fi teamă de el.

- Nu mă privi, te rog! Sunt înspăimântător de hideos! Te vei speria! spune Aaron cu lacrimi în ochi.

- Nu vorbi așa! Eu te voi accepta așa cum ești tu! îi răspund eu.

- Nu vei fi în stare să mă mai plac și în felul în care sunt acum! exclamă el.

- Se spune că fiecare floare are spinii ei... tu arată-mi-i pe ai tăi, iar eu îți voi demonstra că mâinile mele sunt dispuse să sângereze pentru tine! îi răspund eu luându-l în brațe.

Momentul nostru părea fără sfârșit, când vocea tatălui meu s-a auzit:

- Aici este! Prindeți-l!

Nu aveam habar că tata este cel care a făcut asta. Nervoasă din cale afară, am decis să îl înfrunt:

- Dacă vrei să îl elimini pe el, mai întâi mă elimini pe mine!

- Tu ce cauți aici? îmi spune tata șocat, scăpând din mână arma.

- Nu te voi lăsa să îi faci rău prietenului meu! spun eu răspicat.

Deodată, simt o putere ciudată care îmi curge prin vene și mă uit la mâinile mele. Erau exact ca ale lui Aaron. Oare era adevărat? Eram și eu un vârcolac? Dar cum se poate întâmpla așa ceva? Eu provin dintr-o familie de vânători. Nu are cum. Însă frica mea s-a adeverit. Eram cu adevărat creatura de care îmi spunea familia mea să mă feresc.

- Tată, ce se întâmplă cu mine? îi spun eu panicată.

- Nu poate fi adevărat așa ceva! Nu trebuia să se întâmple așa devreme! îmi răspunde tata înspăimântat.

- Ce vrei să spui prin toate astea? Cum adică nu trebuia să se întâmple atât de devreme?

- Allison, nu ți-am spus adevărul încă de la început iar acum îmi pare rău! Am vrut să te protejiez de toate acestea.

- Să mă protejezi de ce, tată? De ce nu îmi spui tot? Murmur eu printre lacrimi...

- Fata mea, te rog să mă ascuți cu mare atenție. Acum 17 ani, familia noastră era în pace cu cea a vârcolacilor. Totul mergea bine. Eu și mama ta eram prieteni buni cu o femeie

care era regina celuilalt trib. Această femeie era foarte bolnavă dar avea să aducă un copil pe lume. Știa că, dacă va naște copilul, ea va muri, așa că a ales ca noi să fim ocrotitorii săi. Copilul acela ești tu, Allison! Noi am ales să te ținem departe de tot ce înseamnă pericol și să crești ca un copil normal, dar am dat greș prin această alegere. Sper ca într-o zi să mă poți ierta, draga mea fiică!

- Nu am pentru ce să te iert, tată! Nu mi-ai greșit cu nimic. Mi-ai vrut doar binele, răspund eu cu lacrimi în ochi.

- Acum este strict alegerea ta în ceea ce vrei să faci în continuare și pe ce cale vrei să mergi! Îmi spune tata.

- Mai întâi vreau să mergem acasă! Trebuie să îl facem bine pe Aaron.

M-am transformat înapoi în om și am mers toți trei acasă. Tata a avut grijă ca noul nostru prieten să fie bine.

Într-un final, tata, împreună cu familia mea, au acceptat faptul că eu sunt un vârcolac și au renunțat la vânătoare doar de dragul meu, iar eu și Aaron am trăit împreună până la adânci bătrâneți.

Oprea Delia

Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Coord.: bibliotecar Jidănașu Manuela

Thor, marele zeu al tunetelor

Thor era un zeu atotputernic, omniscient și omniprezent. Acesta avea foarte mare grijă de cei sărmani și necăjiți, fiind mai grijuliu decât ceilalți zei. Era zeu al tunetelor, o putere care putea echilibra lumea, aducând ploaia atunci când pământul se usca și oprind torențele atunci când amenințau să distrugă vieți. În mâinile sale, vremea era un instrument de armonie între oameni și mediul înconjurător. Deținea un ciocan turnat din bronz, care era atât de puternic, încât putea să niveleze munții. De aceea, bărbații și femeile din ținuturile nordice purtau amulete sub forma acestui ciocan, în semn de protecție.

Într-o vară, pe când vremea era extrem de secetoasă, toate culturile erau uscate și animalele mureau din cauza lipsei apei, lăsându-i pe oameni în disperare și sărăcie. Apele au secăt, izvoarele nu mai curgeau, iar oamenii erau cu totul aproape de sfârșit, nu aveau nici măcar o picătură de apă. De aceea, unii dintre ei au murit groaznic. Situația îi depășea, se rugau zi și noapte cerând ajutorul tuturor zeilor, pentru un strop de apă, care pe atunci era adunat de la ploaie.

Rugile lor erau atât de puternice, încât au ajuns și la zeul tunetului. Thor, văzând acestea, se gândi că poate să ajute. El a luat ciocanul și l-a ridicat, ordonând cerului să adune norii. Zis și făcut! Tunetele s-au dezlănțuit și ploaia a început să curgă aducând VIAȚA pe pământ, toți oamenii erau fericiți și îi mulțumeau zeului.

Trăiau în același timp cu Thor și două gemene născute fără capacitatea de a auzi, care erau foarte sărmene, două orfane lipsite de orice apărare, inocente și foarte credincioase. Bunica lor le-a învățat să se roage, înainte de a muri. Astfel, credința era singura lor armă ce le oferea speranță de viață. S-au rugat și ele pentru ploaie la fel ca și ceilalți, dar, în plus, ele au cerut zeului și redarea auzului pentru a putea duce o viață mai bună, acum când rămăseseră fără singurul lor sprijin în viață. La începerea tunetelor, ele au sesizat că pot auzi și, mare miracol, au strigat de bucurie. Tot ținutul era recunoscător pentru toate cele primite în dar de la zeul tunetelor. Recunoscători și uimiți erau oamenii de bunătatea zeului!!

După încetarea ploii, tot poporul i-a mulțumit lui Thor. Acesta le-a spus oamenilor să atingă acea amuletă ori de câte ori sunt în pericol sau au nevoie de el, căci dânsul va veni când îl vor invoca cu credință.

Într-un final, au rămas etern recunoscători zeului, onorându-l în orice zi de sărbătoare din an, transmițând această întâmplare din generație în generație. Chiar și în ziua de azi, pe acele meleaguri încă se mai vorbește despre cel mai bun zeu dintre toți, cel care a ajutat două copile să-și recapete auzul și care a alungat seceta.

Oțăt Daria

Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad

Coord.: bibliotecar Jidănașu Manuela

O arătare strașnică

Odată, demult, a fost un mare și teribil minotaur. Acesta era mare și fioros și trăia în orașul străvechi Mediterania, un oraș aflat în sudul Peninsulei Italice. Acesta era vestit pentru puterea sa spectaculoasă și pentru rezistența sa. În ciuda faptului că era o monstruoasă de temut, acesta nu avea capacitatea de a reține lucruri decât doar pentru o scurtă perioadă de timp. Însă, minotaurul avea o privire așa de strălucitoare încât dacă te uitai la el, te transformai în stană de piatră. Însă, dacă era împlânzit, nu-ți făcea niciun rău.

Armata de ostași conduși de mari generali, Italicus și Grecus, au încercat să împlânzească fiara aceea și să o aducă în țara lor, dar au murit încercând.

Se spune că într-o țară îndepărtată a existat un împărat care poruncise în împărăție că, dacă se va ivi cineva care va reuși să aducă fiara împlânzită în scop de a apăra țara de dușmanii ce vor să o invadeze, va primi jumătate din împărăție și mâna fiicei sale cea frumoasă, Marea Dubai.

Legenda spune că s-a ivit un fiu de fost general al împăratului care avea această îndrăzneală, că el poate să aducă bestia și s-o împlânzească. Fiul acela se numea Maximus Mesopotamia. Acesta s-a dus într-o seară la tatăl său și i-a spus: „Tată, dă-mi și mie binecuvântarea ta să mă pot duce la împărat să-mi poată da și mie o corabie și zece oameni ca să pot să aduc fiara aceea în țară. Vreau să fiu și eu de folos țării mele și să arăt împăratului că această provocare are sorti de izbândă.”

Tatăl, auzind acestea, și uimindu-se de vitejia și curajul fiului său, i-a dat binecuvântarea sa de a se duce la împărat.

Ajuns la curtea regală, îi cere împăratului permisiunea de a purcede în aducerea minotaurului:

- „Bine, fiule, dar să știi că unde îți stau picioarele, acolo îți va sta și capul de nu vei reuși!”

Împăratul pregătește o corabie și zece oameni puternici care să-i fie supuși și credincioși.

Pe mare, Maximus Mesopotamia scrie un jurnal de călătorie. „Oare ce va descoperi acolo? Oare va muri și el ca toți ceilalți? Oare va reuși el să izbutească acolo unde alții au dat greș și au plătit cu viața? Oare va reuși să îndeplinească dorința împăratului?” Acestea sunt gândurile care-l frământă pe eroul nostru.

Cuprinși de curaj, războinicii debarcă pe insula Mediterania. De pe puntea corabiei se vede o pădure deasă de palmieri exotici și nisip alb precum sarea. În centrul insulei se află un Vulcan mare, dar stins, iar împreună cu aerul ușor sărat dau o impresie stranie. În adâncul pădurii se văd două picioare. Când monstrul mare și înalt cât toți la un loc se întoarce spre oamenii de pe insulă, pe loc, unul câte unul, sunt transformați în stane de piatră. Din fericire, Maximus Mesopotamia reușește să se ascundă într-o peșteră, gândindu-se la ce o face pe bestie să manifeste ascultare.

După multe luni de gândire și cercetare, Maximus realizează că Minotaurul nu poate reține sau rememora lucruri și acest fapt a fost observat în momentul când bestia prindea un

pește, îl ascundea într-un loc, dar a doua zi, când voia să-l mănânce, nu mai știa locul și asta însemna că uitase deja de el.

Maximus Mesopotamia, folosindu-se de istețimea sa, îl găsi dormind pe Minotaur și-l legă la ochi, de mâini și de picioare, apoi îi înfige un băț ascuțit în picior. Durerea îl sculă pe Minotaur. Maximus Mesopotamia, încă ascuns, știind că monstrul e treaz și poate vedea, deoarece el a legat o funie subțire și slabă în jurul ochilor bestiei, astfel încât să vadă dar să nu-l transforme în stană de piatră, apare deodată și îi scoate așchia din picior. Minotaurul, când vede aceasta, nu se mai zbate, ci stă nemișcat, împlânzindu-se în timp ce este scăpat de durere de către Maximus Mesopotamia.

Minotaurul este dus în țara lui Mesopotamia pentru a servi poporului și împăratului.

Maximus Mesopotamia primește jumătate din împărăție și mâna fiicei împăratului. Țara este numită, după Mesopotamia: „Tezoria Maxima Nostra Mesopotamia”.

Morala poveștii este să nu ne dăm bătăuți niciodată, întrucât vom putea afla mai târziu că multe lucruri nu sunt imposibile.

Scînteie Iustin

Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad

Coord.: bibliotecar Jidănașu Manuela

Văluri, umbre și credință

Neputința e un sentiment complex, urmărește momentul oportun de a străpunge suflete fragile și se hrănește cu frustrare. Brațele-i albe ne înconjoară și ne taie suflarea, ne acaparează complet, iar timpul ne înstrăinează de cei dragi. Suferim în taină, așteptând cu disperare căldura unei raze de soare, amintirea simțirii. Sunt o victimă a neputinței ucigașe.

Scuzați-mi impolitețea, nu m-am prezentat ca atare. Nu mă cunosc prea bine, totuși. Nu am un act de identitate sau vreun talent deosebit, ar fi greșit să-mi acord atâta importanță. Mama mă strigă Amina, în speranța că numele norocos ar aduce cândva glorie familiei. În prezent, îi aparțin tatei, dar căldura casei părintești se va estompa cu timpul. Îmi iubesc vocea și am învățat să prețuiesc fiecare cuvânt ce îmi este permis.

Privesc drumul fratelui meu către școală. El este singurul elev al familiei.

- Va ajunge un om mare! ascult laudele oarbe ale tatei.

Și eu îmi doresc să ajung un om mare. Nu îmi permit să visez la astfel de privilegii, însă. Mama mă sfătuiește să evit contactul cu exteriorul, încearcă zadarnic să mă intimideze prin istorisirii tragice. Totuși, vălul cel negru pe care îl poartă cu o modestie admirabilă nu îi ascunde umbrele chipului. Prezența talibanilor o bântuie, fiecare sunet al lumii exterioare o înfricoșează. Nuanțele de gri ce-i pătează irisul se încețoșează, iar strălucirea ce îi cuprinde dispare complet. Tonurile de verde din jurul pupilei sale se închid treptat, sclera fiind îmbrățișată de o roșeață neobișnuită, dovada vie a lacrimilor vărsate. Vreau să-i demonstrez puterea libertății, vreau să-i eliberez sufletul de grija pe care mi-o poartă. Merită să simtă căldura soarelui pe pielea-i măslinie, să fie fericită. Eu merit să fiu fericită?

- Mi-aș dori să pot fura cerul și să ți-l aduc într-o sticlă. E deosebit, sunt sigur că ți-ar plăcea, zâmbește candid fratele meu și bate din palme. Ți-aș putea lua o pană aurie, păsările sunt mereu libere, iar simbolul aduce noroc.

- E un mare păcat să furi, Alan.

Păsările m-au inspirat mereu, băiatul are dreptate. Le este permis să-și folosească mereu vocea, să viseze și să zboare. Cât de plăcut trebuie să fie! Îmi imaginez o pală de vânt mângâindu-mi obrazul, într-un cântec lin și palid, o lumină translucidă se abate din drum în fața ochiilor mei. Privilegiul acestei liniști sufletești îmi este inaccesibil, însă nu pot nega căldura ce-mi străbate inima la acest gând efemer. Nu-mi ia mult să iau o decizie.

Eu și o dimineață răcoroasă de septembrie, o mantră menită să-mi stăpânească emoțiile. Nu mi-e frică, însă mâinile îmi tremură când apăs pe clanța argintie a ușii. Simt iarba udă atingându-mi degetele, mirosul de rouă estompând agitația din jur. Văd glonțul îndreptându-se spre mine, dar nu mă mișc. Îi zâmbesc, oricine merită un zâmbet. Nimeni nu îndrăznește să strige, să ceară ajutor. Nu așteptam asistența nimănui, speram la tăcere. O ceață subțire se așterne peste împrejurimi, iar florile roșiatice din pervazul vecinilor cad fără suflare pe asfalt. Temperaturile scăzute nu împiedică soarele să poposească asupra mea. Cu ultimele puteri, îmi permit să râd, să mă eliberez de tensiunea acumulată. Sub piatra neagră a Măiaștrei de la Igești, se ascunde credința și iubire. Am ajuns cea la care am aspirat mereu, fără limite și fără umbre. Sunt liberă.

Tănase Maia-Maria

Școala Gimnazială „George Tutoveanu” Bârlad /
Centrul Județean de Excelență Vaslui, zona Bârlad
Prof. coord.: Dumitriu-Broștic Elena

Lacul fermecat

Într-un ținut îndepărtat, în vremuri de mult apuse, trăia o fată pe nume Amelia. Aceasta era frumoasă și bună la suflet. Avea părul blond, strălucitor, ochii albaștri, și era foarte inimoasă. Amelia obișnuia să se ducă la lacul de lângă o pădure pentru a admira priveliștea.

Într-o zi frumoasă de vară, de dimineață, bunica ei a trimis-o să culeagă niște flori roz, pentru ziua de naștere a mamei ei. Amelia s-a gândit că cele mai frumoase flori le poate găsi la acel lac, unde obișnuia să meargă. Când a ajuns acolo, a început să privească cu atenție fiecare floare. Deodată, a auzit un zgomot puternic. Inima i-a stat în piept. S-a făcut roșie la față. O faptură nemaivăzută s-a arătat. Acesta era chiar regele Zeus care o întrebă ce își dorește cu adevărat. Amelia, fără să ezite, îi spuse acestuia că-și dorește să cunoască înțelepciunea și să vadă asemeni zeilor. Auzind acestea, Zeus îi propuse fetei un târg. Să îndeplinească trei probe și, dacă va reuși, îi va împărtăși din înțelepciunea zeilor.

Mai întâi trebuia să urce acolo unde Atena i-a explicat că prima probă constă în a-și destăinui toate dorințele, dar cu grijă, deoarece fiecare dorință are și o urmare la sfârșit. Amelia a făcut întocmai cum îi spuse Atena, având grijă la dorința propusă. Odată rostită, tot muntele a înverzit. Era plin de flori și de copaci de un verde nemaivăzut.

Următoarea probă a condus-o pe Amelia într-o grădină plină de plante otrăvitoare. Fiecare plantă reprezenta o îndoială. Cu ajutorul înțelepciunii Atenei, a reușit să traverseze grădina fără să se atingă de plante, învățând, astfel, că îndoielile pot fi învingătoare doar dacă le dăm putere.

Ultima probă a dus-o pe Amelia pe un munte abrupt. Aici a fost pusă în fața unor decizii dificile, care constau în a alege între bine și rău. Zeus i-a explicat că fiecare decizie pe care o luăm ne modelează caracterul și ne definește pe noi. Cu ajutorul cunoștințelor acumulate în timpul probelor anterioare, Amelia a luat deciziile corecte, dovedind astfel că este demnă de înțelepciunea zeilor.

Împlinind cu succes toate cele trei probe, Amelia a fost răsplătită. Zeus a învățat-o că adevărul, curajul și înțelepciunea se câștigă în timp, din experiențele trăite. Aceasta s-a întors înapoi în ținut, devenind un exemplu pentru toți ceilalți.

Timuc Adelina

Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria

Personaje mitologice

Personajele mitologice sunt ființe sau entități cu puteri supranaturale, cu trăsături distinctive, ce apar în povești mitologice. O mitologie este un ansamblu relativ de mituri.

Personajele mitologice sunt foarte des întâlnite în legende, cum ar fi mitologia românească, fiind adesea legate de natură și de viața agrară tradițională. În mitologia românească, cele mai cunoscute sunt: Zamolxis, fostul zeu al tracilor și al dacilor, considerat stăpânul cerului și al pământului. Numele său a fost evocat de istorici. Zamolxis își avea lăcașul într-o peșteră. Avea un mod de viață retras, asemeni unui călugăr. Peștera în care locuia se afla pe muntele Kogaionon.

Unele dintre cele mai cunoscute personaje din mitologia românească sunt ielele, care sunt ființe feminine supranaturale, ce trăiesc în păduri și sunt asociate cu dansul și cu muzica. Acestea se răzbună doar când sunt stârnite, ofensate sau văzute în timpul dansului, iar atunci pedepsesc pe vinovat pocindu-l, după ce l-au adormit cu cântecul și cu vârtejul horei jucate în jurul acestuia de trei ori. Ielele sunt îndrăgostite cel mai des de tineri frumoși. Și, nu în ultimul rând, alte personaje mitologice sunt și blajinii, spiritele strămoșilor, așa-numiții „moșnegi” care protejează casa și familia. Acestea sunt adorate și respectate în tradiția populară românească. Alte nume pentru ei sunt „Rohmani” și „Cei Albi”. Ei trăiesc la marginea lumii noastre, unde toate apele Pământului se adună într-un singur torent, râul din care rezultă Apa Sâmbetei. Blajinii au fost descriși ca fiind niște creaturi mici, vesele și vii, care ne întâmpină mereu cu bucurie pe noi, oamenii.

Mitologia greacă se preocupă de origini și de natura lumii, de viețile și de activitățile zeităților, ale eroilor și ale creaturilor cu semnificații importante în practicile de cult și ritual. În această mitologie se regăsesc următorii zei: Zeus, care este regele zeilor și stăpânul muntelui Olimp, zeul cerului și al fenomenelor naturale. Simbolurile sale sunt fulgerul, vulturul, stejarul, sceptra și balanța. Zeus este cel mai mic dintre fiii lui Cronos și ai Rheei. Ca să-l scape de urgia tatălui său care își înghițea, rând pe rând, copiii, de îndată ce se nășteau, Rhea l-a ascuns pe Zeus în Creta, unde a fost îngrijit de două nimfe, Adrasteia și Ida. În mitologia romană, Zeus este cunoscut sub numele de Jupiter. Poseidon este zeul mării. Simbolurile sale sunt calul, boul, delfinul și tridentul. Este fratele lui Zeus. În mitologia romană, Poseidon este cunoscut sub numele de Neptun.

O altă zeiță cunoscută este Hestia, zeița protectoare a pământului și sora mai mare a lui Zeus și a lui Poseidon. Simbolurile sale sunt vatra, focul sacru și inima. În mitologia romană, Hestia este cunoscută sub numele de Vesta, iar cultul ei a fost unul dintre cele mai importante. Templul Vestalelor din Roma adăpostea focul sacru, care trebuia să ardă neîntrerupt, păzit de preotesele vestale. Se credea că, atâta timp cât flacăra rămânea vie, orașul era protejat de nenorociri.

Hestia nu a căutat niciodată puterea sau gloria. Ea a ales să rămână neutră în conflictele zeilor. Tocmai această modestie i-a adus respectul tuturor. Ea simbolizează căldura, stabilitatea și echilibrul, valori esențiale pentru viața oamenilor. Astfel, Hestia rămâne o zeiță a simplității și a purității, un model al liniștii interioare și al legăturii sacre dintre oameni și divinitate.

Personajele mitologice din trecut erau cunoscute și îi fascinau pe oameni, dar, în prezent, pentru noi, sunt doar niște legende.

Vasilache Elena, clasa a VII-a
Școala Gimnazială „Stroe S. Belloescu”, Bârlad
Prof. coord.: Darie Sorina

Personaje mitologice

Personajele mitologice sunt ființe sau entități fantastice care apar în mituri și în legende, cu semnificație simbolică, și sunt folosite pentru a ilustra diferite aspecte ale vieții umane.

Mitologia este ansamblul relativ de mituri ce descriu o anumită religie sau un sistem de valori. Personajele mitologice sunt des întâlnite în mitologiile românești și în cele grecești.

Mitologia românească se referă la mituri, legende și tradiții care sunt specifice culturii și istoriei românești. Unele dintre cele mai cunoscute sunt: Zmeul, un dragon mare și puternic, adesea reprezentat ca un vrăjitor malefic sau ca un gardian al comorii ascunse. Acesta, locuind pe Muntele Găina, într-o peșteră adâncă și întunecată, ieșea în căutare de pradă. Un alt personaj din categoria acestei mitologii este Muma Pădurii, o vrăjitoare veche și puternică, păzind pădurea și având puteri magice. Aceasta locuiește în adâncul pădurii și are rolul de a speria oamenii. Un alt personaj important din mitologia românească este Baba Dochia, fiica regelui dac Decebal, fiind asociată cu cele nouă zile, de la 1 la 9 martie, născându-se, astfel, mitul Babelor.

Mitologia greacă este corpul de mituri relatate inițial de grecii antici. Cele mai importante personaje mitologice se găsesc în Legendele Olimpului, și anume cei doisprezece zei. Printre aceștia se numără:

- Hera, zeița protectoare a familiei, a căsniciei și a căminului;
- Apollo este zeul zilei și al luminii, al poeziei și al muzicii;
- Atena este zeița înțelepciunii, protectoarea artelor și a științei;
- Artemis este zeița pădurii, vânătorii și a tuturor animalelor;
- Demetra, zeița fertilității, ocrotitoarea naturii și stăpâna anotimpurilor;

Personajele mitologice au contat foarte mult în trecut, fiind pentru oameni persoane reale, cu puteri supranaturale, dar acum sunt doar niște povești inventate.

Deși astăzi miturile și legende sunt privite mai mult ca povești sau ca literatură fantastică, ele rămân o parte esențială a culturii și identității unui popor. Personajele mitologice, fie că vorbim despre Zmeul și Muma Pădurii din tradițiile românești, fie despre zeii Olimpului din mitologia greacă, au rolul de a transmite valori, credințe și explicații pentru fenomenele naturii sau pentru întâmplările vieții.

Ele au fost, de-a lungul timpului, un mijloc prin care oamenii au încercat să înțeleagă lumea și să dea sens existenței lor. Miturile au inspirat curajul, au avertizat asupra pericolelor, au oferit modele de comportament și au păstrat vii tradițiile. Chiar dacă astăzi nu mai credem în puterile supranaturale ale acestor ființe, ele continuă să fascineze prin frumusețea poveștilor și prin simbolurile pe care le poartă.

Personajele mitologice rămân repere ale imaginației și ale credinței, amintindu-ne că fiecare legendă ascunde o lecție despre viață, despre natură și despre om.

Vasilache Ioana, clasa a VII-a
Școala Gimnazială „Stroe S. Belloescu”, Bârlad
Prof. coord.: Darie Sorina

SECȚIUNEA POEZIE – GIMNAZIU

Lebăda

Printre valuri ea tresaltă,
Undeva pe o baltă,
Ușor, ușor
Se leagănă-n dor.

Lebăda cea albă
Se scaldă într-o apă caldă,
Lacul este ca oglinda
Și oferă o iubire nesfârșită!

Doar o lebădă trezește
Un tânăr ce iubește,
El iubește foarte mult
O prințesă de demult!

Bolohan Rareș-Nicușor
Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Bârlad
Prof. coord.: Dumitriu-Broștic Elena

Lacy

Lacy, tu, Lacy, cu fața albă,
Nu ești tu cea mai dulce ființă
Din cea mai tainică dorință,
La gâtul templului salbă?

Zeiță, de ascuți ce spun ei,
Eu îți cer, ție, iertare,
Dar tu crezi tot ce vrei,
Ți-am greșit și mă doare...

În noapte, acum, te aștept în grădină,
Unde aștrii și zeii au cercul lor,
Te aștept acum, sperând, la fântână,
M-ai crede, zeiță, cât mi-e de dor!?

Buzelan Eva Maria Georgiana, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială „Stroe S. Belloescu”, Bârlad
Prof. coord.: Darie Sorina

Cap de copil

Fericit și zâmbăreț,
Eu sunt un copil isteț.
Pun capul pe pieptul mamei
Să mă mângâie cum știe,
Că mă face îndrăzneț
Sau poate... mai îndrăzneț.

Capul pe pieptul ei mi-l pun,
Ea îmi spune mereu:
Te iubesc puișorul meu.

Dar de când am mai crescut
Nu m-a mai mângâiat de mult.
Știu, sunt mare și capul meu
Nu mai are loc pe pieptul său...

Nu aș vrea ca locul meu
Să fie luat de altul, mai răsfățat.
Mângâierea ei pe capul meu
Noroc îmi aducea mereu.
Odată cu plecarea mângâierii
A plecat și restul vieții mele.

Călin Bianca-Andreea

Școala Gimnazială „Dimitrie Negruțiu”, Pogonești
Prof. coord.: Păvălescu Cristina

Personaje mitologice

Într-o lume de basme, cu stele și cu nori,
Se nasc personaje, cu puteri și cu fiori.
Zeul Zeus, din Olimp, cu fulger și cu tunet,
Dă viață poveștilor, în fiecare moment.

Atena, înțeleaptă, cu minte sclipitoare,
Protejează orașele, cu forță și cu răbdare.
Poseidon, stăpânul mării, cu valuri și cu spume,
Își zguduie regatul, aducându-le minune.

Iar Hades, în adâncuri, cu umbrele sale,
Păzește sufletele, în tăceri și în vale.
Fiecare personaj, cu povestea lui,
Ne învață despre viață și despre lecțiile lui.

Darie Irina-Mihaela, clasa a VIII-a

Școala Gimnazială „Stroe S. Belloescu”, Bârlad
Prof. coord.: Darie Sorina

Zeite și eroi

În adâncuri de păduri, nimfele dansează,
Cu pași ușori ca vântul, în lumina ce radiază.
Spirite ale naturii, cu frumusețea lor
Își împletesc destinul în dans de dor.

Diana, zeița vânătorii, cu arcul său în mână,
Protejează pădurea, sub clar de lună.
Athena, înțeleapta, cu sabia și scutul
Protejează cetatea, veghează tot timpul.

Hercule, cu forță, duce lupte neîncetate,
Învinge răul, cu fapte neuitate.
Fiecare personaj, o poveste de spus,
În mitologia noastră, un univers fără apus.

Darie Iustina-Ștefania, clasa a VI-a
Școala Gimnazială „Stroe S. Belloescu”, Bârlad
Prof. coord.: Darie Sorina

Lebăda

Pe o apă cristalină,
Plutește ea ca o zână.
Ochii ei îi străluceau,
Când în față o priveam.

Lacrimile ei curg ca un pârau de dor,
Când se uită-ncet în gol,
Încercând s-ajungă
Undeva, să n-o străpungă.

Pe-aceeași apă cristalină
Singură rătăcea și la orizont privea.
În jurul ei, liniștea curgea...
Când noaptea se iveau,
Lebăda tot singură plutea...

Filimon Bianca
Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Bârlad
Prof. coord.: Dumitrie-Broștic Elena

Tablou simfonic

Mă uit în gol,
Și parcă îmi răsare
Un frumos tablou, și mare.
Cu ochi goi,
Mă uit la ele,
La frumoase floricele,
Ce stau în vază, pe masă,
Cusute cu ață deasă.

Fața mea e înflorată,
Parcă zici că e brodată.
Lângă ea îmi stă mereu
Chiar informatorul meu,
Ce adesea îl citesc
Și, astfel, mă informez.

Pana, prietena mea,
Mă ajută să creez
Și idei să creionez
Pentru cei ce vor citi
Ziarul nostru, zi de zi.

Roșul cel intens,
Pe care-l iubesc,
Mereu îmi aduce aminte
De o vară mai fierbinte...

Iftenie Andreea

Școala Gimnazială „Dimitrie Negruțiu“, Pogonești
Prof. coord.: Păvălescu Cristina

Zei

În umbra muntelui, zeii se-adună:
Atena, înțelepciunea, cu mintea ei cea bună,
Zeus, cu fulgerul domnește peste cer,
Poseidon, în valuri, stăpânește ler,

Hades, în adâncuri, cu umbre reci,
Persefona, floare, în lumea de veci,
Hermes, mesagerul, cu aripi ușoare,
Între lumi călătorește, cu pași de visare.

Mitologia ne spune povești minunate,
Despre eroi și zei, personaje neuitate.
Fiecare legendă, un fir de lumină,
Ce-apare pe cer în noaptea senină!

Lupu Sara-Silvia, clasa a VII-a

Școala Gimnazială „Stroe S. Belloescu“, Bârlad
Prof. coord.: Darie Sorina

O poezie a vieții...

Haina albă, mândră și străveche,
Îmbrăcată cu fire negre, vechi,
Poveste țesută cu acul de aur,
Un vis din trecut, realizat de un faur.
Mânele largi, ca aripile unui înger,
Broderiile fine ce ascund un mister.
Țesută cu grijă, cu măiestrie mare,
E sfânt veșmânt de sărbătoare.
Fiecare cusătură, o taină ascunsă,
O istorie veche, de-a lungul timpului dusă.
O haină care te leagă de rădăcini,
De un trecut bogat, de amintiri și de origini.
În fiecare cusătură, o istorie,
O viață trăită, o memorie.
Haina vorbește, cu fiecare mișcare,
Despre un trecut bogat, despre orice cărare.
Alb și negru, într-un dans fără sfârșit,
O poezie a vieții, mereu de nedeslușit,
Un simbol al dualității, al vieții și al morții,
Al binelui și al răului, al speranței și al sorții.

Năstase Alessia-Maria

Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad

Prof. coord.: Ștefănică Daniel

Iubirea lebedelor

Lebăda cea maiestuoasă,
Cu penajul ei frumos,
Se ducea, pe râu, spre casă,
Lunecând, ușor, în jos.

Îndreptându-se grăbită,
Observă una ca ea:
Era alb-imaculată,
Frumusețea-i strălucea.

Un mascul, cu cioc zimțat,
Cu picioare cenușii,
Era atent și calculat,
Aștepta să-și prindă peștii.

Lăsă drumul la o parte și se duse spre mascul,
Îl salută cu respect, și încep să converseze.
Deodată îi vine-n cap: ei să se armonizeze,
Fiindcă se plăceau de mult.

Se priviră, se admirară...
Și pe loc se-mperecheară.
Și plecară împreună...
Așteptând o veste bună.

După zile lungi, și ani...
Trei boboci apar pe lume!
Familia se întregește
Cum n-a mai fost din străbuni.

Popa Marian
Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Bârlad
Prof. coord.: Dumitriu-Broștic Elena

EDIȚIA A VI-A
2025

SECȚIUNEA PROZĂ – GIMNAZIU

Fragmente de suflet

Jurnalule drag, lumea mea... lumea noastră... e atât de copleșitoare și haotică! Totul se mișcă prea repede și uneori simt că nu mai pot respira...

Conversațiile sunt grăbite, oamenii scurtează cuvintele și sar peste tot ce nu li se pare urgent. Atunci mă întreb: ce urmărim cu adevărat? Unde ne duce această grabă? Atenția noastră e atât de fragilă! Spre ce alergăm? Spre ce ne grăbim? De ce nu putem încetini? „Nu citesc atâta!”, zic unii despre un paragraf. Și totuși, odinioară, cineva scria o mie de pagini doar ca să fie auzit. De ce nu mai avem răbdare pentru câteva rânduri???

Copiii cresc prea repede. Uneori mă sperie să văd cum se maturizează înainte de vreme, cum pierd inocența pe care ar trebui să o aibă. Totul se întâmplă prea repede și mă întreb dacă lumea îi lasă să fie doar copii. Zahărul, toxinele, ecranele... le fură copilăria. Uneori mă întreb dacă e vina noastră sau pur și simplu a lumii? Un desert, din când în când, e în regulă. Dar nu constant... Generația noastră vrea totul repede: succes fără efort, rezultate instant. Dar lucrurile bune cer timp, răbdare și rădăcini...

AI-ul... mă sperie. Simt că ne face să uităm să gândim pentru noi înșine. O singură cerere către ChatGPT consumă resurse echivalente cu zeci de sticle de apă. Există locuri unde oamenii NU au apă, iar aici se risipește. Combustibilii fosili alimentează aceste servere. Până în 2027, ChatGPT va consuma cât toată Argentina într-un an! Ce s-a întâmplat cu gândirea, cu creativitatea? Mulți nu mai pot scrie un eseu simplu sau o temă fără AI.

Și războaiele? Drepturile omului? Dreptul de a fi pur și simplu... om.

Africa? Cine vorbește de ea? Se râde de oamenii de acolo, dar tragediile sunt reale. Palestina, Congo, Sudan... țări care nu mai sunt doar nume, ci răni deschise: copii care nu mai știu ce e somnul, femei care nu mai știu ce e libertatea. În Somalia li se iau drepturi fundamentale, sunt obligate la practici crude și căsătorii timpurii. Educația e un privilegiu, iar noi o luăm de-a gata. În Afganistan femeile trebuie să-și acopere trupul, fața, ochii. Nu au voie SĂ VORBEASCĂ, să meargă la școală, să muncească sau să fie văzute. Sunt torturate pentru gesturi mărunte, pentru culori, pentru nimic. Copii și femei plâng pentru drepturi de bază. Unele spun că și-ar fi dorit să nu se fi născut...

Lumea noastră se prăbușește încet! Rețelele sociale au ucis delicatetea și visarea... Frumusețea s-a făcut rece, golită de sens... Totul e superficial. Apoi cineva spune: „Hai să vorbim despre băieți.” Nu! Hai să vorbim despre muzică, astrofizică, psihologie, istorie, religie, feminism, drepturile omului, război, univers, biologie, literatură și chimie!

Poate lumea e haotică, dar schimbarea începe cu noi! Cu un gând, cu o conversație, cu o alegere. Anne Frank a scris! Malala a vorbit! Greta Thunberg a strigat! Trei voci care au adus lumină. O singură voce poate schimba mentalități, poate inspira, poate face diferență.

Scriu aceste rânduri ca să nu uit! Poate lumea nu mă aude niciodată, și totuși le las aici, între pagini care mă înțeleg mai bine decât oricine. Cineva, într-o zi, le va citi și va simți aceeași tristețe, aceeași oboseală a lumii, dar și aceeași dorință de a nu renunța. Poate atunci totul va fi puțin mai cald, puțin mai blând. Chiar dacă sunt doar cuvinte pierdute, ele poartă cu ele o lumină tremurătoare, care pulsează încet și care, poate, într-o zi, să atingă inimile.

Rămân cu gândurile mele fragile, cu ecoul propriului suflet care tremură între tăcerea lumii și cuvinte care cad încet, ca ploaia, lăsând doar o lumină mică, nevăzută, care poate niciodată nu va fi auzită.

Am încă speranță în suflet...

Abdelmaksoud May, clasa a VIII-a A
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria

Povestiri din ruinele inimilor celor care nu pier niciodată

- Cei mai buni prieteni, până când moartea ne va despărți!

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care bunicul meu le-a rostit cu o zi înainte să plece dintre noi. Acum exact unsprezece ani, pe când frunzele aurii de toamnă părăseau crengile copacilor din ograda bunicilor.

- Hai, acum, să încercăm să alegem o frunză cu magie! mi-a spus bunicul cu vocea lui blajină și liniștită, fără ca eu să știu că avea să fie ultima noastră conversație.

În timp împreună culegeam frunze pentru a le pune în ierbarul nostru, mi-a spus să repetăm cuvintele noastre. Când spunea asta, făcea referire la acea frază de la începutul textului.

- Cred că aceasta este perfectă! am strigat eu grăbită către bunicul, alergând printre florile bunicii de lângă nuci, în speranța că voi ajunge cât mai repede posibil, dar totuși oprindu-mă să miros ultimii trandafiri, cu florii aceia de vară târziu.

- Aceasta este, norocoaso! a spus fericit bunicul.

Eu am luat-o la fugă, printre cărările pline de mireasma florilor, nucile culese de bunica din mers și lăsate pe pervaz, dar care mereu cad pe alee, până la ușa mare de lemn, ca să iau ierbarul, colile de hârtie și stiloul lăsate de bunicul pe banca din foisor.

Însă, când m-am întors, bunicul nu se simțea deloc bine. Am fugit la el, iar el mi-a spus:

- Voi fi bine!

- Nu uita, cei mai buni prieteni, până când moartea ne va despărți!

Venise ambulanța, care îmi luase din ogradă și de lângă mine, pe bunicul meu, pe cel mai bun prieten de-ai mei, singurul om care mă accepta și îmi vedea adevăratul suflet, susținându-mi visurile. Bunicul era modelul meu în viață, o persoană alături de care construisem amintiri frumoase.

După o noapte în care luceafărul strălucea mai puțin decât de obicei, în care vântul parcă plângea după cineva, promisem una dintre cele mai îngrozitoare vești din viața mea, bunicul plecase la îngerii. Parcă întreaga lume și ideile despre viață se prăbușise brusc.

În ziua înmormântării, mama era distrusă, încât în acea noapte am stat în brațele verișorului meu, luându-mi adio de la dragul meu bunic. Nu prea îmi amintesc bine acea zi, însă știu că după înmormântare am vrut să dorm în patul bunicului meu.

Anii treceau, eu tot creșteam, iar supărarea din suflet se adâncea, de la un an la altul. Simțind acea durere profundă care mă tot apăsa, în fiecare colț al ogrăzii bunicilor aveam câte o amintire frumoasă alături de el.

Într-o zi, am primit o temă cu titlul „povestiri din urma ruinelor”. Când am auzit acest subiect, toate gândurile s-au îndreptat, fără să știu de ce, spre amintirea bunicului. Am plecat de la școală puțin amețită. Tatăl meu venise să mă ia, însă eu știam că dacă este nevoie să scriu un eseu cu această temă, trebuie să mă întorc acolo unde totul a început: durerea, suferința, singurele ruine din viața mea: casa bunicilor.

Iată-mă înapoi în ograda în care, printre mireasma florilor și nucile de altă dată, se află praful și ceața prin unele colțuri ale curții în care am învățat ce înseamnă durerea de a pierde pe cineva drag. Eram conștientă de faptul că trebuie să încep căutările din primele mele amintiri pentru a găsi sensul poveștilor din ruine.

Am rugat-o pe bunica să-mi dea lada mea și a bunicului. În acea ladă se aflau ierbarul, cartea cu desenele mele și ale bunicului și multe poze, felicitări, colorate de mine.

- Știi, când eram mică, adoram să-i fac felicitări, am spus eu cu voce necăjită către bunica.

- Știu! Știu și că ținea la tine ca la ochii din cap.

După ce mi-a spus asta, a fost de acord să-mi dea lada.

După ore întregi, petrecute printre acele amintiri sfinte, am ațipit.

Dis-de-dimineață, la ora șase, o rază de soare îmi lumina fața. Privind în jur, la zidurile casei și mă trecea un val de emoții. Casa era construită de bunici. Pereții erau ridicați de mâinile bunicului și reflectau visurile, speranțele și dezamăgirile acestuia. Cu adevărat, casele erau construite de oamenii care-și adunau propriile amintiri.

Trecuse weekendul, iar eu trebuia să mă întorc acasă. Pe când îmi făceam bagajul, am dat de stiloul bunicului meu. În acel moment am început să plâng lângă patul bunicului și îmi spuneam în sine:

- Te rog, vino înapoi! Atunci l-am simțit aproape. Am avut, în ultimii ani, pentru prima dată, un moment de liniște sufletească.

Apoi, a apărut tata și a încercat să mă calmeze, m-a luat de lângă pat și mi-a spus să mă pregătesc pentru că urmează să plecăm.

La final, i-am cerut tatei voie să merg un pic până în grădină să îmi iau un măr, însă eu, de fapt, voiam să merg la nucul meu și al bunicului, unde obișnuiam să citim povești, cum ar fi: „Capra cu trei iezi” și multe altele. Pe aleea din grădină mi-am amintit de poveștile pe care bunicul obișnuia să mi le spună, de miturile și legendele despre cascade din România, prinți și prințese, zmei și zâne, din literatura română sau universală, ale scriitorilor uitați de timp. Nucul, pentru prima dată în mulți ani, părea nechimbat, cu aceleași frunze aurii, pe care eu și bunicul obișnuiam să le strângem.

De fapt, bunicul nu mă părăsise, doar că mă veghea din altă perspectivă; nu mai aveam același sentiment de furie pentru faptul că m-a părăsit, el dorea doar ca eu să înțeleg cursul vieții, exact cum îmi explicase acum mulți ani.

- Omul este ca o frunză, micuțo! La început este mică și verde, apoi crește, prinde o culoare mai aprinsă, iar la final, uscată, veștejită, cu urme lăsate de ploi și insecte, iar apoi cade privind lumea din altă perspectivă, nu dispăre niciodată.

În drum, când am ieșit pe poartă, o frunză, care arăta exact la fel ca aceea pe care am strâns-o acum mulți ani cu bunicul meu, a picat încet și blajin pe capul meu. Atunci, prezența lui a fost însemnată datorită acelei frunze.

Bunicul mă privește de acolo de sus și revine lângă de mine atunci când mi se face dor, ca un suflu de aer cald.

Barabulă Delia-Ștefania, clasa a VII-a A
Liceul „Ștefan cel Mare”, Codăești
Prof. coord.: Dumitriu Corina

Ruinele din inima unei lumi grăbite

Ies în stradă și mă trezesc deodată într-un mecanism care ticăie și tot ticăie, asemeni unui ceas care continuă să bată fără oprire. În jurul meu, o lume grăbită: adulți și tineri, bătrâni și copii. Cu ochii în ecranele telefoanelor. Nimeni nu se uită la cât de senin e cerul, nimeni nu se mai privește în ochi cu nimeni!

Goana asta nebună obosește inimi și suflete. În adâncul fiecăruia se deslușesc ca printr-o ceață deasă ruinele unor lumi interioare care odată era bogată și strălucitoare. În fiecare ruină se distinge o bucurie pierdută, o prietenie uitată într-un ungher prăfuit, un vis cu aripile frânte. Înconjurați de mai multe lucruri materiale ca niciodată în istoria noastră, noi, oamenii moderni, avem din ce în ce mai puțin din noi înșine. Nu mai avem emoții care să ne facă să tresărim uimiți, avem doar ecrane luminoase care ne trimit din când în când la oculist, nu mai avem o liniște în care să evadăm de câte ori simțim nevoia, trăim într-un zgomot continuu, asurzitor.

Îmi închid deodată telefonul. (Ce credeți, eu nu fac parte din lumea asta?) Privesc cerul, încerc să privesc în ochii fetei din fața mea. Nu reușesc să îi prind privirea. Mai încerc, aproape cu fiecare trecător. Reușesc cu o doamnă în vârstă care se odihnește pe o bancă, cu un cățel maroniu și la fel de bătrân ce se odihnește la picioarele ei. Doamna mă privește în ochi și apoi își ridică privirea spre cer. Zâmbește, iar eu îi întorc zâmbetul. Mă uit și eu la cer și descopăr un albastru ireal brăzdat de câțiva nori scămoși. Unul are forma unui cocor, altul seamănă cu o pereche de ochelari!

O lume deasupra capetelor noastre, dar câți dintre noi doresc să o descopere? Trăim printre ruinele propriei noastre vieți grăbite, mereu în căutarea unui „ceva” pe care nici noi nu reușim să îl denumim prea bine.

Dintre ruinele astea se pot desprinde uneori scânteii (zâmbetul doamnei de pe bancă) care, dacă ești atent și le prinzi din zbor, vor reuși să aprindă lumina, căldura și omenia din viața ta. Și uite așa, ridicând doar o clipă capul și privind cerul, zâmbind unui necunoscut, ori ascultând cu atenție ce are de spus colegul de bancă, reușești să te desprinzi ușor, ușor dintre ruine. Apoi îți vine în minte să prinzi de mână o persoană și s-o tragi lângă tine. Doar dacă și ea va dori să descopere ce tocmai ai descoperit tu. Îmi doresc ca la un moment dat să formăm un lanț imens de astfel de persoane. Mână în mână, în mână, în mână... Tot auzim din dreapta și din stânga de unde ne va veni nouă, oamenilor, salvarea: din oprirea războaielor, a foametei, din mersul pe jos în loc de folosirea mașinii, din și din și din... Poate salvarea asta ar veni dacă nu am mai alerga așa repede după tot felul de lucruri care pe moment ni se par de cea mai mare importanță. Poate doar trebuie să ne oprim o clipă, să privim cerul și să căutăm în desenul norilor unul în formă de inimă. Ca să ne regăsim noi înșine inimile.

Ruinele printre care trăim sunt invizibile pentru mulți, însă să nu uităm că în fiecare dintre noi există o zonă de lumină, de cer și de nori cu forme de inimi. Dacă reușim să ridicăm privirea, poate reușim să ne ridicăm din ruine. Trebuie doar să începem să învățăm că suntem doar oameni: simpli, buni, iertători, recunoscători. În acel moment, ruinele se vor transforma în jurul nostru într-o altă lume - o lume umană, o lume clădită din căldura sufletelor, clară și simplă. Să folosim inimile pentru a scăpa dintre ruine, să folosim chiar și tehnologia pentru a ne îndeplini acest scop, însă să nu uităm, în primul rând, că suntem oameni, nu niște roboți care au fost programați doar să îndeplinească sarcini. Sarcina noastră este una uriașă: să ieșim din ruinele pe care noi înșine le-am prăbușit în jurul nostru.

Bucur Maria, clasa a VIII-a C
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Coord.: bibliotecar Jidănașu Manuela

Casa bunicilor

Curtea de la țară e aproape neschimbată. Aceași poartă veche care scârțâie de fiecare dată când o împing să o deschid, acoperișul acoperit de mușchi de copac. Totuși, pe măsură ce merg prin curte, observ că timpul a lăsat urme adânci. Zidul din spatele casei, odinioară drept și puternic, e acum crăpat, iar bucăți mici de tencuială s-au desprins, lăsând în urmă pete cenușii, ca niște răni vechi.

Șura din colțul grădinii stă înclinată, cu scândurile ei uscate și rupte, iar ferestrele fără sticlă par niște ochi goi care privesc tăcut spre câmp. Printre ruinele acestea blânde, natura și-a făcut loc: fire subțiri de iarbă cresc printre pietre, iar vița-de-vie sălbatică se agață de pereții dărâmați, ca și cum ar încerca să îi țină încă în picioare. Intrând în casă îmi revine o amintire frumoasă.

Era seara de Crăciun. Această sărbătoare era atât de luminoasă, caldă și veselă în familie. Totul părea învăluit într-o lumină blândă, ca o mângâiere nevăzută. Pe geam se vedeau fulgii cum cad încet, rotindu-se în aer ca niște petale albe, iar vântul adia ușor, purtând

cu el mirosul dulce de brad proaspăt. În casă, focul trosnea liniștit în sobă, răspândind o căldură aurie, iar umbrele jucăușe se plimbau pe pereții vechi parcă erau niște spiriduși veseli.

Bunica se mișca prin bucătărie cu pași domoli, iar aroma cozonacului rumenit se împletea cu parfumul portocalelor, umplând casa de o dulceață care îți încălzea sufletul. Bradul strălucea în colțul camerei, împodobit cu globuri lucioase și beteață argintie, iar luminițele colorate sclipeau ca niște stele coborâte din cer.

După ce totul era pregătit, împreună cu mama, tata, cei doi frați mai mari de-ai mei și bunicii ne adunam în jurul mesei, iar râsetele noastre cristaline se ridicau în aer ca un colind vechi, plin de bucurie. Bunicul povestea cu glas domol, iar cuvintele lui curgeau ca un râu liniștit, purtând cu ele amintiri din alte ierni, alte sărbători, alte clipe de lumină.

- Să știți, dragii mei, că eu am început să iubesc Crăciunul tot de mic, așa ca voi, dar vremurile nu erau atât de prietenoase și darnice ca acum. Țin minte că aveam 4 ani când am învățat să fac primul meu brad. Pentru că nu aveam globuri strălucitoare, am adunat nuci, le-am vopsit cu cerneală și le-am legat cu ață subțire. Mama m-a învățat să fac stelute din hârtie, iar tata mi-a arătat cum să aprind lumânările fără să tremur.

Ochii lui bunicul s-au luminat ușor, ca și cum ar fi privit înapoi spre un brad vechi, împodobit cu mâini de copil.

- Și tot atunci am învățat să dăruiesc. Îi făceam mamei flori din hârtie, iar tatălui meu jucării din lemn, drept cadouri. Ei zâmbeau, iar bucuria lor era cel mai frumos dar.

- Așa vă spun și vouă, acum, să fiți buni, darnici și cuminiți! A continuat el cu un zâmbet pe chip.

Acum, când îmi privesc draga mea căsuță alături de voi, îmi regăsesc copilăria și liniștea unui timp pe care nu îl mai pot da înapoi. Și chiar dacă zidurile se vor prăbuși, iar poarta va rugini până nu va mai putea fi deschisă, în sufletul meu curtea familiei, de atâtea generații, va rămâne mereu vie. Deși timpul nu se mai întoarce, amintirile nu se vor pierde niciodată.

Noi îl ascultam în tăcere, cu ochii mari.

- Bunicule... dar noi ce putem face? îl întreb eu, strângându-i mâna.

El se aplecă spre mine și-mi mângâie părul.

- Să păstrați vie povestea acestui loc și să aveți grijă de casa noastră. Să nu uitați niciodată de unde ați plecat.

Fratele meu cel mare, curios și plin de visuri, adăugă:

- Și dacă într-o zi nu va mai rămâne nimic din ea?

Bunicul zâmbi iar, cu o liniște pe care doar anii o pot aduce.

- Atunci voi o veți reconstrui. Casa e familia noastră așezată în lemn și piatră. Și chiar dacă într-o zi zidurile vor dispărea, ceea ce am trăit aici va rămâne în voi pentru totdeauna.

Aceste cuvinte mi-au rămas în suflet și azi...

Călin Ana-Maria, clasa a VIII-a A
Liceul „Ștefan cel Mare”, Codăești
Prof. coord.: Dumitriu Corina

Fiecele Timpului

Cândva, demult, pe un tărâm necunoscut, de peste mări și țări, domnea un împărat bătrân, înțelept și generos. Timpul-Cel-Veșnic îl chema. Deși părul lui își pierduse culoarea de mult timp, iar adânciturile bătătorite îi acopereau fruntea, puterea și fala sa nu se spulberaseră niciodată. Stăpâna peste toate schimbările pământului - peste vânt și ploaie, peste cald și soare, peste foc și peste floare.

Pe lângă toată gloria și mândria sa, el avea două fiice. Două fecioare superbe, de o frumusețe orbitoare, dar diferite din orice punct de vedere. Mult le mai îndrăgea împăratul...

Morana, sora cea mare, era definiția adevărată a gerului. Pielea catifelată îi era palidă și rece, ochii asemenea opalului, strălucitori și îndurerați. Mantia lungă pe care o purta adesea era formată din nea și viscol, iar acolo unde pasul ei lăsa urmă, pământul îngheța temător. Durerea din inima ei de brumă era vizibilă pe chipul ei trist. „Natura are nevoie de liniște, de odihnă!” spunea ea tatălui sau. Fiecare frunză și urmă de viață din jur dispărea când pătrundea ea în codru. Doar o vulpe amărâtă îi mai ținea de urât și îi alina suferința peste covorul gros de zăpadă.

Edera, pe de altă parte, fata cea mai mică a împăratului, era total opusă surorii ei. Zâmbetul ei lumina orice încăpere, pe unde pletele ei dalbe și lungi asemenea razelor de soare treceau, flori nemuritoare înfloreau, iar păsările se repezeau în zbor, ciripind balade eterne. Obrajii ei, precum macii sălbatici, și vocea ei angelică puteau încălzi și cel mai rece suflet, orice inimă, în afară de a Moranei.

Cele două surori nu se înțeleseseră niciodată. Aveau principii total opuse, iar una era mai încăpățânată decât cealaltă. Edera credea că natura merită să simtă viață și iubire și să transmită dragoste și stare bună fiecăruia. Morana, însă, credea că întreaga lume merită să simtă durerea ei dezlănțuită și că fiecare copac trebuie să îi împărtășească soarta cruntă de a trăi cu inima înghețată.

Când Morana cobora din munții de zăpadă, suflând vânt rece peste țărâm, Edera se retrăgea în meleagurile ascunse din spatele Soarelui, iar când Edera se întorcea, cu raze și ploii calde, surata ei fugea supărată spre țările de Nord.

Cearta lor nestăpânită formă fără știrea lor un adevărat dezastru, o furtună îngrozitoare, necontrolabilă, care înghiți ca o gaură neagră întreg pământul, distrugând totul în cale. Pământul întreg părea o ruină: casele dărâmate, copacii scoși din rădăcini, munții zdrobiți de furia nestăvilită a aerului și apei. Împăratul, când află de groaznica greșală făcută de propriile fiice, greșală care pusese în pericol viețile fiecărui om din împărăție, le distanță cu furie.

Din toiagul lui magic, din lemn de stejar, Timpul-Cel-Veșnic spulberă dintr-o mișcare furtuna, iar pentru a rezolva definitiv problema adevărată găsi o soluție pentru a mulțumi ambele fecioare.

„Așa e rânduiala lumii,” spunea el oftând. „Când una trăiește, cealaltă doarme. Când una aduce somnul, cealaltă aduce viața. Și așa renaște lumea mereu. A lăsa aceste două mari puteri opuse să conviețuiască este cea mai mare prostie pe care ați fi putut să o faceți!” le certa împăratul gânditor.

Oftând, împărți anul în două și le despărți pe vecie! Morana controla anotimpurile de iarnă și de toamnă, oferindu-i naturii un somn rece și odihnitor, așternându-și vâlul alb peste ținuturi, iar Edera domnea peste vară și primăvară, trezind pământul la viață dintr-un vis lung, florile deschizându-se, iarba ridicându-se și totul reînviind.

Din lupta lor fără sfârșit s-a născut armonia și echilibrul, veșnicul dans al vieții și al morții, al frigului și al căldurii, al începutului și al sfârșitului. Lumea a renăscut din ruine încă o dată!

Chiosa Ianina, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria

Povești sub ruine

Încă de când eram copil, îmi plăcea să urc pe dealul din spatele satului. Acolo, printre ierburi uscate și pietre vechi, se aflau ruinele unei cetăți despre care bătrânii spuneau că ar fi fost odinioară cea mai puternică fortăreață din regiune. Sincer, mie mi se părea, atunci, doar un morman de pietre și ziduri prăbușite, dar, cu timpul, am început să simt că locul acela ascunde ceva mai mult - povești pe care numai vântul și tăcerea le mai pot spune.

Într-o zi de vară, în vacanță, după o ploaie torențială, am urcat din nou acolo. Aerul mirosea a flori parfumate și a pământ ud, iar norii se topeau încet peste munți, peste dealuri și văi. Printre pietrele ude, am zărit o bucată de fier ruginit, ca o lamă ruptă. Am șters-o cu mâneca și, pentru o clipă, am avut impresia că aud ecoul unei săbii lovind scutul. Mi-am adus aminte de bunicul meu și de poveștile lui pline de farmec! Am zâmbit singur, dar m-a trecut un fior. Pietrele păstrau amintiri despre oamenii care au trăit, au iubit și au murit acolo.

Bunicul îmi povestise cândva că în cetatea aceea a trăit un domn tânăr, viteaz, care și-a apărât poporul până la ultima suflare. Când inamicii au înconjurat zidurile, el a refuzat să se predea și a luptat până când cetatea a ars din temelii. Se spune că, în nopțile cu lună plină, dacă asculți atent, poți auzi sunetul unei trâmbițe din depărtare și pași grei pe pietrele reci. Nu știu dacă e adevărat, dar aș fi rămas într-o noapte, cu prietenii mei acolo, să verificăm! M-a fascinat povestea bunicului despre tânărul domnitor român din timpuri străvechi! Totuși, ruinele nu sunt doar despre războaie și umbre. Printre ele am găsit și flori care răsar din crăpăturile zidurilor, dovadă că viața nu se lasă învinsă nici de piatră, nici de timp.

Într-o zi, am văzut o bătrână care urca încet, cu o floare în mână. S-a oprit lângă o parte dărâmată a zidului și a lăsat floarea acolo. Când am întrebat-o pe cine caută, mi-a spus: „Pe cineva care n-a mai venit acasă de mult.”

De fiecare dată când revin acolo, locul pare altfel. Pietrele se schimbă odată cu lumina, iar liniștea are un fel de greutate. Câteodată, dacă închid ochii, îmi imaginez cum arăta cetatea odinioară: cu turnuri înalte, steaguri fluturând și sunet de săbii pregătite pentru a apăra scumpul teritoriu românesc! Aud parcă glasuri de copii alergând prin curți și chemările dulci ale mamelor către pruncii lor...

Uneori mă gândesc că ruinele acelea seamănă cu viața noastră. Timpul trece peste tot, dărâmă ziduri, șterge urme, dar lasă în urmă o tăcere plină de sens. Poate că fiecare om, la rândul lui, poartă în suflet ruinele propriilor vise, dar și speranța care răsare din ele. Așa cum florile își fac loc printre pietre, tot așa și oamenii își găsesc puterea de a merge mai departe, chiar și după ce par învinși.

Am urcat din nou pe deal. Frunzele trosneau sub pași, iar vântul aducea miros de fum din sat. Soarele apunea, colorând zidurile ruinate într-un portocaliu pal. Atunci am observat o inscripție aproape ștersă, pe o piatră mare: „Timpul nu ne distruge, doar ne schimbă.” Am rămas mult timp privind acele cuvinte. Nu știam cine le scrisese, dar păreau un mesaj trimis dintr-o altă lume, o lume care încă respira sub ruinele acelea. Am înțeles atunci că ruinele sunt lecții pentru prezent. Ele ne arată că tot ce este solid poate cădea, dar și că, uneori, ceea ce rămâne în picioare este mai puternic decât zidurile în sine - este amintirea. Poate de aceea oamenii vin mereu acolo, să atingă pietrele, să privească spre orizont și să simtă că nu sunt singuri. Fiecare ruină spune o poveste despre curaj, iubire și pierdere, dar mai ales despre speranță.

Acum, când sunt mai mare, nu mai caut comori ascunse sau fantome, ci învăț să ascult liniștea. Mi-am dat seama că și oamenii, într-un fel, sunt ca cetățile vechi: chiar dacă timpul ne dărâmă zidurile, poveștile noastre rămân, ascunse în pietrele inimii.

Poate că de aceea mă întorc mereu acolo. Sub ruinele acelea se află o parte din mine - copilul care visa la cavaleri și domnițe, dar și tânărul care a învățat că trecutul nu e niciodată cu adevărat pierdut. Atâta timp cât cineva își amintește, poveștile continuă să trăiască, chiar

și sub cele mai vechi ruine. Iar poate, într-o zi, cineva va descoperi printre acele pietre o urmă a mea, o scrisoare, o amintire, un gând - și va spune: „Aici a fost cineva care a ascultat poveștile ruinei și le-a păstrat vii.”

Diaconu Iustin, clasa a VIII-a C
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Daniel

Aventura de sub ruine

Într-o zi am hotărât cu sora mea să mergem să investigăm un loc abandonat.

Înainte de a pleca, ne-am echipat cu ce ne trebuie și am plecat. Pe drum am mai verificat dacă avem de toate. Când am ajuns, ne-am mirat. Acea clădire era înaltă, adică trei etaje. Înăuntru erau pereți căzuți, cărămăzi și tot felul de lucruri. După ce ne-am uitat așa, puțin, prin jur, ne-am scos mânușile din ghiozdan și am început să caut printre cărămizi, iar sora mea printre niște lemn. După ceva timp de căutări, eu am găsit ceva interesant. Era o cutie veche, ruginită, acoperită cu praf și bucăți mici de cărămidă. Am chemat-o imediat pe sora mea și, cu emoții, am încercat să o deschidem. Înăuntru am găsit o cheie mică din metal și un bilețel rupt, pe care scria: „Cu ajutorul acestei chei, vă veți îmbogăți!”. Ne-am uitat una la alta și am urcat la celălalt etaj cu grijă. Începem să cercetăm și etajul 2. Eu am găsit o ușă mică acoperită cu frunze și crengi. Era greu de deschis și ne-am dat seama că trebuia descuiată cu cheia din acea cutie. Ea a scos cheia din buzunar și a deschis ușa. Acolo era un tunel vechi, strâmt și răcoros. Pe pereți se vedeau urme de crăpături și inscripții. În colțuri am găsit: două cărți, vase vechi și o scrisoare unde scrisul era aproape șters. Eu am prins curaj și am intrat ca să iau scrisoarea. Am început să citesc din ea:

„- Cel sau cea care citește această scrisoare să știi că dacă vei merge în față, la capătul tunelului, vei găsi un cufăr vechi. Ca să îl deschizi, sparge vasul din colțul stâng și vei găsi cheia. În cufăr sunt...” - de aici, nu am mai înțeles ce scria. Din cauza curiozității, am prins mai mult curaj. Sora mea a spart vasul și a luat cheia. Eu am scos lanterna din buzunar și am mers înainte. Într-adevăr, la capătul tunelului era un cufăr. Dânsa l-a deschis iar în el am găsit: o bucată de piatră prețioasă și un inel strălucitor. Pe dedesubt era o bucată de carton, iar sub ea erau foarte multe bancnote vechi și o hartă. Sora mea a spus:

- Daria, uite, dintr-o zi obișnuită, aceasta s-a transformat într-o zi foarte încărcată și interesantă!

Eu eram bucuroasă că am găsit o hartă. Acea bucată de piatră prețioasă și inelul strălucitor le-am pus în ghiozdan. Am ieșit din tunel și am plecat după hartă. Ea ducea undeva pe la capătul satului. Ne dureau puțin picioarele, dar nu ne-am dat bătute. Ajungând la capătul satului am căutat copacul care arată că lângă el era un „X”. Noi nu aveam cu ce să săpăm dar am rupt niște crengi și am început a săpa. Sofia a simțit ceva tare, așa că am început să săpăm cu mâinile; era o cutie mare, din metal, foarte grea. Nu am putut să o ridicăm, dar am făcut o gaură mai mare și am deschis cutia. În ea am găsit multe poze cu familii, o carte despre familie, în care, pe prima pagină scria: „Bravo, ai găsit cea mai de preț comoară, adică FAMILIA!”.

I-am zis surorii mele să mergem repede acasă și să le spunem părinților. Părinții, când au auzit, s-au bucurat extrem de mult și ne-au luat în brațe, cu lacrimi în ochi.

Acea zi a fost cea mai interesantă zi din viața mea și am sperat, și încă sper, să mai am o astfel de întâmplare interesantă.

Florea Daria Maria, clasa a V-a A
Liceul „Ștefan cel Mare”, Codăești
Prof. coord.: Dumitriu Corina

Cine mai ascultă povești?

Când eram mică, satul părea plin de magie. O magie care era posibilă prin felul în care bătrânii vorbeau. Ei știau totul: când avea să plouă, ce însemna dacă pisica mieuna la miezul nopții, ce duhuri umblă pe uliță în nopțile cu lună plină. Și atunci natura se împletea cu poveștile lor: frunzele foșneau ca niște șoapte ascunse, iar vântul aducea din depărtări glasuri pe care doar ei le puteau înțelege. La apus, cerul se aprindea în culori de foc, iar liniștea se așeza peste sat ca o mângâiere. Stelele se aprindeau ca niște semne, iar luna părea să vegheze peste fiecare casă, ca o străbună care nu doarme niciodată. Bătrânii satului povesteau despre vremuri de demult, despre despre semnele ce anunțau norocul ori nenorocul. Eu ascultam cu ochii mari, crezând că satul era un loc unde realitatea și basmul se țineau de mână. Mie mi se părea ciudat, dar fascinant.

Bunicul meu, om la 75 de ani, purta în privirea lui toată înțelepciunea timpului. Chipul îi era brăzdat de riduri adânci, ca niște drumuri pe care le-a străbătut viața. Părul alb îi strălucea în lumina soarelui, iar mâinile, deși obosite, păstrau puterea celor care au muncit pământul o viață întreagă. El îmi spunea că sub ruinele satului se ascund povești pentru a fi descoperite. Eu râdeam. Ce povești? Nici ruine adevărate nu aveam, doar câteva case cu garduri strâmbe. Pe atunci, nu înțelegeam sensul metaforic al vorbelor lui. Vorbea despre ruinele din suflet, despre greutatea și tristețile adunate de-a lungul timpului.

Începusem să văd altfel satul. Ulița, printre praf sau bălți, era un drum bătătorit de pașii strămoșilor. Casele, cu ferestre mici și acoperișuri vechi, respirau liniștea anilor adunați în ziduri. Casa bunicului mirosea a fum, din cauza sobei, și a ceai de mușețel. Bunicul era dornic să mai povestească ceva.

- Ascultă, fetița mea! asta nu e poveste pentru oricine, a zis el.

Și-a luat cârja, s-a ridicat și m-a dus în spatele casei, unde creștea un măr bătrân, aproape uscat. Sub el, acoperită de pământ, era o ladă veche. Mi-a spus că acolo ținea *amintirile care dor*. În ladă era o cutie mică de metal, ruginită. Când am deschis-o, am găsit o batistă, o poză îngălbenită și o scrisoare ruptă.

- Scrisoarea asta este de la o fată care trăia aici cu mult timp înainte să mă nasc eu, a zis bunicul. Pe atunci, lumea satului era plină de viață: ulițele erau animate de râsete, câmpurile fremătau de oameni la muncă, iar serile se adunau la șezătoare povești și cântece. Fata scria despre mirosul de fân proaspăt, despre clopotele bisericii care chemau satul la sărbătoare și despre bucuria de a fi împreună. Am luat hârtia cu grijă ca să nu se rupă. Pe ultimul rând era un mesaj: *Pentru cel care va găsi asta: să știi că poveștile noastre nu pier, ele stau ascunse sub ruine pentru a fi descoperite.*

Am simțit un fior ciudat. Am stat acolo mult timp, privind cutia. Mă gândeam la toate casele vechi din sat, la bătrânii care mai trăiau, la ce știau ei și nu apucase să spună. Poate că toți aveau câte o ladă cu *amintiri care dor*. Viața lor era o poveste pentru ceilalți.

După acea zi, am început să-i vizitez pe bătrânii din sat. La început, doar ca să mai treacă timpul. Apoi, după prima poveste spusă de tanti Rodica, am rămas prinsă. Îmi povestea despre un băiat care plecase la război și nu se mai întorsese niciodată. Soția lui venea zilnic la poartă cu o floare în mână, așteptându-l să se întoarcă.

Am întrebat-o:

- Și s-a mai întors?

- Nu! Dar într-o zi i-a înflorit floarea în palmă. Poate că și asta e o întoarcere. Am zâmbit de emoție. Pentru prima oară, poveștile bătrânilor mi s-au părut vii, ca și cum ruinele despre care vorbeau ei erau din suflet.

De la tanti Rodica aflatam despre băiatul care nu s-a mai întors. În schimb, nea Petru mi-a povestit o întâmplare hazlie. Era pe vremea când era flăcău și mergea cu ceilalți tineri la clacă, să ajute la treierat. Într-o zi, i-au făcut o farsă bătrânului morar din sat ascunzând sacii

cu grâu după șură. Morarul, după ce și-a dat seama de glumă, le-a zis că nu e bine să se joace cu pâinea oamenilor. Nea Petru spunea că așa a învățat că munca satului e sfântă și că trebuie prețuită.

Când treceam pe lângă casa lui nea Ghiță, vecinul din vale, îl vedeam aplecat peste brazdele din grădină, cu mâinile pline de pământ și ochii oboșiți. Aruncam o privire spre casa lui, mică și tăcută și mi se părea că aud mai multe voci răsunând din curte. Era straniu... Abia așteptam să-i aflu povestea și dorul.

După câteva zile, am început să scriu câteva file, despre tot ceea ce auzeam de la fiecare bătrân, drept mărturie. Uneori, când scriam, aveam senzația că era cineva lângă mine și mă îndemna să nu uit nimic rostit. Unele dintre povești erau triste, altele vesele, toate aveau o frumusețe aparte.

Într-o zi, bunicul m-a rugat să merg în podul casei și să caut o cutie de lemn. În ea erau ziare vechi, poze alb-negru și o hârtie împăturită cu grijă. Când am deschis-o, era o poezie. Nu era semnată.

*Când totul cade, taci și plângi,
Sub ruine mai arde un gând.
Nu e sfârșitul, ci locul de unde renaști.*

Mi s-a părut cel mai frumos text liric pe care îl citisem vreodată pentru că avea un mesaj optimist.

- Știi ce-i mai greu de dus, fetița mea? a continuat bunicul. Ceea ce rămâne în sufletul tău, ceea ce porți, zilnic, cu tine și ceea ce îți propui să realizezi, mi-a zis el, uitându-se în gol.

- Și ce rămâne? am întrebat.

- O tăcere de moarte. Aceea e ruina omului.

Într-o seară, când am ieșit afară, cerul era roșu și liniștea era grea, ca o pătură groasă aruncată peste lume. M-am gândit la bunica, la fata din scrisoare, la poveștile care se pierd dacă nu le ascuți și dacă nu le scrii. Mi-am zis că, poate, fără să știu, eu le adunam pe toate. Eu eram cea care trebuia să le păstreze.

Într-o zi de vineri, la școală, profesoara ne-a cerut să scriem o compunere despre *ce înseamnă acasă*. Am zis că *acasă* e un loc frumos și cald, e un loc unde timpul curge încet, iar clipele au gust de copilărie. Acasă înseamnă amintiri transformate în povești ascultate la gura sobii. Când a citit lucrarea, profesoara a zâmbit și a pus un zece mic în colțul paginii.

După ore, m-am dus din nou la bunicul. L-am găsit dormind în fotoliu, cu radioul zumzâind, plin de viață. Lângă el era scrisoarea acelei fete, cea cu *poveștile care nu mor*. Am luat-o în mână și am simțit un fel de liniște adâncă, ca și cum cineva, undeva, fusese, în sfârșit, auzit. A fost ca o inspirație pentru mine. Am început să mă gândesc serios să scriu o carte cu toate poveștile bătrânilor din sat. Poate nu va fi niciodată publicată, dar măcar va exista.

În primăvară, mărul bătrân din curtea bunicului a înflorit din nou. Nu știu cum. Era aproape uscat. Iar bunicul spunea mereu că nu va mai prinde un an, dar a înflorit, iar vâlul lui subțirel de floare era de vis. *Poveștile de sub ruine* vorbesc și despre renaștere, despre ceea ce cade și reușește să crească din nou, în ciuda tuturor lucrurilor. Bunicul a venit lângă mine și m-a întrebat:

- Ce tot scrii acolo?

- Poveștile voastre, am zis.

- Ale noastre?

- Da! Ca să nu le ia vântul. A râs încet și a dat din cap.

- Atunci să scrii și asta: ruinele se lasă purtate de soartă prin șoapte.

M-am uitat la el și am zâmbit. În mintea mea, toate poveștile adunate au devenit un întreg, ca un ecou blând.

Ani mai târziu, cartea cu sufletul unui sat întreg, aproape uitat de lume, a apărut pe rafturile unei librării mici, sub titlul: „Povești din vatra satului Codăești”.

Mi-am dat seama că, acum, nici vântul, nici timpul nu mai poate lua amintirile bunicilor noștri. Ele rămân peste ani pentru a fi redescoperite. Dar cine mai ascultă poveștile, azi, când casele sunt goale, iar bătrânii satului s-au stins, unul câte unul, ca niște lumânări lăsate în vânt.

Hordilă Ioana, clasa a VII-a A
Liceul „Ștefan cel Mare”, Codăești
Prof. coord.: Popa Roxana-Adriana

Sub ruinele legilor universului

Sub ruinele vechiului observator, acolo unde timpul părea că s-a oprit, am găsit o lume tăcută, care încă respira prin legile fizicii. Zidurile prăbușite păstrau urmele unui trecut glorios: instrumente sparte, oglinzi prăfuite și fragmente de formule scrijelite pe piatră. Pentru oricine altcineva erau doar ruine, dar pentru mine era ca și cum aș fi intrat în sufletul universului.

Am atins cu vârful degetelor pendulul ruginit, atârnat de tavan. L-am pus în mișcare și, pentru o clipă, am simțit că ating timpul însuși. Bătăia lentă a pendulului era o inimă de metal care încă bătea, chiar dacă lumea din jur se năruise. În dezordinea aceea am văzut frumusețea ordinii din haos: Legea lui Newton care ținea totul în echilibru, gravitația care nu obosea niciodată. Mi s-a părut fascinant cum o forță invizibilă, aceeași care ține luna pe cer, putea mișca acel mic obiect uitat printre ruine.

Pe un perete fisurat am descoperit o formulă abia vizibilă: $E = mc^2$. Am zâmbit ușor. Este vorba despre formula care leagă materia de energie, viața de lumină, începutul de sfârșit. M-am gândit că tot ceea ce mă înconjoară, chiar și pietrele acelea reci conțin o cantitate uriașă de energie, ascunsă în structura lor. Fizica, pe care o iubesc din tot sufletul, mi se părea, în acel moment, o poezie a universului, o limbă secretă, prin care natura își spune povestea.

Când am ieșit din ruine, m-am oprit o clipă și am privit cerul. Norii se mișcau, vântul sufla, soarele cobora și am realizat că tot ce trăiesc e fizică pură: mișcare, energie, vibrație. În fiecare pas, în fiecare respirație, legile pulsează în mine. Ruinele nu mai erau doar o piatră, erau mărturia că totul, chiar și ceea ce se destramă, rămâne viu prin energie. Fizica mi-a arătat că nimic nu dispăre, totul se transformă, renaște, vibrează în altă formă.

Iascu Iasmina-Maria, clasa a VII-a A
Liceul „Ștefan cel Mare”, Codăești
Prof. coord.: Popa Roxana-Adriana

Prietenie în vreme de război

Povestea mea este inspirată dintr-un eveniment real, despre care am aflat zilele trecute de la unchiul meu, Mihai, pasionat de istorie. Unchiul este genul de om care spune lucrurilor pe nume și nu se ascunde după vorbe.

Episodul a avut loc în perioada Celui De-Al Doilea Război Mondial, cu privire deportările a zeci de mii de români din Basarabia și Bucovina de Nord, către Siberia și Kazahstan, de autoritățile sovietice. Tocmai de aceea povestea lui m-a impresionat atât de mult. Când l-am ascultat, am simțit cum mi se strânge inima. Poate că acesta este și motivul pentru care povestea mea transmite o emoție puternică celor care o citesc...

„Era iarna anului 1941, una dintre cele mai grele ierni. Totul era înghețat, copacii urlau de ger, pământul era troienit, peste tot domnea frigul aprig și iarna cea fără de milă. Era

cel mai trist an pentru că urma să aducă suferință în sufletele oamenilor. Toți moldovenii erau duși în Siberia cu promisiunea unei vieți mai bune, care era de fapt o minciună.

Maria era o fată de opt ani, cu părul blond și lucios, cu ochi verzi ca două frunze de primăvară și obraji rumeni ca două mere. Împreună cu familia ei numeroasă încerca să fugă din calea dezastruosului și durerosului război. Fata își iubea țara, i se părea că o aude cum suspină în fața durerii, cum plânge cu lacrimi tulburi și dorea să rămână acasă indiferent de ce s-ar putea întâmpla.

Afară viscoala puternic, aerul era ascuțit și rece, se auzea doar vântul suierând prin grinzi. În ciuda vremii, sute de oameni erau în fața unei gări, în troienele uriașe. Toți așteptau sosirea trenului care întârzia. Majoritatea tinerilor râdeau, erau încrezători că plecau din calea războiului, neștiind că-i așteptau necazuri mult mai mari, însă bătrânii plângeau cu lacrimi amare pentru că-și părăseau patria unde se născuseră și unde doreau să rămână.

În tren era înghesuală, iar Maria se simțea ciudat, ca și când locul ei n-ar fi fost acolo. Mama le spunea celor mici că totul va fi bine și că o să ducă o viață normală, în sfârșit. Maria simțea un aer rece că-i suflă la urechi, ca un fior prevestitor a ceva rău.

După câteva săptămâni de mers, ajunseră în Siberia. Acolo erau niște cabane care semănau cu niște colibe, în care trebuiau să doarmă mai multe familii. Primeau în fiecare zi doar câte un colț de pâine. Era foarte puțin! Și-au dat seama cu toții că foamea îi ducea la pieire și că nu erau aduși aici pentru a fi ajutați.

Oamenii erau forțați la chinuri și munci grele, istoviți de zilele nesfârșite în care nu aveau voie să se odihnească și pedeșiți pentru orice încercare de a se împotrivi. Singura lor speranță era Dumnezeu.

Mama Mariei dădea dovadă de slăbiciune, dar, în ciuda stării ei, autoritățile o supuneau la treburi grele: să care saci de cereale, ore în șir. Fata suspina pe ascuns, era tare tristă, îi era foame, dar răbda.

Iubirea, altruismul și empatia nu existau în vreme de război, sau se găseau tot mai rar. Cu toate acestea, un băiat de vârstă apropiată cu Maria, pe nume Petru, le dădea, în fiecare zi, porția lui de pâine spunând că are mai multe. Când totul în jur părea să se prăbușească, un prieten era ca un motiv să răzbești. În privirea lui găseai curajul pe care nu îl mai aveai, iar în cuvintele lui simțai speranța că, poate, ziua de mâine va fi mai blândă. Astfel, mama fetei părea că-și revine, dar Petru, în schimb, era din ce în ce mai palid, slab și obosit.

Într-o dimineață, fata observa că Petru respira greu și ochii i se închideau încet, ca o lumânare care se termină, până ce, în sfârșit, se stinse de tot. Maria era tare tristă, plângea zi și noapte. Era sigurul ei prieten, singurul care-i arătase bunătate. Războiul era o lecție despre timp și prietenie: cum clipele se pot lungi într-o eternitate, cum o zi poate deveni o povară, iar o secundă poate schimba destine.

După 5 ani de chin și suferință, cei deportați au fost aduși înapoi în țară. Războiul era gata. Reîntoarcerea lor era un mic strop de fericire care le însenina sufletul, chiar dacă scumpa lor patrie era aproape o ruină. Totuși, odată cu venirea lor, parcă și pământul începea să prindă viață. Casele dărâmate erau încă acolo, drumurile erau pline de praf, dar în aer se simțea o schimbare.

Primăvara își făcea loc încet, iar țara, deși rănită, începea să înverzească din nou. Pe câmpuri apăreau primele fire de iarbă, fragile, dar hotărâte să crească. Copacii, care păreau uscați și fără speranță, își deschideau mugurii mici și luminoși. Peste tot, natura părea să le spună oamenilor că viața merge înainte. Grădinile părăsite începuseră să se umple de flori, iar păsările se întorceau, cântând ca și cum ar fi vrut să aline durerile trecutului.

Înverzirea țării era ca o promisiune că, oricât de grele ar fi fost vremurile, speranța putea renaște. Iar oamenii, văzând cum natura se trezește la viață, simțeau că și sufletele lor se vindecă, puțin câte puțin.

Deși încă tristă, Maria își spunea că poate într-o zi va schimba ceva. Simțea în adâncul sufletului că toate greutățile prin care trecuse o făcuseră mai puternică. Poate că într-o zi va avea curajul să lupte pentru dreptate, să-i ajute pe cei care suferă sau să repare ceea ce războiul distrusese. Gândul acesta îi dădea putere. Își promitea că nu va lăsa durerea să o învingă și că, atunci când va crește, va face tot ce poate pentru ca lumea să fie un loc mai bun.”

Mocanu Adriana Ștefania, clasa a VI-a
Școala Gimnazială „Ionel Miron”, Ivănești
Prof. coord.: Mocanu Simona

Povești de sub ruine

Se spune că ruinele nu tac niciodată. Când vântul le atinge zidurile crăpate și iarba le mângâie pietrele, ele încep să murmure, să povestească despre vremuri demult apuse, despre oameni care au trăit, au iubit și au sperat între acele ziduri. Așa am descoperit și eu poveștile de sub ruine, într-o după-amiază târzie de toamnă, când soarele apunea peste dealurile vechiului sat.

Ruinele erau odată un castel. Pe vremuri, se înălța mândru pe colină, veghind asupra satului ca un paznic credincios. Acum, doar câteva ziduri dărăpănate mai aminteau de măreția lui. Zidurile erau acoperite de mușchi, iar ferestrele, odinioară împodobite cu vitralii colorate, erau doar goluri prin care trecea vântul, șoptind parcă povești uitate.

Am pășit cu sfială printre pietrele reci. Fiecare pas scotea la iveală o amintire, un sunet, o vibrație. Mă gândeam la oamenii care locuiseră acolo - la cavalerii care plecau în zori, la doamnele care priveau cerul din balconul de piatră, la copiii care alergau prin curtea mare. Mi se părea că îi aud râzând, că îi văd trecând în grabă, umbre amestecate cu lumina apusului.

Deodată, am zărit o fereastră prăbușită. Sub grinzile de lemn, un colț de perete părea să ascundă ceva. M-am apropiat. Sub o piatră mare am găsit o cutiuță de metal, ruginită și firavă. Cu grijă, am ridicat capacul. Înăuntru, un pergament îngălbenit și o medalie.

Pe pergament scrisul era tremurat dar lizibil:

„Dacă cineva va găsi aceste rânduri, să știe că aici am iubit și am suferit. Să nu lăsați ca ruinele să tacă, căci ele poartă în ele sufletul nostru.”

Am rămas tăcut. Deodată, ruinele păreau mărturii vii, amintiri transformate în piatră, ecouri ale unor vieți stinse, dar neuitate. M-am așezat pe o lespede și am privit în jur. Razele soarelui se strecurau printre ziduri, iar praful dansa în lumina lor ca niște spirite blânde.

În mintea mea s-a născut o poveste. Mi-am imaginat că medalionul aparținea unei tinere, fiica unui cavaler plecat la război. Ea îl așteptase în zadar, zi după zi, până când castelul fusese distrus într-o luptă. Înainte să piară, ascunsese medalionul și scrisoarea, ca un mesaj peste veacuri, pentru oricine va dori să asculte. Mi s-a părut că aud un suspin. Poate era doar vântul, dar acel sunet purta o tristețe blândă, ca o rugăciune. Ruinele vorbeau cu amintiri. Fiecare piatră, fiecare crăpătură era o literă dintr-o carte pe care doar inimile o pot citi.

Când am plecat, am privit o ultimă dată în urmă. Soarele coborâse complet, iar cerul se înroșise. Ruinele păreau acum aurii, ca și cum s-ar fi aprins dinăuntru. Am simțit că acolo, sub pietre, nu se odihneau doar praful și ruinele, ci povești. Povești de dragoste, de curaj, de speranță. Povești care nu mor, ci doar așteaptă pe cineva care să le asculte.

De atunci, ori de câte ori trec pe lângă locuri părăsite, mă opresc și ascult. Poate că ruinele nu sunt doar vestigii ale trecutului, ci punți spre inimile celor care au fost. Fiecare zid dărămat ascunde o lecție, fiecare ruină e o carte fără copertă, dar plină de suflet.

Și așa, am înțeles că poveștile de sub ruine nu vorbesc despre distrugere, ci despre dăinuire. Ele ne amintesc că nimic nu piere cu adevărat atât timp cât este povestit, că dragostea, curajul și amintirile sunt mai puternice decât timpul.

În ziua aceea, am plecat cu medalionul la piept și cu pergamentul în buzunar, dar mai ales cu o promisiune: să nu las ruinele să tacă. Pentru că în tăcerea lor se ascunde glasul trecutului, iar în poveștile lor, amintirea unei lumi care nu va muri niciodată.

Munteanu Andrei, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Coord.: bibliotecar Jidănașu Manuela

File din trecut

Trăia odată, demult, într-un ținut îndepărtat, o regină pe nume Astrid și fiica sa, Runa. Acestea locuiau într-un castel mare. Pe cât de mare, pe-atât de trist era. Domnea liniștea asurzitoare, era o tăcere cumplită ce te copleșea de cum intrai. Melancolia și tristețea profundă erau resimțite de aproape două săptămâni, mai exact de douăsprezece zile, atunci se întâmplase tragedia cumplită care a adus doliu în familia regală.

Regele Eric fusese doborât în luptă. Astfel, atât victoria, cât și pierderea au fost de partea lor, pentru că el pierise luptând pentru a birui, ceea ce s-a și întâmplat. Vestea a circulat repede, astfel regina a aflat că soțul său nu mai e. Acum ea devenise stăpâna peste ținut, mamă și văduvă. Fiica ei avea patru ani, nu știa exact ce s-a întâmplat cu tatăl, de aceea împărăteasa încercă să ascundă cât de mult posibil acest lucru, spunându-i fetei că regele este acum în cer și le privește neîncetat, purtându-le de grijă. Această tăcere cruntă, care domnea în castel, ținuse o lună. Apoi, încet, încet, atmosfera se liniștise.

Fetița creștea pe zi ce trecea, iar regina îmbătrânea. Astfel, ajunse la ziua aceasta, în care împlinea doisprezece ani; cadoul pe care și-l dorea era să afle despre pierderea tatălui său; celelalte daruri oferite nu însemnau nimic pe lângă dorința ei arzătoare! Într-adevăr, se bucura de cadouri, dar fericirea dispărea la fel de repede. În sufletul ei se afla un sentiment pe care nu îl putea exprima în cuvinte, mai precis, simțea că la un moment dat din viața ei suferise o pierdere, sufletul ei era trist, în ciuda faptului că în exterior părea că nu este afectată.

Regina, văzând ca fata nu se bucură de cadouri, a întrebat-o ce o macină atât de tare, încât nu o lasă să fie fericită. Fetița îi răspunse că îi e dor de tatăl ei și că acum e mare și că vrea să știe ce s-a întâmplat; cum a murit tatăl ei, unde și în ce împrejurare. Astfel, împărăteasa îi spuse fetei să se pregătească, fiindcă în jumătate de oră aveau să plece spre locul tragediei. Regina anunță plecarea și solicită însoțitori.

Ajunși acolo, soldații au început a-i arăta fetei locul unde fusese doborât regele, cauza și alte informații pe care le ceruse prințesa. Împărătesei, văzând că fiica ei este acum cu adevărat liniștită, i se luminează chipul. Soldații făcuseră un mic altar unde aduceau ofrande împăratului, precum flori sau picturi cu acesta. La mormântul acestuia, lumina unei lumânări nu încetase să ardă!

Regina mamă mergea, pe ascuns de fiica ei, în fiecare zi ca să îi aprindă soțului ei câte o lumânare și să își plângă soarta crudă! Și-ar fi dorit să nu se despartă niciodată de el și să rămână veșnic acolo, dar mereu, la sfârșitul zilei, biruia dorul față de fiica sa! Atât de mare fusese iubirea dintre ei!

La aflarea adevărului despre tatăl său, prințesa se liniști și îi ceru mamei să o lase să revină și a doua zi, pentru a-i aduce ofrande și a petrece timp la mormântul acestuia. Regina a fost de acord și, astfel, s-au întors la palat, unde fetița s-a apucat de confecționat un omagiu pe care voia să îl ducă tatălui său. Aceasta a făcut un tablou în care erau prezenți împăratul și

împărăteasa, prințesa (ea, acum, cea din prezent) și o cascadă. Tabloul era împodobit cu flori și cu mărgelile. Cascada reprezintă durerea: lacrimile ei și ale mamei sale.

A doua zi, de dimineață, porni alături de soldați spre cascadă. Ea le spuse acestora că vrea să petreacă timp singură și aceștia se îndepărtară, dar nu prea mult, deoarece era de datoria lor să o păzească. Fetița așeză tabloul pe care l-a adus într-un loc bine ales, unde își dorea să rămână pentru totdeauna; se așeză pe o piatră și începu să vorbească cu tatăl ei. Îi povesti tot... despre viața pe care o avuse până acum și despre faptul că va veni în fiecare zi în acest loc să se sfătuiască cu el. La un moment dat, începu să plângă, gândindu-se la cât de frumoasă putea fi viața ei alături de tatăl său, iar lacrimile ei mari, curate și sincere curgeau șiroaie pe obrăjorii rozalii și, încet, încet, s-au prelungit într-o cascadă la fel cu cea pictată de ea.

Astfel trecuseră mulți, mulți ani, iar acum prințesa era și mai mare, iar regina și mai bătrână, dar cascada unde își vărsa lacrimile și locul unde mergea să vorbească cu tatăl ei rămăseră neschimbate.

În timp, prințesa devenise o conducătoare curajoasă și blândă, înțeleaptă și capabilă să conducă regatul. Din fetița tristă, mică și neajutorată, devenise o tânără puternică. În adâncul inimii ei, o lumină nouă începea să strălucească. Ea învățase că puterea adevărată vine din bunătatea și curajul cu care își urma drumul. Și totuși, de fiecare dată când ajungea la cascadă, simțea că timpul se oprește, iar vocea tatălui ei răsună în șoaptă printre picăturile de apă.

Aceasta este una dintre poveștile găsite într-un jurnal, dintr-un vechi castel, din ținutul nordic din zilele noastre. Probabil jurnalul aparținuse prințesei Runa. Era intitulat „Povești de sub ruine”, dar nu era semnat...

Despre ea, nu am reușit să mai aflu nimic!

Oțăt Daria, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria

Prințul și Vrăjitoarea cea Rea

Cu mult timp în urmă, o prințesă frumoasă din părțile cele mai îndepărtate ale lumii s-a închis în palat pentru că oglinda ei magică i-a spus că un monstru o va omorî. Prințesa a cerut ajutorul unei bătrâne, pentru siguranța ei și a castelului. Aceasta a făcut o vrajă protectoare și a pus-o asupra castelului. Chiar dacă părea că bătrâna încearcă să o ajute pe prințesă, ea avea gânduri ascunse, căci era o vrăjitoare ce avea de gând, de mult, să răpună fata și să îi ia împărăția.

De fapt, oglinda magică văzuse cum, într-o noapte, baba se transforma într-o bestie uriașă ce o blestemă pe fată cufundând-o într-un somn adânc. Însă, când oglinda încercă să o avertizeze pe prințesă, Vrăjitoarea cea Rea îi porunci oglinzii să nu spună niciodată identitatea sa. Oglinda amuți astfel pe vecie sub vraja bătrânei. Așa că, din nefericire, prințesa nu știa că, de fapt, bătrâna căreia îi ceruse ajutorul era chiar dușmanca ei de moarte. Astfel, palatul prințesei s-a transformat într-un iad plin de răutate, de întuneric și ființe negre. Trecură mulți ani, iar în părțile acelea lumea uitase ce e râsetul copiilor, ce înseamnă bunătatea și iubirea...

Din fericire, se auziseră, din moși-strămosi, povești că există o cruce ascunsă în colina unui deal, care putea să o trezească pe fată din somn. Mulți flăcăi și cavaleri au încercat să pună mâna pe cruce ca să salveze prințesa, dar au murit încercând. Astfel, se așternu și mai tare întunericul și totul se ruină încetul cu încetul...

Un cavaler nobil a auzit de prințesă și de Vrăjitoarea cea Rea și hotărî să plece singur spre acel loc. Porni la drum, iar cam pe la mijlocul drumului, se opri la o fântână să ia apă. Un

drac de-al vrăjitoarei, care stătuse la pândă, a tras cu arcul în prinț, dar calul său a nechezat, iar cavalerul se întoarse să vadă ce e. Săgeata îl rată.

- Eeeee! Cum de am putut rata? Cine ești tu de ai atâta noroc? Ai fi și tu din cei care se cred vrednici să își măsoare puterile cu stăpâna mea? Crezi că vei fura crucea vrăjitoarei? Au încercat atâția viteji și nu au reușit! Stai că acuși îți vin de hac! Acum te voi răpune cu sabia!

Ambii cu săbiile s-au duelat până când cavalerul brav și curajos câștigă lupta. Dracul se transformă într-o mierlă, care îi spuse:

- Cavalerule darnic și frumos! Îți mulțumesc că mi-ai eliberat sufletul stăpânit de acel drac! Pentru asta, ia una dintre penele mele! La nevoie, flutură pana, iar eu îți voi îndeplini orice dorință.

După aceasta, prințul continuă drumul până când întâlnește altă creatură. Nu era nici drac, nici înger. Semăna cu un animal îngrozitor de urât, de nu îți venea să te apropie de el, ci să fugi mâncând pământul. Acesta zise:

- Cavalerule, fie-ți milă de mine! Îmi e tare sete, ajută-mă și pe mine că poate îți voi fi și eu de ajutor vreodată!

Cavalerul, iubitor și darnic, scoase niște apă, repede, și-i dete să bea.

- Mulțumesc, dragul meu, că nu te-ai scârbit de mine cum au făcut-o alții! M-ai salvat! Drept mulțumire, ia acest elixir cu putere, la nevoie!

După aceasta, cavalerul, ajunge la castelul vrăjitoarei. Simțind că se apropie pericolul, ea se transformă într-un balaur uriaș cu o mie de capete ce scuipau foc.

Cavalerul, plin de curaj, își aminti de elixir și de pană și nu ezită. El scoase din buzunar pana și o flutură, iar mierla îi apărură în față:

- Mierlă, fă-mă mare și puternic!

Îndată mierla îl făcu mare și puternic, ca să învingă vrăjitoarea. O luptă mare, de o mie de zile și de nopți, se iscă între cei doi. În a o mie zi, prințul, extenuat, luă elixirul și îl bău, astfel reuși să învingă pe babă. Biruită, ea trebui să îl ducă la colina unde ținea crucea ascunsă. De îndată ce luă crucea și salvă pe prințesa, cu o rugăciune închise sufletul negru al vrăjitoarei în cruce, pe veci.

Palatul prințesei se transformă din iad într-un rai de bucurie și fericire, totul datorită cavalerului. Totul renăscu din cenușă! O lume nouă de sub ruine! Prințesa îi mulțumi cavalerului și îl luă de soț, ca să domnească împreună, în pace.

Prin curaj și perseverență, prin milă și bunătate, prin credință și iubire, prințul demonstrează că nimic nu e imposibil dacă îți dai străduința.

Scînteie Iustin, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Daniel

Casa părintească

Îmi aduc aminte și acum zilele acelea când ieșeam cu Doru Iftene, Cobzarul cel Mic, Ionel din vale, iar Baba Tinca ne ocăra că iar i-am spart un geam cu mingea, afară fiind și *copchilul* Măriuței. Dar baba nu băga de seamă. Pfff... și ce mai spărgeam mingile acelea. Atât de supărat era tăticul când făceam vreo năzbâtie, încât noi fugeam, cât ne țineau picioarele, pe iarba plină cu gândaci și balebă de la vitele din gospodărie.

Și când era de făcut treabă, drepti ca la armată stăteam. Eu eram copilul cel de-al cincilea din nouă, așa că tata mă puneă să fac curat la porci, cai, vite, iepuri și găini, în timp ce pe frații mei mai mari îi puneă la căratul baloților, la vie, la porumb sau, de cele mai multe ori, mama mă puneă cu oile la păscut. Ea ne spunea de fiecare dată să punem mâna să învățăm, că altfel om ajunge să paștem, în continuare, oile. Și, când scotea mama plăcintele

din cuptorul încins, vai, ce bătaie era pe ele! Dar, mai ales, când se terminau. Offff... și ce seri frumoase aveam! Ne adunam cu toții grămadă și ne înghesuim toți în camera de zi, nu în cea de curat.

La noi, Crăciunul era o splendoare. Plecam să vestim întregului sat că Iisus s-a născut, de la ora 18.00, și ne întorceam pe la 00.00, 01.00 noaptea. Și câtă bucurie era pe capul nostru că aveam nuci, colaci, dar, mai ales, bomboane, din plin. Nu aveam brad de Crăciun, nici Moșul nu venea prea des, dar mirosul de cozonaci nu-l întrecea nimic. Și, când ne trimitea mama să aducem apă de fântână sau să culegem flori pentru domnul învățător, pe 15 septembrie, aveam un sentiment de copil, fără să ne dăm seama că noi creșteam.

Acum nu mai aud strigând *Ghiță* în continuu, mingea nu o mai batem, nici nu este spartă, baba Tinca, săraca, este la cele sfinte, ca mămica și taticu, iar fântâna și cuptorul nu au mai fost folosite de ani buni. Camera de zi este goală, via este în paragină, cântatul cocoșului nu se mai aude, gândacii și balega nu mai există pe iarba de pe șes. Colindele nu mai răsună, nucii au îmbătrânit, nu se mai simte miros de cozonac cald, iar poarta este încuiată cu un lacăt gros și ruginit, amintirile rămânând în suflet mereu. *Timp, încotro mergi?*

Stoleru Flavia Alesia Elena, clasa a V-a B
Liceul „Ștefan cel Mare”, Codăești
Prof. coord.: Popa Roxana-Adriana

Poveste de sub ruine

Este o zi înnorată din vacanța de toamnă. Soarele se ascunde după norii cenușii, roua dimineții acoperă covorul frunzelor multicolore și este o vreme răcoritoare, dar posomorâtă.

Astăzi, mă duc într-o excursie împreună cu cea mai bună prietenă a mea, pe care o cheamă Karina. Excursia va avea loc în Italia, doar că noi nu mergem la mare, la munte, la muzee sau la lucruri de genul acesta, ci vom călători în Orașul-Fantomă Craco. Suntem foarte nerăbdătoare și vesele! De-abia așteptăm să fim primele care au avut curajul să calce în acest oraș!

Noi călătorim în acest oraș pentru că ne dorim să verificăm dacă tot ce am auzit despre orașul Craco este adevărat. Orașul-Fantomă Craco este un oraș mic care a fost abandonat cu mult timp în urmă, din cauza alunecărilor de teren, a inundațiilor, a cutremurelor și a unor factori care au cauzat probleme de mediu.

Istoria locală s-a prăbușit, resursele naturale s-au epuizat, iar poluarea a afectat sănătatea locuitorilor. Aceștia, încet-încet, au părăsit orașul. Orașul este misterios, melancolic, straniu și înfricoșător, cu clădiri abandonate, străzi pustii și ruine.

Nu mai există cofetăria cu cele mai bune prăjituri din Italia, cum au spus bătrânii, restaurantul cu grătar, palatele, piața, iar orașul a devenit unul posomorât, fără culoare și viață.

Ne-am luat bagajele, care erau două rucsacuri cu tot ce aveam nevoie, și am pornit în călătorie. Drumul este cu avionul. Pe parcursul drumului, noi ne puneam multe întrebări și ne imaginam tot felul de lucruri. Ne gândeam la ce puteam să vedem acolo și cum va fi această experiență. În urma multor gânduri, ne-am decis să ne odihnim, ca să nu fim obosite mai târziu.

După cele două ore de zbor cu avionul, am ajuns în Roma, și de acolo am mers cu cel mai apropiat tren. Am ajuns la cea mai apropiată stație, iar de acolo am mers pe jos până în Craco. În timpul plimbării am mâncat două sandwichuri și am mai povestit despre gândurile noastre.

Când am ajuns acolo, ne-am uitat una la alta, am inspirat adânc și am pornit în marea călătorie. Ne simțeam curajoase și încrezătoare. Eram determinate să descoperim adevărul care se află în spatele tuturor legendelor și zvonurilor spuse și auzite de către noi toți.

Vântul adia, aerul era curat, cum se simte după o ploaie lungă și ceața ne împiedica să vedem toate aceste locuri întunecate și mistice. Era o atmosferă stranie, dar melancolică și misterioasă.

Eu și Karina observam cu atenție fiecare detaliu și lucru care se întâmpla. Noi deveneam din ce în ce mai curioase pe măsură ce timpul trecea și drumul continua. Clădirile aveau ziduri crăpate, acoperișuri lipsă, ferestre sparte, ruine și uși care scârțâiau când adia vântul. Străzile erau pustii, decolorate și pline de tristețe, înguste și șerpuite. Bisericile și clădirile istorice erau foarte interesante și fascinante. Ele erau construite din piatră, rareori din cărămidă sau alt material, care redau atmosfera Antichității. În clădiri am găsit mobilier stricat, vase sparte, cu modele florale și tradiționale pe ele, poze în ramă, uitate de foștii proprietari, și diferite obiecte vechi, ruginite sau decolorate.

Am văzut cafeneaua despre care povesteau bătrânii care au locuit în Craco, care, spre surpriza noastră, încă mai avea panoul cu numele cafelei scris în italiană. Nu mai are atmosfera sa elegantă și istorică și mirosul plăcut al cafelelor și al produselor de patiserie. Nu mai este decorată. Nu mai are arhitectură impresionantă. Nu mai are băuturi și produse italiene, unice și de înaltă calitate. Nu mai există cultură, artă și tradiție. Nu mai există nimic din ce ne povesteau oamenii care au trăit acolo. Era atât de dezamăgitor să privești niște lucruri care au fost uimitoare iar acum nu mai sunt, dar nu am lăsat ca asta să îmi strice nerăbdarea și bucuria pe care o aveam pentru a vizita Orașul-Fantomă Craco.

Piața era goală și fără viață. Nu mai era nimic acolo, decât tarabele, care erau și ele ruinate din cauza vremii și a timpurilor. În mintea mea a apărut o imagine în care oamenii stăteau la coadă să cumpere ce aveau nevoie, fericiți și încântați să fie acolo. Dar mă uitam la ce vedeam în fața mea și mă gândeam că așa e realitatea, nu e mereu fericită și așa cum vrem noi să fie.

Restaurantul cu grătar, palatele și toate celelalte locuri nu mai sunt, din păcate, în zilele de azi. Ce trist e să vezi aceste lucruri înainte nemaipomenite, care acum nu mai sunt. Este interesant să vezi cum arată acum și câtă putere pot avea timpul și forțele naturii. E fascinant să vezi toate aceste lucruri. I-am spus gândurile mele Karinei, iar ea m-a ascultat fără să mă întrerupă și mi-a spus că simte la fel. Am decis să ne continuăm drumul, pentru că începuse să se însereze.

Am ajuns la cea mai mare clădire a orașului, de unde se putea vedea tot orașul Craco. Am privit apusul de la o fereastră spartă și ne uitam la priveliștea magnifică a orașului, care era acoperit de ceață și mistere.

Soarele strălucea și era înconjurat de nori albi și luminoși, iar cerul era un amestec de roșu, portocaliu, galben, albastru, roz și mov. Cerul se lega cu marea limpede, albastră și strălucitoare, care înconjura tot orașul Craco. Era o priveliște de vis, una pe care o vezi o dată în viață, iar eu am văzut-o aici, în Orașul-Fantomă Craco, împreună cu prietena mea cea mai bună, Karina, de care m-am apropiat și mai mult pe parcursul acestei călătorii. Este magic! Am povestit, am râs și ne-am distrat pe cinste.

În ciuda aparențelor, Orașul-Fantomă Craco nu este deloc înfricoșător, nici măcar straniu, este doar istoric, mitic și misterios. Este chiar opusul la ce cred oamenii. Este un oraș plin de magie, cu lucruri de vis, de care nu ai parte prea des. Este cel mai frumos oraș pe care l-am văzut eu și Karina! Nu voi mai vedea ceva atât de minunat în viața mea! Poate că nu e scump și de lux, dar este istoric, relaxant, minunat și nemaipomenit, exact de ce ai nevoie!

Această experiență a fost nemaipomenită! Mă așteptam să văd multe lucruri și locuri frumoase și fascinante, dar nu mă așteptam să fie atât de magnific și de frumos! Nu o voi uita niciodată! Această călătorie ne-a oferit momente memorabile și, aici, în Craco, am avut parte de multe realizări. Am învățat să nu judecăm după aparențe, să înțelegem istoria, să apreciem prezentul, să fim curajoși, să nu renunțăm și să ne bucurăm de tot ce ni se întâmplă, chiar dacă nu mereu se întâmplă cum ne dorim.

Am trecut prin multe peripeții și aventuri, am văzut lucruri magnifice și minunate, am înțeles istoria și am învățat și realizat multe lucruri în doar o zi! Este ceva nemaivăzut! Poate că lucrurile de la care te aștepti cel mai puțin îți vor arăta că pot să schimbe totul!

Am scris această poveste de sub ruine ca să îmi împărtășesc emoțiile, opiniile, trăirile, ce am văzut, învățat și experimentat în doar o zi, în Orașul-Fantomă Craco!

Tănase Alexandra, clasa a VI-a A
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria

Castelul pierdut

Sunt Mara, o exploratoare renumită și pasionată de istorie. Îmi place să descopăr misterele lumii. Nu mă sperie nimic, am descoperit multe locuri antice, precum castele, păduri, locuințe, obiecte valoroase, artefacte și altele. Am o echipă de exploratori care mă ajută în orice. Mereu sunt alături de mine! Dar în ultima călătorie nu mă așteptam să găsesc ceva atât de... interesant.

Trebuia să merg în Peru ca să descopăr un loc vechi, pentru o expoziție, nimic mareț. Am luat avionul și am plecat singură, pentru că ceilalți exploratori aveau o gripă neașteptat de puternică. Oricum, mie îmi plăcea să explorez singură, cu ideile mele și modul meu unic de a descoperi ruine. Nu era o destinație anume, dar trebuia să găsesc ceva ce lumea nu a mai văzut, ceva deosebit.

Mergeam prin pădurea Andes, prin munți. Erau fel de fel de animale sălbatice: mici, mari, rapide, zgomotoase și, mai ales, lupi și cerbi. Frunzele copacilor foșneau într-un mod înspăimântător. Liliicii zburau deasupra mea, copacii se legăneau lent, sunete se auzeau din tufișuri, vântul șuiera printre crengile maronii, făcându-le să scârțâie ca niște oase vechi. Aerul era rece și greu, mirosind a pământ umed și a mușchi verde.

Peste două ore de mers prin codru, am dat de un castel imens, părăsit de nu știu câte secole, cu multe locuri în ruine. Am fost surprinsă că într-o pădure pot găsi așa ceva.

Am intrat. Pereții groși din piatră gri păstrau urmele vremurilor de demult, iar ferestrele înguste, cu rame de fier, lăsau să pătrundă raze palide de lumină. Holurile erau împodobite cu tapiserii vechi, înfățișând scene de vânatoare, cavaleri și blazoane uitate. Pașii mei răsunau ușor pe podeaua de piatră rece, iar ecoul lor părea să trezească umbrele trecutului.

Avea vreo trei etaje: la primul era camera regelui, la cel de-al doilea, camera reginei și la ultimul, camera prințului. Ei erau cei care stăpâneau acel regat care acum este doar o pădure. Totul era foarte prăfuit, era clar că nimeni nu a mai fost acolo de multă vreme.

Era o bibliotecă imensă, cu multe cărți și povești neobișnuite, dar, frumoase, împărțite pe secțiuni diferite: povești aventuroase, misterioase, amuzante, înfricoșătoare, ghiduri pentru orașe și sate care nu mai existau. Pe lângă cărți, mai erau poze cu războinici sau desene jucăușe în creion, făcute de un copil. Dar un raft părea de parcă era nelalocul lui. Mă uitam prin cărți pentru niște informații și, când am luat una dintre ele, peretele cu rafturile s-a mutat din locul lui și s-a ivit o cameră secretă. Era plină de schelete, pânze de păianjen și decorațiuni ciudate. În centrul ei era o carte veche deschisă, într-o vitrină.

Curioasă fiind, m-am apropiat de vitrină și am atins-o ușor. Deodată, o hologramă cu un cavaler apare în fața mea. Era veche, se întrepruiea. El purta un costum roșu, din oțel, era înarmat, gata de luptă. Chipul lui înfățișa frica și curajul, în același timp. După câteva secunde, panicat, murmură următoarele cuvinte:

- Dacă vede cineva asta, înseamnă că acest castel încă este în viață, nu este dărâmat, din fericire. Sper să faci castelul cunoscut din nou, nu știu cine se uită și din ce timp. Acest

castel a fost o construcție importantă pentru părinții mei și sper ca oamenii care îl vor vedea pe viitor să fie la fel de recunoscători pentru el, cum am fost noi. Acum trebuie să îmi ajut...

Holograma cavalerului a dispărut. După cele spuse, mi-am dat seama că el era fiul regelui și al reginei acestui palat. Cred că era în război cu alt regat, de aceea era așa speriat.

Am vrut să îi îndeplinesc visul prințului și să fac castelul răspândit în lume, așa că imediat după ce am plecat din Peru am spus lumii de acest castel pierdut, uitat de omenire și care, ușor, ușor, a devenit o ruină celebră, numită „Castelul Fantomă”.

Tănase Teodora, clasa a VI-a A
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Daniel

Călătorie prin istorie

Totul a început într-o zi obișnuită de școală, când Elena, o fată de 14 ani, pasionată de istorie, s-a refugiat în biblioteca veche a școlii pentru a-și termina proiectul. Îi plăceau nespus mirosul cărților prăfuite și liniștea aceea mormântală dintre rafturi. Acum căuta ceva diferit, ceva să o inspire. Pe unul dintre cele mai înalte rafturi, zări o carte veche, groasă, legată în piele, cu titlul abia lizibil: „Istoria nespusă a lumii”. Și de îndată ce a atins cartea, o lumină puternică a izvorât dintre paginile vechi și roase de vreme.

Elena a închis ochii speriată, era cu neputință așa ceva. După o vreme, când i-a deschis, a realizat că nu se mai afla printre cărți. Zgomotul unei piețe aglomerate luase locul liniștii din bibliotecă. Oameni diferiți, care cu diverse lucruri, statui imense și un soare arzător de abia putea să-și dea seama că se afla în Roma Antică. Confuză și curioasă în același timp, nu putea să-și explice cum a ajuns acolo și, mai ales, sclavă, pentru că tocmai fusese luată și dusă la o matroană nobilă. Așa a petrecut câteva zile la Roma, învățând despre modul de viață, organizarea statului și cultura romană. Sarcinile zilnice nu erau tocmai usoare, însă curiozitatea pentru vremea de mult apusă îi dădea energia și entuziasmul să le parcurgă. Așa a ajuns să participe la o festivitate religioasă unde l-a cunoscut pe marele Iulius Cezar. Totul părea un vis, până când cartea a început să tremure.

O altă lumină puternică a învăluit-o, iar când s-a trezit era în mijlocul străzilor Parisului anului 1789. Tocmai în mijlocul Revoluției franceze. Fiind îmbrăcată în haine modeste, a fost ușor confundată cu fiica unui burghez. A reușit să se ascundă într-o brutărie, unde a mâncat cea mai delicioasă baghetă cu unt și l-a cunoscut pe Louis, un băiat ce o suspecta că ar fi spion. După multe discuții, au reușit să se împrietenească. Când Elena a fost prinsă de soldații regali, inima i-a sărit din piept. Forța cu care o împingeau să urce treptele închisorii Bastilia o făcea să-și dorească să se termine totul, iar teama că va rămâne captivă acelor vremi o înspăimânta. Strigătele asurzitoare ale mulțimii nu-i mai dădeau răgaz de rugăciune. Era într-un coșmar fără sfârșit, mâinile îi tremurau, iar lacrimile îi cuprinseseră obraji. Minte se tulburase cu fel și fel de gânduri: „Acesta e sfârșitul, oare nu se mai aprinde cartea?!? Voi pieri aici?!?” Celula rece și solemnă nu-i dădea prea multe speranțe, cartea era departe de a face o nouă mutare. Soldații o priveau iscoditor, aerul greoi parcă era o mantie grea, iar speranța nu se întrevedea de nicăieri. „Cine mă va crede?!? E cu neputință, nu pot crede nici eu ceea ce se întâmplă”. Prin amalgamul acesta de gânduri răvășite se auzi un glas răgușit: „Vei pieri aici, nimeni nu te va crede, nimeni nu te va scoate de aici.” Era glasul pierdut al unui prizonier uitat de timp în temniță. Iar ea, o fată venită de nicăieri, cu o carte misterioasă și un carnetel unde își nota despre planurile revoluționarilor. Nu părea un discurs prea bun.

Dar în toiul nopții, când zgomotele Bastiliei păreau să se fi stins, s-a auzit un șuierat scurt. Apoi un zgomot metalic, iar ușa celulei s-a crăpat lăsând vederii chipul lui Louis, prietenul din brutărie. Reușise, cu ajutorul unui revoluționar, să ajungă la ea. Timon fusese

brutarul personal al unui gardian, știa toate locurile temniței. Fugeau pe coridoarele înguste, iar lumina torțelor tremura pe zidurile reci. La fiecare colț, Elena simțea cum inima i se oprește. Un zgomot de pași. Un strigăt în depărtare. „Dacă ne prind, totul e pierdut”, își spunea ea în gând.

Într-un final, au ajuns la un tunel secret ce dădea în aleea din spatele închisorii. Cu respirație greoaie, cu ochii înlăcrimați și de spaimă și de plâns, amețită, simți gustul dulce al libertății. Acel sentiment de eliberare, de libertate. Nu știa cum să-i mulțumească lui Louis. Nu apucase să-și tragă sufletul, că simți din nou vibrația cărții, iar tunelul de lumină o duse acasă. În mijlocul familiei, înconjurată de iubirea și ocrotirea celor dragi, simți ce înseamnă cu adevărat bucuria, mulțumirea și originile.

A doua zi, merse din nou la bibliotecă, căută pe toate rafturile, însă cartea era de negăsit. Întrebă de ea, dar nimeni nu știa de existența acelei cărți. Resemnată, plecă spre casă, dar un gând își făcuse loc în mintea ei: „Poate istoria are felul ei de a te încerca și modul ei de a te elibera în același timp”.

Timuc Adelina, clasa a VII-a A
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Coord.: bibliotecar Jidănașu Manuela

Povești de sub ruina timpului

Poveștile de sub ruine nu arată semnificația unor locuri istorice din zilele noastre, ci amintirile care au supraviețuit unei distrugerii. Jurnalul Annei Frank este o mărturie vie, o voce care răsună de sub ruinele unuia dintre cele mai întunecate momente din istoria omenirii. Dincolo de paginile îngălbenite și de cuvintele scrise de o adolescentă, se ascund emoții puternice: lacrimi, frici, visuri și speranțe.

Timpurile în care a trăit Anne Frank au fost marcate de teroare, frică și suferință. Era perioada celui de-Al Doilea Război Mondial, când ura și discriminarea ajunseseră la cote greu de imaginat. Evreii erau persecutați, izgoniți din propriile case, forțați să trăiască ascunși sau mutați în locuri unde milioane de oameni și-au pierdut viața, în suferință. Lumea era împărțită între cei care luptau pentru libertate și cei care încercau să distrugă această libertate. În mijlocul aceluia haos, o fată de doar 13 ani își scria gândurile cu sinceritate despre curaj, dovedind că și în cele mai sumbre timpuri poate exista umanitate.

Anne Frank era o fată evreică plină de viață, care a fost nevoită să se adăpostească împreună cu familia ei în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. În fiecare zi scria în jurnalul ei ca și cum ar fi vorbit cu o prietenă imaginară, numită Kitty. Prin rândurile ei vedem cât de adâncă este dorința omului de a trăi chiar și atunci când viața pare imposibilă. Jurnalul ei este o lumină puternică ce strălucește printre ruinele războiului.

Citind jurnalul, îmi imaginez cum o tânără își transformă emoțiile în artă. Într-o lume agitată, Anne reușește să-și păstreze inocența și speranța. „Cred că oamenii sunt buni în adâncul sufletului lor”, scria ea, în momentul în care lumea părea pierdută.

„Poveste sub ruine” putem numi tot ce a rămas din copilăria și visurile autoarei. Deși ea nu a supraviețuit războiului, cuvintele ei au rămas în inima fiecărui cititor. Anne este vocea unei generații pierdute, dar și vocea tuturor oamenilor care nu renunță la dorința de a trăi.

Viața fetei din locul secret a fost o adevărată luptă pentru supraviețuire. Zilele treceau lent, iar teama de a fi descoperiți era mereu prezentă. Anne trebuia să trăiască în tăcere, fără a face zgomot, fără a putea ieși afară, fără libertatea de a fi copil. Cu toate acestea, jurnalul dezvăluie o forță și o dorință de a avea o lume mai bună. Unul dintre citatele care reflectă cel mai bine spiritul ei este: „Cât de minunat este că nimeni nu trebuie să aștepte nici un moment pentru a începe să îmbunătățească lumea.” Prin aceste cuvinte, Anne ne arată că

speranța și bunătatea nu trebuie amânate, chiar dacă lumea pare prăbușită în jur. Ea credea în puterea fiecărui om de a schimba ceva, oricât de mic ar fi acel lucru. Acesta poate fi cel mai mare mesaj al jurnalului ei: că umanitatea nu dispare, chiar și atunci când totul pare pierdut.

Așadar, în Jurnalul Annei Frank putem întâlni adevărate „povești de sub ruine” despre curaj, dragoste și speranță. Sunt mărturiile care ne arată că oricât de mare ar fi întunericul, lumina nu dispare niciodată. Jurnalul Annei rămâne o lecție despre puterea cuvântului, despre credința în oameni și despre frumusețea de a visa chiar și atunci când lumea nu mai are culoare.

Trifan Antonia, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Daniel

SECȚIUNEA PROZĂ – LICEU

Povești pierdute în vânt

Sub ruinele lumii de odinioară dorm povești. Nu sunt scrise pe hârtie și nici rostite cu glas tare. Sunt adunate în tăcerea pietrelor prăbușite, în fumul care s-a ridicat deasupra unor vieți ce nu s-au mai întors niciodată. Poveștile acestea se citesc și, în același timp, se simt. În mirosul prafului, în vibrația pământului care își amintește pașii celor plecați, în respirația vântului care trece peste ziduri frânte și le leagă ca pe niște leagăne goale ale copilăriei pierdute.

Fiecare ruină ascunde o poveste de iubire și o poveste de durere. În spatele fiecărei pietre arse de soare a existat cândva o mână care a așezat-o acolo, cu grijă, visând la o casă, la o viață, la un mâine. Ruinele nu sunt doar semne ale sfârșitului, ele sunt, paradoxal, dovezi că a existat un început. Ele vorbesc, prin muțenia lor grea, despre ce înseamnă să fi fost viu.

Poate că sub o arcadă sfărâmată a râs cândva o femeie. Poate că pe treptele acoperite de iarbă un copil a învățat să meargă. Poate că între zidurile acelea a bătut odată o inimă care n-a știut niciodată că timpul o va transforma în ecou. Totul pare pierdut, dar nimeni și nimic nu este cu adevărat dispărut. Doar îngropat în praf, așteptând o privire care să-l descopere, o ureche care să-l asculte.

Poveștile de sub suine nu sunt doar ale clădirilor, sunt și ale oamenilor. Fiecare dintre noi poartă în sine un oraș ruinat, o amintire care s-a prăbușit, un vis care a ars. În noi trăiesc ruinele propriilor iubiri, ale propriilor speranțe, ale propriilor naivități. Și, totuși, tocmai de acolo, din cenușa lor, cresc cele mai frumoase povești. Căci nimic nu e mai puternic decât omul care, după ce a fost dărâmat, alege să zâmbească din nou.

Când privim o ruină, privim o oglindă a timpului. Trecutul nu dispare, doar se ascunde, așa cum un copil se ascunde în jocul de-a v-ați ascunselea, știind că va fi găsit. Dincolo de zidurile crăpate, dincolo de răni și praf, există întotdeauna un fir de lumină. Este firul care ține vie memoria. Este vocea blândă a celor care au fost și care ne șoptesc din tăcere: *Nu ne uitați!*

Poveștile de sub ruine sunt lecții despre fragilitatea lumii, dar și despre puterea renașterii. Acolo unde pare că s-a sfârșit totul, poate începe, din nou, viața. Într-o floare care răsare printre pietre, într-un copil care aleargă printre ziduri vechi, fără să știe ce a fost acolo, într-o privire care înțelege, printre cuvinte, că frumusețea nu moare niciodată, doar își schimbă forma. Când închizi ochii, poți auzi poveștile de sub ruine. Le simți cum tresar, cum se ridică, cum își scutură praful și se așază lângă tine, ca niște umbre calde. Te privesc și îți spun că, dincolo de sfârșit, există mereu o amintire care respiră, un sens care nu poate fi ucis, o lumină care nu se stinge. Și poate tocmai de aceea iubim ruinele. Pentru că în ele recunoaștem propria noastră poveste. Cea a unei lumi care s-a prăbușit, dar care, în ciuda durerii, continuă să vrea să trăiască. Cea a inimilor care au fost frânte, dar care încă bat. Cea a oamenilor care, printre dărâmături, îndrăznesc să creadă din nou în frumusețe.

Sub ruine nu e doar praf. E viață. E memorie. E speranță. Și fiecare piatră, fiecare tăcere, fiecare suflu de vânt poartă în sine o singură rugăciune: *Să nu uităm niciodată că din ruine se nasc povești, și din povești... renaște lumea!*

Alexa Lorena-Maria, clasa a X-a A
Liceul „Ștefan cel Mare”, Codăești
Prof. coord.: Popa Roxana-Adriana

Sub fusta Țarinei

Pe 11 iulie 1711, la Stănilești, s-a scris una dintre cele mai dureroase pagini din istoria Moldovei. Dimitrie Cantemir, domn învățat și curajos, se afla alături de Țarul Petru cel Mare, pregătit să înfrunte o armată otomană uriașă. Visul lui era limpede: să elibereze țara de sub dominația străină.

Câmpul de luptă mirosea a praf de pușcă și a teamă. Cerul era tulbure, iar râul Prut părea să respire greu, ca un martor tăcut. Tunurile au început să bubuie dis-de-diminează. Moldovenii și rușii au luptat umăr la umăr, dar valurile de soldați otomani păreau nesfârșite.

După două zile, soarta era deja hotărâtă. Rușii erau flămânzi și sleiți de puteri. Moldovenii nu mai aveau muniție. Fumul acoperea totul, iar Cantemir simțea cum speranța se stinge. În cortul său, privind harta mototolită, înțelesese că visul libertății se prăbușea. În acea tăcere apăsătoare, a auzit o voce. Țarina Ecaterina, soția Țarului Petru, venise pe câmpul de luptă. Rochia ei strălucea în lumina torțelor. S-a apropiat de el și i-a spus pe un ton calm:

- „Dimitrie, ascunde-te! Nu e vremea să pieri. Țara ta are nevoie de tine.”

Cantemir a ezitat, dar ea și-a ridicat fusta grea de mătase și i-a făcut semn să se adăpostească. În clipa în care s-a aplecat, lumea s-a răsturnat. Sub faldurile rochiei, pământul dispăru, iar lumina albă îl învălui.

Când ochii i se obișnuiră, se afla într-un tărâm al viitorului. Ziduri translucide se ridicau spre cer, râul curgea limpede și fiecare suflu de aer părea încărcat de timp și destin. În fața lui, scena se schimba ca un tablou viu. Tronuri și coroane se ridicau și dispăreau, umbre de domnitori și orașe se schimbau într-un ritm alert.

Prima imagine îl zdruncină: încoronarea lui Pavel I. Strălucirea coroanei nu putea ascunde tensiunea din jur. Cantemir simțea pulsul destinului: Pavel urma să fie ucis după doar cinci ani de domnie. Vedea cum conspirația se țesea în umbre, cum oamenii care păreau prieteni deveneau trădători și cum istoria își lăsa amprenta crudă asupra imperiului.

Într-un salt în timp, Moldova se desfășura în fața lui ca un pergament uriaș. Vedea decenii de frământări, domnii scurte și instabile, alianțe fragile și conflicte care se repetau ciclic. Orașele creșteau și se prăbușeau, pădurile erau arse și apoi renășteau, oamenii cădeau și se ridicau. Fiecare eveniment se lega de altul, iar Cantemir înțelegea că viitorul era o țesătură complicată, legată de alegeri și destin.

Mai departe, soarta lovi vechiul dușman, Ahmed al III-lea. Nepotul său îl detrona, așa cum destinul îl chemase, iar umbrele trecutului îl urmăreau neîncetat. Cantemir simțea cum trecutul și viitorul se intersectează, cum deciziile unui singur om pot modela soarta unei întregi regiuni. Vedea cum Pavel I cade, trădat, în palatul său strălucitor, iar Moldova continuă să tremure sub domnii instabile. Vedea generații întregi de oameni, orașe reconstruite și iar prăbușite, și cum frământările se întind pe decenii.

Atunci, într-un moment de tăcere absolută, Cantemir se văzu într-o imagine care îl zgudui: în somnul de veci, în țara lui iubită, în biserica Sf. Trei Ierarhi din Iași, în anul 1935, când urma să fie reînhumat. Liniștea și pacea locului contrasta cu haosul câmpului de luptă.

El înțelegea că, indiferent de zbuciumul lumii, în final, sufletele se odihnesc, iar Moldova rămâne pământul lui, al iubirii și al memoriei.

Țarina, strălucitoare și misterioasă, apăru lângă el și-i puse o coroană imaginară pe cap:

- „Adevărata victorie nu se măsoară în arme, ci în minte și inimă. Observă, Dimitrie, și învață. Ce vezi aici se poate schimba doar prin cunoaștere și înțelepciune.”

O clipă mai târziu, lumina se stinse. Cantemir se trezi pe câmpul real de la Stănilești. Țarina îl privea calm, iar în jur armata rusă depunea armele. Învinși. Prutul curgea tăcut, iar cerul era roșu de la apus. Aerul mirosea a fum și a pământ umed, iar zgomotul câmpului de luptă se pierduse, lăsând în urmă un ecou care părea să vibreze în mintea lui.

Cantemir rămase nemișcat, simțind greutatea a ceea ce văzuse. Fiecare detaliu al viziunii i se imprimase în suflet: încoronarea lui Pavel I, asasinatul care urma să zguduie imperiul, Moldova prin secole de frământări, soarta lui Ahmed al III-lea, oameni care cădeau și renășteau, orașe care se reconstruiau și se prăbușeau. Toate acestea nu erau simple imagini, erau lecții despre fragilitatea puterii și despre forța cunoașterii.

Pe măsură ce pașii îl purtau prin câmpul pustiu, Cantemir simțea cum sufletul îi devenea mai atent la fiecare detaliu al realității. Prutul care curgea tăcut nu mai era doar un râu, era martorul unui destin întreg, al unei Moldove care se va lupta mereu să supraviețuiască și să-și păstreze identitatea. El înțelese că fiecare bătălie pierdută pe câmp era doar o parte a unei victorii mai mari: victoria ideilor, a culturii și a spiritului neamului.

Se întrebă dacă vreunul dintre oamenii care căzuseră astăzi va fi amintit. Poate nu ca eroi pe harta lumii, dar ca martori ai timpului, ca stâlpi ai unui destin care se întinde peste veacuri. Cantemir știa că Moldova va trece prin conflicte, trădări și domnii efemere, dar că, în toate acestea, esența ei va rezista. Fiecare carte pe care urma să o scrie, fiecare traducere, fiecare cuvânt așternut pe hârtie devenea un act de rezistență împotriva uitării.

Lângă el, cortul și harta mototolită păreau acum fragmente de trecut, dar viziunea îi lăsase o ștampilă adâncă în minte. Fiecare detaliu văzut sub fusta Țarinei se transforma într-un ghid pentru viitor: cum să privească puterea fără iluzii, cum să judece oamenii, cum să întrezărească consecințele fiecărui pas al Moldovei. Își simțea inima mai grea, dar mai plină de înțelepciune.

Ani mai târziu, în Rusia, Cantemir își amintea fiecare clipă din acea vedenie. Poate fusese nebunie, poate magie, dar, pentru el, adevărul era limpede: istoria nu se măsoară doar în bătălii câștigate sau pierdute, ci și în capacitatea de a înțelege și de a transmite cunoașterea.

Fiecare scriere a sa, fiecare studiu despre Moldova și lumea din jur era un act de pregătire a oamenilor pentru viitor, pentru inevitabilele încercări ale timpului.

Se gândea la Pavel I, ucis după doar cinci ani, la modul în care ambițiile și trădările schimbă soarta unui imperiu, și la soarta lui Ahmed al III-lea, care îi arăta că destinul nu iartă pe nimeni. Toate acestea îi confirmau că puterea adevărată nu stă în tronuri sau armate, ci în înțelepciunea de a înțelege trecutul și viitorul.

Cantemir înțelese că Moldova va continua să se schimbe, să lupte, să piardă și să câștige, iar rolul lui era să fie martor și povestitor. În fiecare carte, în fiecare lecție, el așeza fragmente din viziunea lui sub fusta Țarinei, ca pe niște semne pentru cei care vor veni după el.

Prutul curgea tăcut, ca și cum timpul însuși ar fi vrut să-i amintească: ce se întâmplă azi este doar începutul unei istorii mai mari.

Cantemir zâmbi ușor, știind că, deși el nu putea schimba tot ce va urma, cunoașterea, scrisul și înțelepciunea puteau fi adevăratele arme ale unui neam.

Astfel, legenda rămâne vie: Dimitrie Cantemir, ascuns sub fusta Țarinei, a privit viitorul Moldovei și al imperiilor, purtând cu el conștiința că adevărata putere se măsoară în idei, nu în săbii, și că fiecare gând, fiecare cuvânt și fiecare lecție poate modela destinul unui neam întreg.

Benea Erika-Elena, clasa a X-a
Colegiul Național „Cuza-Vodă”, Huși
Prof. coord.: Avram Carmen-Any

Groapa bivolilor

În cadrul activităților din Săptămâna „Școala Altfel”, am avut prilejul, alături de domnul profesor de geografie, să descopăr un colț de lume ascuns sub straietele timpului - un loc plin de mister și legende, chiar în satul Lălești, din comuna Puiești, județul Vaslui.

Am pornit pe jos spre marginea de vest a satului, unde pământul se lasă ușor într-o depresiune adâncă, tănuită de iarbă și tufe. Acolo se află ceea ce localnicii numesc, cu un amestec de mândrie și taină, „Groapa Bivolilor”. La prima vedere, pare doar o adâncitură obișnuită în țărână, dar sub liniștea ei se ascund povești vechi cât satul însuși.

Nea Vasile Grigore, proprietarul locului, ne-a întâmpinat cu o privire senină și cu o voce care părea să vină dintr-o altă vreme și ne-a povestit despre istoria acestui loc și despre legendele care s-au transmis din generație în generație.

Având în față groapa, de formă alungită și paralelă cu cursul unui pârau din apropiere, ce are o diferență de nivel de aproximativ 1-1,20 metri, proprietarul a început să depeze povestea spunându-ne că, odinioară, aici au poposit oameni veniți din Maramureș, aducând cu ei turme de oi și bivoli. Deoarece verile erau foarte călduroase, iar bivolii suportau cu greu arșița, oamenii au ridicat un mic heleșteu unde aceștia se puteau răcori.

Forma alungită a gropii sugerează că, de fapt, aceasta este un sector al albiei râului din apropiere, care a fost zidit cu piatră locală - gresie - pentru a preveni surparea malurilor.

„Am scos multă piatră de aici, în anii din urmă”, ne-a mărturisit bătrânul. „O foloseam la pavarea curții... apoi groapa a fost acoperită și am pus acolo răsaduri de tutun.” Dar, odată cu piatra, parcă scotea la lumină și amintirile, căci el și-a amintit de o poveste spusă de părinții săi - despre o luptă veche, aprigă, purtată cândva între maramureșeni și o altă oaste.

Nici el nu mai știe cine a învins, dar legenda a rămas, șoptită din tată-n fiu, ca o umbră a trecutului care nu vrea să se stingă.

Se spune că, nu departe de acolo, pe versantul dinspre nord-vest, s-ar fi descoperit o sabie frântă și cioburi de ceramică decorate cu valuri, parcă ecouri ale unei lumi scufundate în tăcere.

Alte trei locuri din apropiere ascund urme asemănătoare - cioburi de vase, resturi de terase, mărturii mute ale unei locuiri vechi, pe care nici bătrânii satului nu o pot plasa în amintirea lor.

La doar câțiva kilometri, spre sud, se ridică Dealul Muntenilor, în satul Tomești, cu cătunul Făgăraș, întemeiat de oameni veniți cândva din munții cu același nume. Poate că drumurile acelor străbuni s-au întâlnit aici, la Lălești, unde pământul a devenit punte între două lumi - Maramureșul și Făgărașul - unite prin aceeași limbă și aceleași meșteșuguri, mai ales arta olăritului.

Și, totuși, o întrebare plutește încă în aer: Nea Grigore este urmașul celor veniți din Maramureș sau al celor care i-au primit? Poate că răspunsul se ascunde chiar în sângele lui, în felul cum privește pământul și ascultă poveștile.

Vizitând Groapa Bivolilor, am înțeles că istoria nu trăiește doar în manuale sau muzee, ci în respirația locurilor simple, în glasul oamenilor și în tăcerea pietrelor. Fiecare fir de iarbă, fiecare adiere de vânt poartă o fărâmă din trecutul nostru.

Poate că nu vom ști niciodată cine a luptat aici, dar locul ne cheamă să nu uităm. Să privim pământul ca pe o carte deschisă, în care trecutul ne vorbește încă - în șoapte, în umbre și în lumina blândă a amintirilor.

Budurache Denisa, clasa a XII-a
Liceul Tehnologic Puiești
Prof. coord.: Alexandru Natalia

Sufletul uman

Trecutul nu dispare niciodată cu adevărat. El se ascunde în straturi adânci, sub praful anilor, sub zidurile tăcerii, sub ruinele pe care le purtăm în suflet. Acolo, în adânc, se află povești pe care timpul nu le-a putut distruge, povești care așteaptă să fie redescoperite.

Am trecut într-o zi prin satul bunicilor mei. Casele vechi, cu acoperișurile lăsate, păreau că dorm. Zidurile lor crăpate miroseau a ploaie, a fum și a amintiri. M-am oprit în fața unei case dărâmate, care se afla lângă casa bunicilor mei, care fusese odată plină de râsete. Totul a dispărut. Printre pietrele căzute, am văzut o fotografie ruptă în două, o femeie care zâmbea. Mi s-a părut că ruina îmi vorbea.

Atunci am înțeles că fiecare ruină poartă în sine câte o poveste, un ecou al vieții. Că sub zidurile căzute nu se ascunde moartea, ci memoria. Că dincolo de ce vedem, există un strat de povești nevăzute, povești de iubire, de curaj, de pierdere, de speranță.

Într-o lume care se grăbește să construiască mereu ceva nou, ruinele par inutile. Dar ele ne amintesc de esență. Ele vorbesc despre curajul de a continua, despre puterea de a transforma durerea în înțelepciune și despre frumusețea renașterii. Ele ne spun că tot ce e stabil se clădește pe temelii vechi. Că pentru a privi înainte, trebuie uneori să ne întoarcem înapoi.

M-am gândit că, poate, fiecare dintre noi e o casă care s-a prăbușit puțin. Adevărata ruină este a sufletului care renunță. Cred că „Poveștile de sub ruină” sunt povești despre renaștere. Despre cum, uneori, cea mai frumoasă lumină răsare din cele mai adânci umbre.

Din pietrele căzute se pot ridica noi temelii, din umbrele adânci se poate naște o lumină mai puternică. Poate că tocmai fragilitatea noastră ne face să fim vii, iar rănile devin locuri prin care pătrunde lumina.

Astfel, ruina reprezintă un început, o dovadă că, dincolo de căderi, există mereu o șansă de a construi ceva mai trainic, mai luminos, mai adevărat.

Busuioc Alexandra, clasa a X-a A
Liceul „Ștefan cel Mare”, Codăești
Prof. coord.: Dumitriu Corina

Povești de sub ruinele caselor fraților

La marginea satului, pe o stradă liniștită, se află trei case bătrâne, așezate una lângă alta, ca niște surori. Când eram mică, mama îmi spunea că acolo au locuit trei frați. Le-au construit cu mâinile lor, pe același teren, ca să fie mereu aproape. Casele erau aproape la fel: cu acoperiș roșu, prispe lungi și grădini pline de flori.

Primăvara se auzea râsul copiilor lor prin curți, iar seara mirosea a pâine caldă și a tei înflorit. Frații se ajutau la toate: când unul repara gardul, ceilalți veneau cu unelte, când unul avea bucurie, toți sărbătoreau. Satul întreg îi știa ca fiind uniți și gospodari.

Dar anii au trecut, copiii au plecat la oraș, iar bătrânii s-au stins unul câte unul. Casele au rămas nelocuite, acoperișurile s-au deteriorat, iar iarba a crescut mare în curți. Când treci acum, pe acolo vezi doar ruine: pereți scorojiți, ferestre fără geamuri, porți ruginite. Totuși, dacă stai puțin și ascuți, parcă auzi glasuri.

Vântul care trece prin curți parcă șoptește povești din alte vremuri - despre râsete, muncă și dragostea frățească. O rândunică și-a făcut cuib sub streășina celei mai vechi case, iar în fiecare primăvară se întoarce, ca și cum ar vrea să țină vie amintirea celor care au trăit acolo.

De multe ori, mă opresc în fața ruinelor și încerc să-mi imaginez cum arătau odată. Îmi place să cred că acele case încă păstrează căldura oamenilor care le-au construit și că sub pietrele și zidurile prăbușite se ascund povești de familie, de iubire și de viață simplă.

Poate că, într-o zi, cineva le va reconstrui. Dar chiar dacă nu, poveștile lor vor rămâne mereu vii în inimile celor care știu să privească dincolo de ruine și să simtă ce a fost odată acolo: dragoste, curaj și legătura puternică dintre frați.

Călin Denisa, clasa a X-a A
Liceul „Ștefan cel Mare”, Codăești
Prof. coord.: Dumitriu Corina

Ecoul Independenței

În vara anului 1877, pământul României răsuna sub pașii a mii de soldați ce porneau spre frontul de la Grivița. Tunurile tunau ca niște glasuri de foc, iar fumul obuzelor se ridica peste colinele încărcate de speranță și teamă. În mijlocul bătăliei, printre ruinele satelor și pădurile cuprinse de război, se putea simți un aer de nemurire: oamenii luptau nu doar pentru pământ, ci pentru libertatea unui întreg neam. Printre ei, fiecare gest, fiecare privire, păstra ecoul dorinței de a trăi într-o Românie independentă, liberă și unită.

Era anul ce avea să reprezinte una dintre cele mai semnificative cotituri în destinul României moderne, era anul în care cuvântul erou semnifica dorința arzătoare de a transforma țara într-un tărâm unic, liber și demn de lăsat moștenire viitoarelor generații.

Războiul pentru Independența României a reprezentat nu doar detașarea țării noastre de influența Imperiului Otoman, ci renașterea poporului ce a luptat cu demnitate, lăsând în urmă ruine, câmpuri pustii și speranța unei națiuni independente.

Era o zi fierbinte de iulie. Primele raze ale soarelui auriu mângâiau firele arse ale ierbii ce acoperea, asemeni unei mantii, dealurile Griviței. Frunzele unor copaci se legănau alene în bătaia vântului dimineții, dând impresia că ceva avea să se întâmple. Câteva berze își luaseră zborul dintr-un lan auriu cu grâu, îndepărtându-se spre colinele din satele vecine.

Victoria pășea încrezătoare pe poteca ce în urmă cu decenii era străbătută de soldați ce mășăluiuau cu demnitate și încredere spre frontul de luptă. Ea era o fată zâmbitoare, iubitoare de natură și mereu în căutarea adevărilor istorice. Visa la profesia de jurnalist de război, întrucât dorea să fie cea care avea să scrie articolele din zonele de conflict pe baza propriei sale viziuni. Pornise la drum în această zi de vară pentru a căuta noi surse de inspirație pentru articolele sale.

Însă ceea ce Victoria nu știa era faptul că această zi urma să fie prima pagină a unui articol devenit roman, deoarece ceea ce a reușit să scoată de sub ruinele trecutului era un izvor de inspirație fără de sfârșit. În drumul său, Victoria a zărit o cruce veche, al cărei scris reprezenta o enigmă deoarece trecerea timpului l-a șters de tot.

Din dorința de a îndrepta bucata de lemn putrezită, Victoria a devenit martora unei descoperiri uluitoare. Un lacăt vechi, acoperit de un strat de rugină roșie ieșea de sub un pâlcc de flori galbene. Luând lacătul în mână, fata a simțit că ceva se află legat de acesta. Fără ezitare, tânăra a început să smulgă pâlcul de flori galbene, ale căror rădăcini acopereau o cutie metalică neagră, inscripționată cu inițiala T și cu cifra 77.

Lacătul a căzut brusc, fapt datorat vechimii acestuia, lăsând deschisă cutia ce ascundea două obiecte, o cruciuliță aurie, dar și o fotografie veche, pe al cărei spate era scrisă adresa unei locuințe, precum și numele TRAIAN PINTEA. Victoria rămăsese uluită. Era străbunicul ei, cel despre care se credea că a părăsit țara în pragul războiului din 1877. Iar adresa era a casei acestuia, o moară destinată măcinării grânelor țăranilor din provincie.

Acesta a fost momentul în care Victoria a înțeles că totul fusese o minciună, că ruda sa de sânge nu a ales calea fugii în străinătate, ci a luptei pentru eliberarea definitivă a României. Atunci tânăra a deschis telefonul și a căutat adresa de pe fotografie. Cu inima bătându-i puternic, fata a ajuns în fața morii, cea care în urmă cu câteva decenii a fost locuința celui care azi a început să capete mai multă atenție și respect din partea fetei cu ochi albaștri, ghidată de dorința de a scoate la lumină adevărul.

Domnul Berca, proprietarul morii, a lăsat-o pe fată să urce în podul acesteia, ea recomandându-se drept fiica unei brutărese din satele vecine, trimisă de mama ei după făină pentru pâinea pe care trebuia să o pregătească cu ocazia unui festival culinar tradițional.

Victoria a urcat pe treptele din lemn, ajungând în podul plin cu saci din pânză gri, în care se afla făina. Fata a început să caute fără oprire dovezi ale trecutului străbunicului ei, fiind convinsă că are să găsească ceva ce o va ajuta în noua sa investigație. După lungi căutări, adevărul a fost descoperit în spatele unei icoane cu ramă veche, dar care părea pictată în acel moment. Tânăra și-a amintit din istorisirile bunicii sale materne că pentru străbunicul ei, credința făcea parte din ADN-ul lui. În spatele icoanei era o scrisoare scrisă cu litere caligrafice, fiind o confesiune a bărbatului care murise în război pentru țară. În scrisoare, acesta relata faptul că ultimele sale gânduri nu fuseseră pentru glorie sau faimă, ci pentru oamenii pe care îi iubea și pentru țara pe care o visa liberă și unită. „Dacă cineva va găsi această mărturie,” scria el cu litere tremurânde, „să știe că sacrificiul nu este niciodată pierdut, căci chiar și din cenușa ruinei războiului răsare speranța unui viitor mult mai bun.”

Victoria simți cum cuvintele străbunicului îi traversează sângele ca un curent electric. Camera părea să vibreze sub glasul trecutului. Podul morii nu mai era doar un spațiu plin de făină și praf, ci un sanctuar al memoriei vii. Și atunci, ceva incredibil se întâmplă. O rază de soare pătrunse printr-o fisură din acoperiș și, atingând scrisoarea, literele păreau să strălucească. Cuvintele se ridicară ușor de pe hârtie, plutind în aer ca niște particule luminoase. Victoria închise ochii și, când îi redeschise, se trezi într-o versiune a morii din trecut: zidurile erau noi, roțile morii se învârteau și în curte se aflau oameni în uniforme de soldați și țărani, toți zâmbind, lucrând, pregătind pâine, dar purtând în priviri aceeași speranță care-i străbătea și pe cei din scrisoare. Victoria înțelese că fusese martora unei punți între lumi: trecutul și prezentul fuseseră conectate prin memoria străbunicului ei, iar scrisoarea era cheia. În acel moment, simți un șir de emoții copleșitoare - mândrie, recunoștință, dar și o chemare interioară. Trebuia să ducă mai departe povestea, să transforme ruinele și amintirile în lumină pentru generațiile care încă nu știau ce a însemnat curajul și sacrificiul.

Când razele soarelui pătrunseră din nou prin fisură și totul reveni la forma reală a podului plin de făină, Victoria nu mai era aceeași. În mâini ținea scrisoarea, iar în suflet simțea forța tuturor celor care se sacrificaseră pentru libertate. Știa că avea misiunea să facă trecutul să nu moară. Iar prima ei decizie a fost să scrie, să construiască, să aducă la lumină poveștile care zăceau în ruine, pentru că fiecare piatră, fiecare obiect uitat, purta cu sine o flacără de viață care nu trebuia pierdută.

Ea își promisese că va face asta. Va scrie, va povesti, va transforma ruinele în lumi vii pentru cei care nu au apucat să vadă sacrificiul. Iar scrisoarea străbunicului, cu literele ei pline de emoție, devenise începutul unei lumi în care trecutul și prezentul se întâlnesc, și în care memoria nu moare niciodată.

Războiul de Independență a lăsat în urmă câmpuri pustiite și ruine de sate, iar în inimile oamenilor lecția curajului, a sacrificiului și a iubirii pentru țară. Povestea străbunicului Victoriei și scrisoarea lui ascunsă în podul morii ne amintesc că fiecare ruină poartă ecoul trecutului și că memoria este cel mai puternic liant între generații. Din cenușa distrugerii renaște speranța, iar din amintiri, curajul devine un licăr de lumină pentru prezent și viitor.

Așa cum Victoria a descoperit adevărul ascuns între ziduri și făină, la fel și noi putem să redăm viață trecutului, să cunoaștem sacrificiile celor care au luptat pentru libertate și să construim lumi mai bune, păstrând vii poveștile celor care ne-au făcut să fim cine suntem.

Ruinele nu sunt sfârșitul. Ele sunt începutul unei legături între ieri și mâine, între devotament și speranță, între imposibil și posibil.

Macarie Paul Ștefan, clasa a X-a
Colegiul Național „Cuza-Vodă”, Huși
Prof. coord.: Avram Carmen-Any

Povestea trecutului, vibrația prezentului

Trecutul și prezentul sunt două lucruri extrem de importante în viața noastră. Trecutul ne urmărește mereu. El rămâne în inimile noastre prin amintiri, experiențe, dar și prin dezamăgiri sau greșeli care ne-au marcat. În același timp, prezentul ne oferă șansa de a face alegeri noi, de a trăi experiențe diferite și de a ne inspira din tot ce am făcut greșit. Este important să învățăm din greșeli și să avem mai multă grijă data viitoare.

Titlul „Povestea trecutului, vibrația prezentului” reprezintă modul în care experiențele din trecut reapar în gânduri ca amintiri plăcute sau neplăcute. În altă situație, putem compara trecutul cu viitorul. Gândurile pentru prezent trebuie să fie bune și luminate, iar pentru trecut, să fie lecții din care am avut de învățat. Tema „Povești de sub ruine” este foarte interesantă și misterioasă. Pare că trebuie să ascultăm cu atenție toată povestea, în liniște, din trecut până în prezent. Ruinele sunt pietre reci și ziduri care reprezintă trecutul dureros sau cel care nu va fi uitat, din cauza unor evenimente care au generat diverse stări. Este un amalgam de sentimente din care învățăm cum funcționează viața. Nu se poate ca totul să fie bine și perfect. Uneori ne întâlnim cu situații care ne dărâmă sau ne dezamăgesc. Fiecare persoană are o experiență din trecut, care a marcat-o, și pe care acum nu o mai regretă; din contră, se mulțumește cu ea, deoarece toate situațiile și experiențele se întâmplă cu un scop.

Pentru mine, ruinele sunt povești fără prea multe explicații, liniștite și uitate pentru o perioadă, apoi reamintite pentru a ne arăta cum am fost și cine suntem astăzi. Când îți reamintești ceva, apare nostalgia, poate tristețe pentru vremurile trecute, bucurie pentru noua viață și emoții sau vise din trecut văzute în prezent, chiar atunci când nu mai dorești anumite lucruri sau ai mai mult decât ți-ai imaginat.

În concluzie, poveștile de sub ruine ne arată că trecutul și prezentul sunt legate. Din experiențele trecute învățăm, iar în prezent putem alege să trăim frumos și să facem alegeri corecte sufletului nostru. Ruinele ne amintesc că fiecare moment are un scop și că tot ce a fost ne ajută să fim cine suntem azi.

Momentele dificile au sens în viața fiecărei persoane pentru că învățăm lecții importante. Cu cât treci prin mai multe probleme, ajungi mai puternic, mai înțelept, mai răbdător. Când te gândești la trecut, poate regreți unele lucruri, dar viitorul este înainte și îl poți modela după dorințele tale. Dacă îți dorești ceva cu adevărat, poți să obții, indiferent cât de greu poate fi.

Prezentul este în mâinile noastre. Poți începe totul de la zero, iertând, ajutând, comunicând și fiind foarte recunoscător pentru tot. Consider că relația dintre trecut și prezent este foarte frumoasă. Este necesar să treci prin mai multe experiențe pentru a dobândi cunoștințe. De exemplu, pentru a înțelege adevărata frumusețe a familiei, trebuie să petreci timp cu cei dragi și să simți iubirea lor. Pentru a aprecia adevărata frumusețe a unei flori, trebuie să o vezi zilnic, să ai grijă de ea, să observi ce îi face bine și ce nu. Pentru a înțelege cât de mult te iubește animalul tău de companie, trebuie să ai grijă de el, să-i oferi afecțiunea necesară, pentru că tu ești cea mai importantă ființă din viața lui.

Mereu trebuie să analizezi foarte bine ceea ce trăiești pentru a repara, reconstrui, depăși situații, oameni, experiențe. Trecutul și prezentul coexistă într-o oarecare măsură. De aceea suntem oameni: trăim diferite experiențe, trecem prin ele, creștem și ne maturizăm. Viitorul nu este altceva decât rezultatul acestor pași pe care îi facem zi de zi. El se clădește din lecțiile trecutului și din alegerile prezentului. Greșelile devin trepte spre înțelepciune, bucuriile ne amintesc să fim recunoscători. Adevărata putere a omului stă în capacitatea lui de a transforma durerea în învățătură și amintirea în inspirație. Astfel, chiar dacă timpul nu poate fi oprit, putem să-l trăim cu sens, să-l umplem cu momente care merită să fie păstrate în suflet. Și poate că acesta este rostul vieții: să înțelegem că maturitatea nu înseamnă pierderea copilăriei, ci păstrarea ei ca lumină interioară, ca un izvor de speranță și curaj pentru tot ce urmează.

Onofrei Genesa, clasa a X-a A
Liceul „Ștefan cel Mare”, Codăești
Prof. coord.: Popa Roxana-Adriana

Amintiri din umbră

Numele meu este Alaric și sunt un vrăjitor care a trăit mai mult de cinci sute de ani. Dar, deși au trecut atâtea decenii, încă arăt ca atunci când eram tânăr, iar oamenii din jurul meu nici măcar nu-și dau seama cât de bătrân sunt, că există cineva ca mine, nemuritor.

În primele mele zile de ucenicie, trăiam într-un schit izolat, ascuns între stânci colțuroase și păduri întunecate, unde vântul șuiera ca un duh neliniștit. Practica era dură și neiertătoare. În fiecare dimineață, înainte ca soarele să atingă vârfurile munților, eram trezit de Caledor, vrăjitorul-tată, pentru a repeta ritualurile de purificare: scaldări în apă rece ca gheața, meditații în tăcere deplină și desenarea simbolurilor sacre cu cenușă de ierburi arse. Măinile îmi tremurau adesea, dar mentorul meu spunea că magia înseamnă sacrificiu și o inimă neclintită.

Seara, în lumina focului roșatic, învățam să controlez primele scântei ale puterii mele. Era o magie capricioasă, sălbatică, care se supunea doar celor ce aveau curajul să o privească fără teamă. Uneori, flăcările se ridicau prea sus, alteori se stingeau brusc, ca și cum ar fi râs de stângăcia mea. Dar, treptat, învățam să simt cum lumea își deschide porțile în fața mea.

Îmi aduc aminte cum a început totul, de când eram un tânăr care abia descoperea magia. Eram într-un sat numit Ardanis, unde totul părea liniștit, dar, printre umbre, se întâmplau lucruri ciudate și periculoase: spirite care veneau și plecau fără ca oamenii să le observe, strigoi și vrăjitoare rele, care apăreau doar noaptea și care schimbau soarta oamenilor, iar când se supărau distrugeau tot în calea lor. Și eu eram acolo, mereu atent, mereu implicat, fără ca cineva să știe. Le protejam viața din umbră.

Într-o seară care părea liniștită, strigoii se zăreau în văzduh și aduceau teamă printre oameni. Ca să ridic o barieră incoloră care să-i țină pe sătenii din departe de pericol, trebuia să-mi folosesc magia pe care o învățasem de la cel care mă inițiase. Spiritele s-au izbit de zidul nevăzut și au început să urle, ca vântul ce sparge ferestrele.

- Cine îndrăznește să ne oprească? strigă una dintre creaturi, cu glas ca un tunet.
- Doar un trecător, am răspuns eu, ascuns în umbra fântânii.
- Un trecător? Niciun muritor nu poate ridica un zid invizibil ca acesta! răcnii alt strigoi, cu ochii ca jarul. Spiritele s-au apropiat de barieră, atingând-o cu mâinile lor de fum. Zidul vibra, gata, gata să se spargă.
- Puterea ta pare a fi vrăjită, șopti cel mai bătrân duh.
- Așa e, am răspuns. Trebuie să fie cineva care să apere oamenii de spirite ca voi, care au uitat că odinioară aveau aceeași misiune, le-am spus cu un ton lămuritor.

Pentru o clipă, spiritele au tăcut și au dispărut. Vântul s-a oprit, iar satul părea să respire din nou, dar nu pentru mult timp.

Într-o altă noapte rece, când vântul șuiera printre acoperișuri și câinii lătrau neliniștiți. Oamenii se închiseseră în case, dar eu, tânăr și curios, am rămas afară, simțind că ceva urma să se întâmple. Din pădurea de la marginea satului au apărut trei umbre înveșmântate în negru. Vrăjitoarele. Se mișcau încet, ca niște umbre, pașii lor părea să stingă lumina lunii. În mâini purtau vase ciudate, pline cu fum albăstrui, iar glasurile lor se amestecau într-un cântec straniu, ca un descântec vechi.

- Satul acesta a uitat de noi, a rostit una, cu voce aspră.

- Și pentru uitare, trebuie să plătească, a adăugat alta, ridicând vasul spre cer.

Am simțit cum aerul se îngreunează, cum liniștea se transformă în teamă. Pământul se cutremura sub pașii lor, iar ferestrele caselor se închideau singure. Cu puțin curaj am rostit cuvintele de protecție, formulele magice. O lumină palidă s-a ridicat din pământ și a înconjurat ulița. Vrăjitoarele s-au oprit, privindu-mă țintit, ca și când ar fi văzut prețul magiei mele și soarta celor care îndrăznesc să atingă puterea timpului.

- Să rămâi veșnic și singur! a rostit vrăjitoarea cea mare, cu glasul aspru ca un crivăț.

Apoi s-au retras în pădure, lăsând în urmă doar mirosul de praf și o liniște apăsătoare. Oamenii au ieșit din case abia dimineața, fără să știe ce se întâmplase. Iar eu am rămas cu amintirea acelei nopți care mă bânuie și azi...

Anii au trecut. Am călătorit prin diferite țări și orașe. Am văzut ținuturi cu câmpuri aurii, unde soarele se odihnea peste lanuri nesfârșite și orașe cu ziduri de apărare înalte. În nord, munții acoperiți de zăpezi străluceau ca niște catedrale de gheață, iar vântul cânta imnuri vechi, pe care doar cei răbdători le puteau înțelege. În sud, deșerturile fremătau de nisip și miraje, iar caravanele aduceau cu ele miros de mirodenii și povești din lumi îndepărtate. Am pășit prin orașe de coastă, unde marea își lovea zidurile cu furie și pescarii cântau despre dorul de larg. Am rătăcit prin cetăți medievale, unde clopotele chemau oamenii la sărbătoare, iar umbrele se ascundeau în colțurile străzilor înguste. Am văzut regi doborâți de strigoii, orașe întregi înconjurate de magie și oameni obișnuiți care, fără să-și dea seama, au schimbat destine. Iar eu am lăsat urme subtile în jur, câte o carte pierdută, o floare care a crescut în locuri ciudate, o lumină care strălucea doar câteva secunde, ca să arăt că magia există, chiar dacă nimeni nu o vede.

De-a lungul timpului, am văzut generații întregi ridicându-se și pierind, am văzut sate arse și reconstruite, am văzut copii devenind bătrâni și, în cele din urmă, devenind simple amintiri. Am rămas martorul tuturor acestor vieți.

Acum, în 2025, stau pe o bancă, într-un parc public, și văd copii jucându-se și oameni grăbiți, care trec pe lângă mine, fără să știe cine sunt și ce am văzut. Acum sunt prins într-o nostalgie, pentru că știu că trecutul nu dispare niciodată. Toate lucrurile pe care oamenii nu le văd vor fi mereu o povară pentru mine pentru că nu pot să strig cine sunt și pentru că nu am pe nimeni alături.

Rusu Elena, clasa a X-a A
Liceul „Ștefan cel Mare”, Codăești
Prof. coord.: Popa Roxana-Adriana

Între două secunde

Plouase toată noaptea, iar dimineața aducea cu ea o liniște grea. Bârladul părea amorțit, scufundat într-o ceață umedă care înghițea totul: clădiri, străzi, gânduri. Mergeam încet spre Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”. Nu mai fusesem acolo de un an, de când absolvisem. Orele ar fi trebuit să înceapă la 8 fix. Deja întârziaseam, îmi spuneam în gând. Îl visam des. Visam coridoarele, glasurile colegilor, curtea în care râdeam fără motiv. Dar acum, visul era ruină.

Poarta era închisă, dar gardul rupt îmi lăsa loc să trec. Am pășit în curte. Plouase atât de mult, încât pământul devenise moale, ca o rană care nu se mai vindecă. Mirosul de vară și moloz era greu. Ferestrele sfărâmate se uitau spre mine ca niște ochi goi. Am intrat în clădire, însă tăcerea m-a lovit ca un zid. Totul era altfel și, totuși, știam drumul. Pe coridorul lung, pașii mei scoteau ecouri surde. Mi se părea că aud din nou râsete, uși trântite, pași de profesori.

Când am ajuns în fața ușii cu plăcuța B2, mi-a tremurat mâna. Am deschis încet. Praful dansa în aer, prins în fâșii de lumină. Pereții erau crăpați, iar tavanul avea pete negre de mucegai și umezeală. Pe podea, printre resturi, am zărit o fotografie ruptă. M-am aplecat și am ridicat-o. Era clasa noastră. Toți colegii zâmbeau. Eu, la margine, cu ochii spre cameră și un zâmbet care încerca să pară sigur. O jumătate de chip nu se mai putea identifica pentru că fotografiei îi lipsea un colț. Am simțit un gol în stomac.

- Asta... e tot ce-a mai rămas din noi? am șoptit. Mi s-a făcut frig. Am vrut să plec, dar ceva m-a oprit. Pe catedră, printre cioburi, era un obiect mic, rotund. L-am ridicat. Era un medalion ce părea vechi, cu inițialele „M. E.” gravate pe spate și am vrut să-l duc undeva unde timpul nu-l mai poate atinge.

- O să te duc la muzeu, am spus încet. Poate acolo ai să strălucești din nou.

Am ieșit din liceu cu medalionul strâns în palmă. Pe drum, ploaia se oprise, dar orașul părea și mai pustiu. Când am trecut prin fața ceasului din centru, m-am oprit. Acul mare și cel mic erau oprite la ora 8:17, ora la care, spuneau știrile, lovise cutremurul. Mi s-a tăiat respirația.

- Nu se poate... a murmurat o voce din spate, ca un ecou. M-am întors. Nimeni. Doar vântul, care se juca cu frunzele ude. Am făcut un pas înapoi. Acul ceasului s-a mișcat ușor, apoi s-a oprit din nou.

Am continuat cu pași grăbiți. Străzile pe care le știam se transformaseră în alei strâmte, acoperite de umbre lungi, ca și cum orașul își schimba fața sub ochii mei. Casele aveau pereții fisurați, geamurile și vitrinele erau sparte. Orașul părea înghețat într-o clipă care nu se mai termina.

Când am ajuns la Muzeul „Vasile Pârvan”, am crezut că mă voi liniști și voi găsi o lume nouă. Dar, și acolo, fațada era crăpată, coloanele lovite, iar ușile atârnav într-o parte. Am intrat. Aerul mirosea a foc stins. Sălile erau goale, obiectele dispăruseră. Doar etichetele rămăseseră, ca niște cuvinte fără sens: „Vas din secolul III î. Hr.”, „Colier descoperit în 1975”, „Pumnal antic găsit printre ruine.”

M-am oprit în mijlocul holului. Pe podea, printre bucăți de sticlă, zăcea un afiș ars pe jumătate: „Povești de sub ruine”. Mi s-a făcut pielea de găină.

- Poate asta e povestea ta, am spus medalionului din palmă.

L-am pus cu grijă pe o masă care fusese răsturnată. În clipa aceea, un geam, undeva sus, s-a închis singur. Am rămas nemișcată. Lumina care intra prin acoperiș cădea direct pe medalion. Strălucea slab, ca o inimă care mai bate o dată înainte să se oprească de tot.

- E destul, am șoptit. Ești acasă!

Când am ieșit din muzeu, ploaia începuse din nou. Orașul părea același, dar era altfel. O antiteză. Ca și cum, pentru o clipă, ruinele respiraseră. Pe drum, am trecut iar pe lângă ceasul din centru. Ticăia, lent. Ora era 8:19. Am zâmbit. Poate că, în tăcerea dintre două secunde, orașul mai trăiește încă. Poate că ruinele ascund poveștile, iar poveștile ne ascund pe noi, ca să nu uităm cine am fost, să nu uităm viața de dinainte de dezastru.

Și am mers mai departe printr-un oraș încă se visa întreg și plin de viață.

Strătulescu Maria-Elena, clasa a XII-a
Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”, Bârlad
Prof. coord.: Radu Liliana

SECȚIUNEA POEZIE – GIMNAZIU

Un rege

Unde azi vedem mărăcine gros și rece,
Cândva, în alte vremi, domnea un mare rege.
Deasupra unui loc, de rugăciuni și multă durere,
Zac martori la suferință, resemnare și tăcere.

De sub ruinele de timp ascunse
Se aud povești cu tâlc și vin
Din adevăruri ce-au rămas nespuse
În taina focului divin.

Din fiecare stea căzută, pe pământ uitată,
Se naște iar un rege cum nu a fost vreodată
Ce duce mai departe lupta-i vie
Pentru trecutul însângerat și a sa glie.

Iar de te-apleci la rădăcină
Simți-vei cum fiorul se imprimă
Din povestea regelui ce zace
Sub ruine, căutând lumină.

Alecsa Antonia, clasa: a VII-a A
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Coord.: bibliotecar Jidănașu Manuela

Speranță

Când totul e scrum și pământul nu tace,
Când umbrele cad și speranța se coace,
Din tăcerea grea, din ziduri căzute,
Se naște lumina din vise pierdute.

Pe cer de fum, tăcerea străpunge,
Pământul tot urlă, inimi iar strânge,
Totu-i pe sub mii de ziduri,
Și dorul strigă în sute de chinuri.

O fată flamandă cu ochii grei,
Privea o păpușă, ce sigur e-a ei,
Dar inima-i curată, cristalină,
Ce gândește speranțe, aduce lumină.

Cenușă nu-i moarte, foaie curată,
Pe care se scrie o lume odată,
Iar lacrima veche devine scânteie
Ce-aduce curajul să-nvingi o durere.

Și din acea cenușă, arsă în zori,
Un porumbel se-nalță până la nori,
Cu aripi albe ca iarna ninsoarea,
Aduce liniștea, primăvara, visarea.

Și dintr-un sfârșit se vestește-o cale,
Un soare strălucitor răsare în vale
Nu-i sfârșitul, ci drumul spre bine,
Când inima-ți bate și viața-ți rămâne.

Lumină

Mă uitam în zare,
Explozii răsunau,
Doamne, oare, oare
Ceilalți învingeau?

Privesc și mai departe,
Cenușă, numai scrum,
Cine știe, oare,
Ce se întâmplă acum?

Ruine, iar ruine,
Totul ocupau,
Mama căruia
Oare se-ascundea?

Sub ruine mute,
Mute și nevrute,
Cu povești nespuse,
Și visele pierdute?

Lacrimi tot curgeau,
Iadul nu-l opreau,
Lacrimi de durere
Și de disperare.

Un copil zăcea,
Clopotul bătea,
Rugăciuni făcea,
Și viață cerea.

O păpușă avea,
Un tovarăș bun,
Ce-l va ajuta,
Pe noul său drum.

Căci după ape agitate
Și mări învolburate,

O nouă speranță
Va ieși la viață.

Și după bombe grele,
În mii de sufletele
Toate explodate,
În inimi curate.

Va ieși lumina,
Porumbelul alb,
Ce ne va încălzi,
Pe toți ne-ar ocroti!

Și Dumnezeu mare
Ne va da putere
Să biruim răul
Cel mult îndurat!

Burlacu Ioana Alexandra, clasa a VI-a B
Școala Gimnazială „Ionel Miron”, Vaslui
Prof. coord.: Mocanu Simona

Viața fermecată

Sub bolta spartă, unde iarba crește,
Nu plâng fantome - ci lumea povestește!
O ceată de spiriduși, cu fluier-n mână,
Danseză pe pietre, la lumina de lună.

În aer se-așterne o aură fină
De dansuri sub lună și vrajă divină.
Pe unde-a fost jale, e-acum veselie -
Un bâlci de povești, o nouă feerie!

Căci timpul, șugubăț, și-n ruină găsește
O cale s-adune tot ce strălucește.
Și cine-aude-n ziduri o șoaptă curată,
Să știe: e viața mereu fermecată!

Năstase Alessia-Maria, clasa a VII-a A
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Coord.: bibliotecar Jidănașu Manuela

Straja neînfricată

În Carpații semeți, pe-o stâncă înaltă,
Cetatea Poenari stă, strajă neînfricată.
Construită-n vechime, de voievozi viteji,
Ascunde-n ziduri secrete, și povești, și fiori.

Vlad Țepeș, domnul crud, dar drept, se spune,
Aici și-a găsit refugiu, de dușmani și furtună.
Legende spun că-n temnița din stâncă,
Ținea prizonieri, cu o cruzime adâncă.

De pe zidurile-nalte, priveliștea-i măreață,
Valea Argeșului se-ntinde, ca o panglică-n față.
Dar și istoria-i tristă, cu trădări și războaie,
Cu asedii cumplite și lupte-n ploaie.

Astăzi, ruinele stau mărturie tăcută
A vremurilor trecute, de glorie și luptă.
Turiști din toate zările urcă scările abrupte,
Să simtă fiorul istoriei și legendele-ascunse.

Se spune că-n nopțile cu lună plină
Vlad Țepeș se plimbă prin cetate, fantomă senină.
Și vântul șoptește povești de demult,
Despre un domnitor temut, dar și un erou mut.

Așa că, dacă ajungi pe meleaguri argeșene,
Nu uita să vizitezi Cetatea cu ziduri străbune.
Să urci treptele-n piatră și să asculți ecoul,
Al istoriei noastre, un tezaur viu, izvorul.

Orac Anastasia Maria, clasa a VII-a A
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Coord.: bibliotecar Jidănașu Manuela

SECȚIUNEA POEZIE – LICEU

Pierderea Basarabiei

Era o vară tristă, cu cerul înnorat,
Când Basarabia pierdută a fost,
Românii plângeau dorul, tăcuți, fără rost,
Și tot poporul nostru era îndurerat.
Pe drumuri lungi plecau ai noștri frați,
Cu ochii plini de lacrimi și de durere mare,
Lăsând în urmă case, ogoare și hotare,
Rugându-se în taină la Domnul, pentru frați.
Dar dorul nu se stinge și-n inimi a rămas,
Speranța revederii e vie și curată,
Că Basarabia va fi cândva, vreodată,
Unită iar cu Țara, sub al steagului nostru glas.

România după război

După război lumea s-a împărțit cu grijă,
Marile puteri hotărând fără milă,
România cădea sub umbra grea și străină,
Iar poporul privea cu teamă și cu taină.
Sovieticii veneau cu ochi de stăpânire,
Comuniștii luau treptat puterea în stat,
Partidele vechi dispăreau sub legi de gând necurat,
Iar libertatea se pierdea în pragul clipei grele.
Școlile, fabricile și problemele economice,
Se schimbau după tipare străine și apăsătoare,
Poporul tremura și visa la vremuri senine,
Dar speranța rămânea aprinsă ca o stea călăuzitoare.

1989

Oamenii au ieșit din umbra grea a tăcerii,
Cu glasul curat, născut din dorul și focul durerii.
Sub cerul argintiu, s-au ridicat ca o mare,
Căutând dreptatea, lumina, o nouă chemare.
Frica, stăpâna vechilor zile, s-a risipit în vânt,
Când inimile-au început să bată în același cânt.
Speranța plutea peste mulțime, ca un cântec divin,
Aprinzând în suflete jarul unui destin.
Străzile fremătau de pași, de lacrimi, de glasuri vii,
Și fiecare ochi strălucea cu lumina unei credințe târzii.
Pământul vibra, ca o inimă uriașă sub pasul lor,
Simțind a renaște, a scăpa de-un vechi fior.
Din fum și durere, din noapte și teamă,
Se năștea un popor ce-și croia noua seamă.

În fiecare inimă ardea un vis nemărginit,
De libertate, de adevăr, de cer limpezit.
Și-n zori, când ecoul luptelor s-a domolit ușor,
Rămânea speranța, un cântec nepieritor.
Căci din sânge și lacrimi, din jertfă și dor,
S-a născut România cu suflet nou, înfloritor.

Armene Tudor - Nicolaie

Colegiul National „Gheorghe Roșca-Codreanu”, Bârlad

Prof. coord.: Ștefăniță Lucy Ana-Maria

Nădejdea unui ostaș

Într-o lume de suflete părăsite,
Unde promisiunile se sparg în valuri de speranțe
Iar strigătele de ajutor sunt doar ecouri aruncate în uitare,
Am învățat că trebuie să lupt pentru a mea obște până la ultima mea
suflare.

Ce dorință să mai am către o schimbare,
Când în jurul meu aud doar vorbe deșarte?
Ce fericire pot eu să mai simt,
Când trăiesc aceeași zi, iar și iar, în altă haină de mormânt?

Mă plec sub vreme, ca frunza la pământ,
Și mă tot întreb într-un colț: Ce-mi doresc? Cine sunt?
Mă-nchid într-o colivie cu gratii de teamă,
Sperând că voi scăpa de-a lumii corvoadă.

Doar eu am fost acolo când mi se clătinau genunchii și mă rugam
întru mântuire.
Doar eu am fost cel care m-am ridicat după fiecare prăbușire,
Când simțeam că-mi poate fi ultima răsuflare,
Dar cine știe, poate și noua mea renaștere.

Mă ridicam din mlaștină și când dimineața părea o pedeapsă,
Mi-am îmbrăcat trupul când sufletul îmi era dezgolit,
Mi-am îngrijit rănilor pe care nimeni n-a știut să le vadă,
Și am plecat ca un gând rătăcit.

Am fost singura umbră care nu m-a părăsit,
Am fost singura voce care a spus să rămân neclintit.
Am fost singurul braț care m-a ridicat din cenușă,
Și care nu m-a lăsat să cad în a morții țepușă.

Mi-aș fi dorit să simt îmbrățișarea lui Dumnezeu,
Dar tot ce simțeam era tăcere și apăsare.
Mă rugam cu speranța că o să mă ridice de sub ruine,
Dar părea că sorții se-nnegresc toți în mine.

Obişnuiam să cred că El e singurul ce mă mai poate scăpa,
Nu înţelegeam de ce pe mine nu mă ajuta.
Şi totuşi cred că era mai bine înainte,
Fiindcă acum parcă mă simt trădat de cele sfinte.

Când credeam că doar o rugă ţine haosul la distanţă,
Haosul locuia în mine,
Nu în ziua ce urma.
Dar, dacă e adevărat, fiindcă e mai uşor să scrii o carte, decât să
explici anumite fapte,

Mă văd încă păşind printre mii de trupuri răcite,
Cu gloanţe ale lumii învrăjbite.
Prin sârma ghimpată, o voce dezgropată de-a lumii groază,
Ce îmi şopteşte cu disperare să cer Creatorului pace.

Ivan Ilinca-Elisabeta, clasa a X-a
Colegiul Național „Gheorghe Roșca-Codreanu”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefăniță Lucy Ana-Maria

Visul unei țări

Din două țări cu dor și ploi,
A ridicat un vis din noi,
A pus hotar între nevoi
Și-a spus: „Să fiți o țară, voi!

Cu pasul drept și gând curat,
A mers prin sate, a-ntrebat,
Și-n ochii lumii a aflat
Că omul simplu-i împărat.

A dat pământ, a dat și glas,
La cei ce n-aveau nici un ceas,
Și-n școli lumina a lăsat,
Ca-n minte să răsără-un pas.

Dar răul vechi nu s-a sfârșit,
Că mulți bogați l-au prigonit,
Și-ntr-o tăcere de argint,
Din țară Cuza-a fost gonit.

S-a dus străin, dar neînfrânt,
Cu dor de neam și de pământ,
Și-n inimile noastre-a prins
Un vis ce n-a mai fost învins.

Cuza, visul din lumină

Pe-un drum de dor, din lut și stea,
Venea un domn din vremea sa.
Avea în ochi un vis de foc —
Să lege-ntr-un destin, noroc.

Moldova plângea-n colb și vânt,
Muntenia-și purta cuvânt,
Iar el, din cer și din pământ,
A scris cu spada legământ.

Pe Dunăre-au plutit solii,
Și-n glas de clopot, peste vii,
Unirea s-a născut ușor,
Ca zorii-n zâmbetul de dor.

Țăranii l-au numit părinte,
Le-a dat pământ și jurămintे,
Iar plugul nou, cu fier curat,
A scris în brazdă: „Am `ndreptat!”

Dar noaptea l-a chemat, tăcută,
Cu stele reci și lună mută,
Și-a plecat, dar în popor
Rămase-al lui vis arzător.

Că-n fiecare primăvară,
Când se trezește iarăși țara,
Șoptește vântul peste zare:
„Cuza trăiește în fiecare!”

Domn al Unirii

Pe-un câmp de vis, sub cer senin,
Răsare-un domn, mândru, blajin,
Cu suflet mare, gând curat,
Cuza Vodă-i numele dat.
El n-a vrut slavă, nici odoare,
Ci-un neam unit, o țară mare,
Și-n 1859, unirea-n taină s-a-ntronat.
Din Iași și până-n București,
S-a auzit prin glasuri: iară crești!
„Unirea-n veci să dăinuie,
Român cu român, frate să-și fie!”
Reforme-a făcut cu minte,
Pentru țărani, pentru-nainte,
Și legea-n țară a-nflorit,
Cu drag de neam și-al său popor iubit.

Și azi, când vântul lin adie,
Prin codri, dealuri și câmpie,
Se-aude-n șoapte, peste vreme:
„Cuza trăiește-n inimi, nu-n poeme”.

Matran Delia Ștefania, clasa a X-a
Colegiul Național „Cuza Vodă”, Huși
Prof. coord.: Avram Carmen-Any

Povești de sub ruine

Sub clopotul tăcerii satul visează răsede,
Râul șoptește basme de demult cu o mare sete;
Casele - coji din timp, mușcate de amintiri,
Iar fântânile plâng umbre și vechi fericiri.
Ulițele-s pustii, iar vântul știe toate,
Deschide câte-un geam, dar să-l închidă nu mai poate.
Bătrânii stau la porți și își așteaptă nepoții:
„Poate la anul vin... acum sunt ocupați cu toții”.
Din clopot mai răsună un sunet stins, de ceară,
Totuși, printre ziduri, se naște o lumină,
Pe cruci se-așază toamna cu pasul ei ușor,
Dorul învață să rămână ca un murmur interior.
Sub ruinele tăcerii mai trăiesc oameni ce au sperat
Un mugur ce visează la răsul de-altădat’,
Poate că-ntr-o zi, când lumea obosește,
Sătenii risipiți vor trage iar la obște.

Pânzaru Andreea
Colegiul Național „Gheorghe Roșca-Codreanu”, Bârlad

Ecolul vocii lor

Prin zidurile casei goale,
glasul lor încă răsună,
pe trepte sparte și crăpate,
pașii lor lăsat-au urmă.
Vocea caldă, care ne încălzea,
a devenit ecolul ce ne va urma.
Ne va urma în viață, prezent și viitor,
să le simțim vibrația ca pe-un tainic fior.
În capăt de sat, unde timpul se scurge,
au rămas ruine, case și un nume pe cruce.
Printre flori le vorbesc, iar ei par aproape,
le simt prezența vie și suflul în șoapte.
Au lăsat în urmă flori printre case pustii,
grija și iubirea ce-i ține în amintiri vii.
Poveștile lor din vremuri demult apuse
răsună în suflet printre gânduri confuze.
Și chiar dacă pașii lor nu mai străbat pământul,

ecoul se aude odată cu vântul.
Ne călăuzesc în noapte și zi,
ca o lumină ce-n întuneric mereu va dăinui.
Vor fi mereu cu noi în amintirea noastră,
glasul bunicilor pătrunde-n fereastră.
Și cât timp va trece de azi înainte,
rostim în taină ale lor blânde cuvinte.

Romaniuc Cătălina Ionela, clasa a XII-a
Liceul cu Program Sportiv, Vaslui
Prof. coord.: Filip Alina-Florentina

Unde-am rătăcit, eu, oare?

Doamne, unde-am rătăcit, eu, oare?
Căci privesc în jur, întrebătoare.
Viața-mi pare blestem, dar și chemare.
Aș fugi mâncând pământul, dar ce rost are?
N-am buton de pauză, nici scăpare,
Voi merge prin vânt și ploaie, peste ogoare,
Doar nu le voi lăsa așa ușor să mă doboare.
Nu există, oricum, altă variantă, ori altă cale.

Strâng în piept atâta ură, că mă doare,
Iartă-mă, Părinte, știu, e păcat mare.
Și încerc să mă conving, să dau uitare,
Să mă îmbrac în bunătate și iertare.

Dar zi-mi tu, Tată, ce rost mai are,
Când lumea-i plină de suflete amare?
Războaie crunte, povești fără suflare -
Nu vreau căldura s-o risipesc
Pe cei ce nu știu să iubească,
Nici chipul lor în mine să-l oglindesc.

Doamne, de drumul lor ține-mă departe.
Dă-mi minte - știu mai multe decât ei, se poate.
Cu patos pulsând, voi vorbi pe răspicate,
Dar de tăceam, păcatul mi-l duceam în spate.
Căci nu sunt un neam de redus la tăcere,
Nici pion de mutat după propria lor plăcere.
Înzecit nedreptatea se întoarce,
Când răul de cap își tot face.

Te aștept acasă, copile

Stau singură și aerul parcă mă apasă,
Cu gândul dus departe, spre casa noastră.
Dar liniștea devine prea asurzitoare
Chiar trebuie să pleci acum, tu, oare?
Privesc în jur - aceeași cameră tăcută,
Cu amintiri cât cerul înstelat făcută.
Și totuși, fără tine-i atât de necunoscută,
Căci tu lipsești, ființă dragă și iubită.
În odaie, încă stau tăcute cizmele tale,
Uniforma de elev te așteaptă nerăbdătoare,
Să o îmbraci iară, s-o mai duci într-o plimbare.
Aș da întreg aurul și toată libertatea
Pentru dojenelile ce le voi duce lipsa.
Aș sacrifica, fără doar și poate, toată liniștea
Pentru nopțile nedormite, purtându-ți grija,
Așteptându-te acasă, când seara se vărsa.
Iar, în semn de iertare, flori mi-ai înmâna.
Ți-am șters sute de lacrimi fierbinți
În nopțile grele, de pe obraji înroșiți,
Când coșmarurile te sufocau,
Iar temerile, ușor-ușor, te sugrumau.
„Mămuca mea, dacă noi vom urma?
Dacă la datorie mă vor chema?”
Alinându-te cu drag, în brațele mele te strângeam,
Până suspinele se stingeau și, împreună, adormeam.
Dar, suflet blând, acum ai crescut,
Iar drumul tău, de-al meu s-a descusut.
Ai multe de învățat - să fii tare, copile,
Căci viitorul țării de mâinile tale se ține.
Între timp, am să te aștept acasă, cuminte,
Cu candela aprinsă și inima fierbinte,
Până când războiul se va stinge,
Și liniștea din nou va învinge.
Până atunci, deschide-ți curajos aripile
Și zboară lin, pretutindeni, copile!

Toamna, în nuanțe arămii

Ascult trosnetul lemnelor pe foc, blândă melodie,
Gust mireasma dulce de dovreac, pură nostalgie,
Lăsând căldura sufletul să mi-l învăluie,
Iar mintea, amintiri din copilărie să-mi dezvăluie.
În odaie, ecouri vechi se mai aud, tăcute,
Din zile când sirenele vuiau, necruțătoare, pierdute.
Dar azi, în vatră, flacăra își spune povestea,
Și, în loc de teamă, simt din nou iubirea, cinstea.

Îmi îndrept privirea spre fereastră,
Privesc cum toamna darurile și le așază.
Oamenii se pregătesc a o întâmpina pe Crăiasă,
Iar zeița, în nuanțe aurii, pictează
Peisajul ce soarele îl luminează.
Copacii încep iar a se scutura
De frunze ruginii, aurii și maronii,
Formând, pe de-a-ntregul, covorașe arămii,
Lăsând goală, singuratică, ramura.
Cântul păsărilor, dimineața -
Serenadă, simțită-i absența -
Căci au plecat, în cioc cărându-și traista,
Căutând, în depărtare și într-altă zare, casa.
Frigul hoinărește pe ulițele satului,
Dă neîncetat târcoale pragului,
Dar nu mai poartă vestea plumbului.
Acum aduce-n aer doar miros de pâine
Și murmur blând de rugă pentru zile senine.
Norii cenușii, pe cer strâns adunați,
Încep povestea a-și plânge, îndurerăți.
Urmărind cum lacrimile pe geam se lasă,
Mă duc în val spre amintirile de-acasă,
Unde copilăria îmi era cămin, iar familia - acoperiș,
Pe vremea când dansam în ploaie, pe furiș.
Însă mă rătăcesc ușor, ușor,
Și mă scufund în al minții colțișor,
Căldura îmbătându-mă de dor
Și lăsându-mă furată de siropul dulce al viselor.
Căci, chiar de sub ruine, viața se ivește iar,
Ca firul verde crescut din jar.

Rotaru Ștefania Gabriela, clasa a X-a
Colegiul Național „Gheorghe Roșca-Codreanu”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefăniță Lucy Ana-Maria

Răsărind din cenușă

Sub ruine tăcute, pământul suspină,
Din ziduri căzute, un ecou răzbate lin.
Trecutul șoptește printre pietrele frânte,
Dar inimă renaște, sfidând orice destin.
Pe piatra spartă răsare o floare curajoasă,
Din cenușa uitării, din lacrimi de ieri.
Un pas rătăcit caută lumina ascunsă,
În tăcerea ruinelor renaște-un suflu sincer.
O rază blândă mângâie zidurile frânte,
Îmbrățișează ruina, vindecă tăcerea.
Timpul, bătrân și calm, zâmbește ușor,
Sub ploaia amintirilor, printre umbre pierdute,
Din cenușă renaște curajul tuturor,

Un vis se înalță, purtând din nou lumină,
Chiar dacă totul pare frânt și pierdut,
Inima găsește mereu viață între ruine.

Petale între ziduri

Am mers printre ziduri ce suspinau tăcute,
Cu pași oboșiți și gânduri înghețate.
Fiecare cărămidă păstra o taină,
Un ecou de vieți, de speranțe sfărâmate.
Pe ziduri cresc flori cu petale de lumină,
Ca și cum ruina ar fi vrut să fie divină.
Am atins un rest de icoană prăfuit,
Simțind că ochii caută încă adevărul neînfrânt.
Din ruine se ridică o șoaptă caldă:
„Nu uita că moartea nu stinge tot ce-i viu.”
Zidul nu e sfârșit, ci începutul ascuns
Al unui drum ce renaște din lutul trecut.
Acolo unde piatra devine pământ,
Și cerul își plânge visul pierdut,
Omul renaște, deși a fost căzut,
Iar fiecare sfârșit devine un cântec blând.

Zborul speranței

Orașul ardea, iar focul și tăcerea
Îmbrățișau umbrele și cerul pierdut.
Dar printre ruine, o taină mai cere
Un strop de iubire, un drum către viață.
Din ziduri căzute se ridică încet
O lume ce învață să fie din nou dreaptă.
Pe drumuri de praf trec oameni cu vise,
Cu mâini goale și inimi pline de lumină.
Cenușa cântă: „Nu totul e pierdut,
Din lacrimi se naște cel mai pur început.
Din durere cresc flori, din tăcere zbor,
Din ruine renaște speranța ușor.”
Și-n zori, când lumina atinge ruina,
Se simte că timpul s-a oprit puțin.
Din cenușă se naște divinul,
Și omul renaște - curat și senin.

Stoian Roxana-Cristina, clasa a X-a P2
Liceul Pedagogic „Ioan Popescu”, Bârlad
Prof. coord.: Bojian Raluca Gabriela

23 August

Într-o zi de vară uscată și toridă,
Când soarele zâmbea peste o lume obosită,
O țară la pământ, prinsă-n furtună,
Trădată de-ai săi și de alții străini,
Cu inima frântă, dar încă împreună,
Caută soare prin nori de ruini.

Regele tace, coroana se pleacă,
Sub pași de soldați răsună hotarul,
Istoria-și schimbă, din mers, albia seacă,
Iar noaptea-și întinde din nou felinarul.

Cuvinte grăbite răsună în țară:
„Schimbăm alianța, să fim mântuiți”,
Dar sprijin real n-a fost vreodată,
Pe brațele celor ce-au fost biruiți.

Armata cea roșie intră în țară,
Cenușa trecutului plânge încet,
Lumina se naște, dar tremură iară,
Un nou început... însă drumul nu-i drept.

Reduta

Înainte! Înainte, spre biruință,
Luptând pentru a lor sfântă țărână,
Și pentru a patriei independență,
Ostași au căzut cu armele-n mână.

Steaguri tricolore-n vânt se ridicau,
La Plevna, reduta trebuia să cadă,
Dar adevăruri amare se-ntrezăreau:
Erau, de fapt, două redute, fără ca nimeni să vadă.

Bărbați căzuți pe pământ străin,
Familii în lacrimi i-au jelit, îndurerate,
Țara îi privește cu respect deplin,
Sacrificii ce de noi nu vor fi uitate.

Stupu Valentin Constantin, clasa a X-a
Colegiul Național „Gheorghe Roșca-Codreanu”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefăniță Lucy Ana-Maria

PREMII ȘI PREMIANȚI

EDIȚIA A IV-A – 2021

SECȚIUNEA PROZĂ - GIMNAZIU

Premiul I

Poțiuni și un alt fel de animale... – Jora Daria-Maria
Regăsirea a două suflete pereche – Marin Petru-Darius

Premiul al II-lea

Câinele vorbitor – Crețu Fabian
Cum e lumea văzută de un nor curios – Mihoci Teodor

Premiul al III-lea

Portalul necunoscut – Andone Loredana
Un prieten necuvântător... – Bâgu Elena

SECȚIUNEA POEZIE - GIMNAZIU

Premiul I

Supereroul Ajut – Ibănescu Miruna

Premiul al II-lea

Rândunica și pisica – Nițu Matteo Ionuț

Premiul al III-lea

Disputa – Bordeianu Andreea

SECȚIUNEA PROZĂ – LICEU

Premiul I

Pisicile negre aduc noroc – Rînzescu Andreea-Gabriela
Sceneta ecosistemului – Roșca Lucian-Andrei

SECȚIUNEA POEZIE - LICEU

Premiul I

Credincioșii și ateul – Ciolan Maria

SECȚIUNEA POEZIE

Premiul I

O poezie a vieții – Năstase Alessia-Maria

Premiul al II-lea

Zețe și eroi – Darie Iustina-Ștefania

Premiul al III-lea

Lacy – Buzelan Eva Maria Georgiana

SECȚIUNEA PROZĂ

Premiul I

Văluri, umbre și credință – Tănase Maia Maria

Paradisul pierdut – Cristea Ioana

Premiul al II-lea

O arătare strașnică – Scînteie Iustin

Două lumi diferite – Oprea Delia

Premiul al III-lea

Lacul fermecat – Timuc Adelina

Thor, marele zeu al tunetelor – Oțăt Daria

Premiul special

Comoara redescoperită – Grapă Denisa

EDIȚIA A VI-A - 2025

SECȚIUNEA PROZĂ – GIMNAZIU

Premiul I

Prințul și Vrăjitoarea cea Rea – Scînteie Iustin, Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad

Premiul al II-lea

Fiicele Timpului – Chiosa Ianina, Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad

Premiul al III-lea

Prietenie în vreme de război – Mocanu Adriana Ștefania, Școala Gimnazială „Ionel Miron”
Ivănești

Mențiuni

Casa bunicilor – Călin Ana-Maria, Liceul „Ștefan cel Mare”, Codăești (clasa a VIII-a)

SECȚIUNEA POEZIE – GIMNAZIU

Premiul I

Straja neînfricată – Orac Anastasia Maria, Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad

Premiul al II-lea

Speranță – Burlacu Ioana Alexandra, Școala Gimnazială „Ionel Miron”, Vaslui

Premiul al III-lea

Un rege – Alecsa Antonia, Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad

SECȚIUNEA PROZĂ – LICEU

Premiul I

Sub fusta Țarinei – Benea Erika-Elena, Colegiul Național „Cuza-Vodă”, Huși

Premiul al II-lea

Groapa bivolilor – Budurache Denisa, Liceul Tehnologic Puiesti

Premiul al III-lea

Amintiri din umbră – Rusu Elena, Liceul „Ștefan cel Mare”, Codăești

Mențiuni

Între două secunde – Strătulescu Maria-Elena, Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”, Bârlad

SECȚIUNEA POEZIE – LICEU

Premiul I

1989 – Armene Tudor-Nicolaie, Colegiul Național „Gheorghe Roșca-Codreanu”, Bârlad

Premiul al II-lea

Cuza, visul din lumină – Matran Delia Ștefania, Colegiul Național „Cuza Vodă” Huși

Premiul al III-lea

Răsărind din cenușă – Stoian Roxana-Cristina, Liceul Pedagogic „Ioan Popescu”, Bârlad

REGULAMENT

Ediția a VI-a, 2025

La acest concurs pot participa gratuit toți elevii claselor V-XII, din județul Vaslui. Fiecare participant trebuie să se înscrie doar la una dintre secțiuni, cu: 1-3 lucrări pentru secțiunea **poezie** sau o lucrare la secțiunea **proză scurtă** (2-4 pagini, A4).

Este obligatoriu ca textele alcătuite:

- să fie **semnate** (nume, prenume, școala, clasa, vârsta, profesor coordonator sau persoană de contact cu număr de telefon, e-mail);
- să respecte cerința referitoare la tematica secțiunii alese. Creațiile pot reda o poveste imaginară, dar pot fi inspirate din viața reală și/sau istoria universală. Fiecare lucrare trebuie să aibă un titlu reprezentativ (scris cu majuscule);
- să fie trimise ca **document WORD, tehnoredactate cu diacritice**, în format A4, Times New Roman, 12, până la 31 octombrie 2025, la adresa de e-mail: **valentinamuresanmvp@gmail.com**.

Criterii de evaluare:

- încadrarea în tema propusă,
- originalitatea lucrării;
- respectarea normelor gramaticale în vigoare;
- exprimarea coerentă și expresivă, cu un limbaj nuanțat;
- gradul de complexitate în elaborarea creației literare.

Lucrările vor fi evaluate de juriul alcătuit de organizatorii concursului. Juriul își rezervă dreptul de a selecta din creațiile primite, doar pe cele care sunt realizate corect gramatical și corespund normelor de redactare din prezentul regulament. Dacă lucrările se vor identifica/dovedi a fi preluate/copiate din surse diverse, acestea nu vor putea fi selectate pentru concurs. Autorii lucrărilor își asumă responsabilitatea cu privire la originalitatea textelor.

Câștigătorii vor fi anunțați pe pagina de facebook a Muzeului „Vasile Pârvan”, Bârlad: <https://www.facebook.com/muzeul.vasileparvan>, în 5 decembrie 2025.

Etapele de desfășurare:

- 29 septembrie – 31 octombrie 2025 – primirea și înregistrarea lucrărilor;
- 1 noiembrie – 4 decembrie 2025 – evaluarea lucrărilor, elaborarea și publicarea antologiei;
- 5 decembrie 2025 – comunicarea câștigătorilor;
- 16 decembrie 2025 – festivitatea de premiere.

Premiile și diplomele vor fi acordate pentru fiecare secțiune (poezie și proză scurtă) și în funcție de categoria de vârstă a participanților (gimnaziu/liceu).

CUPRINS

Cuvânt înainte	5
----------------------	---

EDIȚIA A IV-A – 2021

SECȚIUNEA PROZĂ - GIMNAZIU

Andone Loredana, <i>Portalul necunoscut</i>	9
Bâgu Elena, <i>Un prieten necuvântător</i>	10
Buta Maria, <i>Mânzul</i>	11
Crețu Fabian, <i>Câinele vorbitor</i>	12
Gafton Ștefan, <i>O pisică deosebită</i>	13
Jora Daria-Maria, <i>Poțiuni și un alt fel de animale</i>	14
Marin Petru-Darius, <i>Regăsirea a două suflete pereche</i>	16
Mihoci Teodor, <i>Cum e lumea văzută de un nor curios</i>	19
Roșca Ercan, <i>Povestea lui Jack</i>	20

SECȚIUNEA PROZĂ - LICEU

Rînzescu Andreea-Gabriela, <i>Pisicile negre aduc noroc</i>	22
Roșca Lucian-Andrei, <i>Sceneta ecosistemului (adevăr sau provocare?)</i>	23

SECȚIUNEA POEZIE - GIMNAZIU

Bejan George, <i>Silvia mică-n caprițoi</i>	27
Bordeianu Andreea, <i>Disputa</i>	27
Ibănescu Miruna, <i>Supereroul Ajut</i>	28
Gheorghiu Ioana Ștefania, <i>Pisica detectiv</i>	29
Nițu Matteo Ionuț, <i>Rândunica și pisica</i>	30

SECȚIUNEA POEZIE - LICEU

Ciolan Maria, <i>Credincioșii și ateul</i>	32
--	----

EDIȚIA A V-A – 2024

SECȚIUNEA PROZĂ - GIMNAZIU

Abdelmaksoud May, <i>Apolla, zeița empatiei</i>	37
Bratoveanu Robert, <i>Statueta</i>	37
Ciocoiu Ștefania Cătălina, <i>Personaje mitologice</i>	38
Cristea Ioana, <i>Paradisul pierdut</i>	39
Diaconu Iustin, <i>Miracolul din Țara de dincolo de nori</i>	40
Grapă Denisa, <i>Comoara redescoperită</i>	41
Iordache Marin-Cătălin, <i>Ciocanul lui Thor</i>	42
Lavric Gabriel, <i>Poveștile bunicului</i>	42
Năstase Alessia-Maria, <i>Ela, Zeița Binelui și Morgoth, Stăpânul Intrigilor</i>	43
Năstase Alessia-Maria, <i>Haina dintre lumi</i>	44
Oprea Delia, <i>Două lumi diferite</i>	45
Oțăt Daria, <i>Thor, marele zeu al tunetelor</i>	47
Scînteie Iustin, <i>O arătare strașnică</i>	48
Tănase Maia-Maria, <i>Văluri, umbre și credință</i>	49

Timuc Adelina, <i>Lacul fermecat</i>	50
Vasilache Elena, <i>Personaje mitologice</i>	51
Vasilache Ioana, <i>Personaje mitologice</i>	52

SECȚIUNEA POEZIE - GIMNAZIU

Bolohan Rareș-Nicușor, <i>Lebăda</i>	53
Buzelan Eva Maria Georgiana, <i>Lacy</i>	53
Călin Bianca-Andreea, <i>Cap de copil</i>	54
Darie Irina-Mihaela, <i>Personaje mitologice</i>	54
Darie Iustina-Ștefania, <i>Zețe și eroi</i>	55
Filimon Bianca, <i>Lebăda</i>	55
Iftenie Andreea, <i>Tablou simfonic</i>	56
Lupu Sara-Silvia, <i>Zeii</i>	56
Năstase Alessia Maria, <i>O poezie a vieții...</i>	57
Popa Marian, <i>Iubirea lebedelor</i>	57

EDIȚIA A VI-A – 2025

SECȚIUNEA PROZĂ - GIMNAZIU

Abdelmaksoud May, <i>Fragmente de suflet</i>	61
Barabulă Delia-Ștefania, <i>Povestiri din ruinele inimilor celor care nu pier niciodată</i>	62
Bucur Maria, <i>Ruinele din inima unei lumi grăbite</i>	63
Călin Ana-Maria, <i>Casa bunicilor</i>	64
Chiosa Ianina, <i>Fiicele Timpului</i>	65
Diaconu Iustin, <i>Povești sub ruine</i>	67
Florea Daria Maria, <i>Aventuri de sub ruine</i>	68
Hordilă Ioana, <i>Cine mai ascultă povești?</i>	69
Iascu Iasmina-Maria, <i>Sub ruinele legilor universului</i>	71
Mocanu Adriana Ștefania, <i>Prietenie în vreme de război</i>	71
Munteanu Andrei, <i>Povești de sub ruine</i>	73
Oțăt Daria, <i>File din trecut</i>	74
Scînteie Iustin, <i>Prințul și Vrăjitoarea cea Rea</i>	75
Stoleru Flavia Alesia Elena, <i>Casa părintească</i>	76
Tănase Alexandra, <i>Poveste de sub ruine</i>	77
Tănase Teodora, <i>Castelul pierdut</i>	79
Timuc Adelina, <i>Călătorie prin istorie</i>	80
Trifan Antonia, <i>Povești de sub ruina timpului</i>	81

SECȚIUNEA PROZĂ - LICEU

Alexa Lorena Maria, <i>Povești de sub ruine, Povești pierdute în vânt</i>	83
Benea Erika-Elena, <i>Sub fusta Țarinei</i>	84
Budurache Denisa, <i>Groapa bivolilor</i>	86
Busuioc Alexandra, <i>Sufletul uman</i>	87
Călin Denisa, <i>Povești de sub ruinele caselor fraților</i>	87
Macarie Paul Ștefan, <i>Ecoul Independenței</i>	88
Onofrei Genesa, <i>Povestea trecutului, vibrația prezentului</i>	90
Rusu Elena, <i>Amintiri din umbră</i>	91
Strățulescu Maria-Elena, <i>Între două secunde</i>	92

SECȚIUNEA POEZIE – GIMNAZIU

Alecsa Antonia , <i>Un rege</i>	94
Burlacu Ioana Alexandra , <i>Speranță</i>	94
<i>Lumină</i>	95
Năstase Alessia , <i>Viața fermecată</i>	96
Orac Anastasia Maria , <i>Straja neînfricată</i>	97

SECȚIUNEA POEZIE – LICEU

Armene Tudor-Nicolaie , <i>Pierderea Basarabiei</i>	98
<i>România după război</i>	98
1989	98
Ivan Ilinca-Elisabeta , <i>Nădejdea unui ostaș</i>	99
Matran Delia Ștefania , <i>Visul unei țări</i>	100
<i>Cuza, visul din lumină</i>	101
<i>Domn al Unirii</i>	101
Pânzaru Andreea , <i>Povești de sub ruine</i>	102
Romaniuc Cătălina Ionela , <i>Ecoul vocii lor</i>	102
Rotaru Ștefania Gabriela , <i>Unde-am rătăcit, eu, oare?</i>	103
<i>Te aștept acasă, copile</i>	104
<i>Toamna în nuanțe arămii</i>	104
Stoian Roxana-Cristina , <i>Răsărind din cenușă</i>	105
<i>Petale între ziduri</i>	106
<i>Zborul speranței</i>	106
Stupu Valentin Constantin , <i>23 August</i>	107
<i>Reduta</i>	107
Premii și premianți	108
Regulament	111